

Záležitosti života

Přítok požehnání

Adrian Ebens

Záležitosti života

<http://life-matters.org>
adrian@life-matters.org

© 2020 Adrian Ebens

Světové právo vyhrazeno. Tato kniha, nebo jakákoli její část nesmí být kopírována v žádné formě nebo jakýmkoli způsobem, s výjimkou případu stanovených zákonem, bez písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou recenzenta, který může citovat krátké pasáže v recenzi.

Poprvé publikováno 2012

Aktuální vydání publikováno Nov 2020

Věnováno mému drahému příteli a spolupracovníku

Matthew Sweeny,

jehož život byl tragicky ukrácen.

Obsah

1. Budování rodinného pokladu.....	10
2. Systémy zdrojů života	14
A. Západní křesťanské myšlení	15
B. Východní myšlení	16
C. Vědecké myšlení.....	17
D. Porovnání modelů zdrojů života.....	17
E. Dopady pochopení životního zdroje na vztahy a hodnotové systémy 18	
i. Potenciální dopady víry člověka, který věří ve své božství (Model 1) 18	
ii. Potenciální dopady víry člověka, který věří v darovanou nesmrtelnost/božství (Model 2)	20
iii. Potenciální dopady víry člověka, který je přesvědčen o své smrtelnosti (Model 3)	22
3. Biblický pohled na zdroj života.....	27
4. Spojení a udržování vztahu se Zdrojem Života	31
A. Poddání se: Klíčové pravidlo.....	31
B. Životně důležitý příklad podřízenosti: Kristus	32
C. Druhořadé příklady poslušnosti-poddání se	33
i. Vztah manžela a manželky	33
iii. Říční systém	36
IV. Sobota	37
5. Přijímání hodnoty prostřednictvím Zdroje Života	39
A. Sláva Děti je jejich Otec	39
B. Můj milovaný Syn.....	42
C. Požehnání	43

6. Rozvíjení životního zdroje –zásady setí a růstu.....	45
A. Životně důležitá role poddajné péče ženy	45
B. Definice rovnosti	49
7. Původ utkvělých modelů zdrojů života	51
A. Strom poznání.....	51
B. Původ hada.....	52
C. Odmítnutí moudrosti.....	54
D. Proč bylo Satanovi dovoleno žít?	55
E. Stvoření lidstva poskytuje andělům odpovědi.....	58
F. Lidstvo přijímá systém vrozených zdrojů života.....	59
8. Původ a dopad hodnotových systémů založených na výkonu	61
A. Původ bezcennosti	62
B. Vliv modelu vrozeného života na rodinné vztahy a jejich strukturu ..	64
9. Požehnané nepřátelství	68
A. Rozsah problému	68
B. Řešení	71
10. Vývoj dvou systémů zdrojů života	73
A. Vzestup tyrana	74
B. Chám rozvíjí símě Babylonu.....	76
C. Duchovní základy Babylonu.....	78
D. Povolání Abrahamovo a obnova rodinného systému.....	80
E. Poučení ze Sodomy	81
11. Základní systémy víry obou království.....	84
A. Víra nebo strach	84
B. Rodinné, nebo individuální zaměření.....	86
C. Bohoslužba vyjádřená skrze sobotu versus neděli.....	87
D. Vzkříšení, nebo nesmrtelnost.....	88
12. Zkoušky a vítězství Boží pozemské rodiny v Genesis	91

A.	Výzva společnosti a životního prostředí.....	91
B.	Zkouška bohatství.....	94
C.	Zkouška manželství – vůdcovství a podřízenost	98
i.	Abrahamovo první selhání v Egyptě způsobuje v Sáře zranitelnost 99	
ii.	Abrahamovo druhé selhání v naslouchání Sářina hlasu	100
D.	Bůh učí Abrahama o důležitosti povahy ve struktuře rodiny	103
E.	Právo prvorozeného žehnat.....	106
13.	Ztracený přítok požehnání a obnovený Egyptskou zkušeností.....	113
A.	Bůh oslovuje Egyptřany a zkouší Izraelity.....	113
B.	Egypt a Izrael svedeni požehnáním bohatství a prosperity	115
C.	Lež vrozené moci vytváří v Egyptě nejistotu a potřebu kontroly a úspěchu 116	
D.	Faraon podkopává přítok požehnání Izraeli.....	117
E.	Osvoboditel – Povolání Mojžíše do prorockého úřadu	120
F.	Egyptské rány – odhalte lež vrozené moci v přírodě.....	122
G.	Izrael vysvobozen a přítok požehnání obnoven.....	124
14.	Ochrana kanálu požehnání.....	128
A.	Jasně role identit jsou životně důležité	128
B.	Desatero přikázání definuje identitu Boha a člověka.....	130
C.	Desatero přikázání překroucené hadí lži	135
15.	Cesta od kamenných desek k lidskému srdci.....	140
A.	Zničující účinky hadí lži	140
B.	Systém Svatyně	141
C.	Cesta Svatyní je milostným příběhem.....	146
16.	Cesta na poušti.....	150
A.	Hory a údolí.....	150
B.	Přerušování cyklu	152

C.	Držet se synovství vírou	156
D.	Jeho vítězství je naším vítězstvím	157
17.	Dej nám krále, jako mají ostatní národy	159
A.	Podrobné pokyny k ochraně struktury rodiny	159
B.	Izrael se odvrací od Boha	162
C.	Izrael zakotvuje systém víry o vrozené moci	164
D.	Králové Izraele	166
18.	Vzestup a tyranie světové říše	171
A.	Bitva mezi dvěma semeny, dvěma ženami, dvěma městy	171
B.	Satanovo semeno vládne světu	177
C.	Mesiáš Princ přichází ke svému lidu	182
19.	Největší učitel, jakého kdy svět viděl	186
A.	Záchrana zajatců	186
B.	Obnovení Přítoku požehnání	187
C.	Znovunastolení zákona – Ochránce přítoku	188
D.	Znovu ustanovení pravého Boha jako Něžného Otce	191
E.	Obnovení správného pohledu na Sobotu	193
F.	Opětovné zavedení zásad poddajnosti	194
G.	Obnovení pravého účelu Svatyně	195
H.	Znovunastolení Pravdy o smrti a životě pouze v Kristu	196
I.	Obnovení pravé podstaty a účelu modlitby	198
J.	Obnovení důstojnosti žen	199
20.	Přechod k neviditelnému	201
A.	Vztahy jsou neviditelné	201
B.	Hadova lež přesouvá pozornost na viditelné	204
C.	Cesta k neviditelnému	205
D.	Satan se snaží zavřít dveře neviditelnému	207

E Kristovi následovníci dělají posun od pozemských proudů k nebeskému zdroji.....	210
21. Nebeská svatyně a Ježíšovo dílo pošlapáno	214
A. Kněžská služba Ježíše v nebi.....	214
B. Spiritualizace z Říma.....	215
C. Útok na nebeskou svatyni.....	216
D Mocnost rohu útočí na rodinné království.	220
E Rány soudu poslané k propuštění ženy	221
22. Shromáždění Izraele podruhé – Vzkříšení adventního hnutí a Eliášovo poselství.....	222
A. Reformace zahajuje obnovu neviditelného pohledu.....	223
B Rozptýlení, rozhořčení a shromažďování Božího lidu.....	225
B. Vzestup adventního hnutí	229
I. Obnova nebeské svatyně	235
II. Obnovení Božího zákona	235
III. Znovuzřízení Soboty.....	236
IV. Pochopení stavu mrtvých a Druhý příchod	237
V. Obnovení vztahu Otce a Syna.....	238
C. Pevná platforma.....	240
23. Manželství na Nejsvětějším místě – Soud	242
A. Manželství plně otevírá přítok	242
B. Mnozí to svatební pozvání odmítají.....	244
C. Vyšetřování způsobilosti	245
24. Poslední den války proti rodině – ostatek Božího rodinného království.....	249
A. Rodinná jednotka versus Nový světový řád.....	249
B. Organizované zničení rodiny	252
i. Revoluce ve vzdělávání	252
25. Návrat Eliáše.....	263

A. Obrácení srdcí dětí k Otcům.....	264
B. Trojandělské poselství.....	266
C. Zjevení Otce v plamenech pekla.....	269
26. Rodinné setkání – Druhý příchod (Kámen).....	272
A. Způsob Ježíšova návratu.....	273
I. Viditelná událost.....	273
II. Slavná událost.....	273
B. Bůh si nárokuje své věrné děti.....	274
C Boží děti trvale spojené se Zdrojem Života.....	275
27. Život v Božím rodinném království v posledních dnech.....	276
A. Vztah manžela a manželky.....	277
1. Manžel a otec.....	277
B. Zvláštní časy a události požehnání.....	283
1. Početí a těhotenství.....	283
2. Narození.....	283
5. Dospělost.....	284
6. Manželství.....	285
d. Poklad rodinných vzpomínek.....	287
Příloha A. Pravidla výkladu Williama Millera.....	289

1. Budování rodinného pokladu

Když jsem vstoupil do domu, zatuchlý vzduch naplnil mé smysly a rychle odhalil, že tam už nějakou dobu nikdo nežil. Po otevření několika oken jsem se posadil do křesla a rozhlédl se okolo. Dědečkovy hodiny v rohu upoutaly mou pozornost, připomněly mi časy minulé a v mé mysli se uvolnila záplava vzpomínek. Zavřel jsem oči a 35 let bylo v okamžiku vymazáno. Místnost se zdála být náhle živá zvukem, moji prarodiče, rodiče a mnoho strýců, tet a bratranců, byli tam všichni. Vzpomněl jsem si, jak jsem jedl sladký dort a sušenky, smál se, vyprávěl vtipy a příběhy. Jak vzpomínky proudily dál, s úsměvem jsem si představoval jejich tváře. Pak, bez varování, se přeze mne přehnal příliv emocí s hlubokou touhou, která vyvolala slzy. Vezměte mne zpět, dědečkovy hodiny, vraťte své staré černé ručičky, abych znovu mohl vychutnávat nevinnost dětství. Šťastné tváře, smích, nevinnost – pocit sounáležitosti – ach, jaký to byl poklad.

Byl jsem přemožen emocemi, ale věděl jsem, že je to proces, který musím dokončit. Šel jsem do každé místnosti, posadil se a nechal vzpomínky znovu proudit; tváře, smích, sounáležitosti, a touha po návratu. Byl to můj způsob, jak se rozloučit.

Tento starý dům, který vlastnili moji prarodiče, byl jedinou věcí v mém životě, která se nezměnila. I když byl starý, zatuchlý a lehce opotřebovaný, obsahoval poklad vzpomínek, které jsem potřeboval znovu prožít. Můj dědeček zemřel, moje babička byla právě přestěhována na místo, kde se jí dostávalo řádné péče, a dům měl být brzy prodán.

Často jsem se přistihl, jak se honím za tímto pokladem vzpomínek. Nedávno jsem cestoval na místo, kde jsem žil, když jsem byl dítě. Nasával jsem pohledy a zvuky svého starého domova a znovu prožíval vzpomínky. Vzpomínky na tátu, mámu, sestru a mě, jak sedíme v salonku; vzpomínky na běhání s tátou; vzpomínky na hraní s kamarády v potoce, lezení po stromech a jízdu na kole.

Budování a ochrana tohoto druhu pokladu chrání zdraví komunit a dává naději generacím, které se teprve objeví. Poklady lásky, náklonnosti a sladkých vzpomínek uložené v rodinných rituálech a zážitcích jsou strukturou života. Bez tohoto pokladu nemá život srdce ani duši a je redukován na strohé přežití. Život nemá smysl bez řady vřelých vzpomínek

spojených se zvláštními vztahy. Je těžké se vyrovnat a stabilizovat bez nějakého místa, které můžeme s hřejivým pocitem nazvat *domovem*.

Walter byl 19letý student inženýrství na velké, konkurenční univerzitě. Jednoho květnového odpoledne spáchal sebevraždu skokem bez varování z desátého patra svého studentského pokoje.

Zdá se, že sebevražda Waltera souvisela s jeho účastí na automobilové nehodě přibližně třicet minut před jeho smrtí. Walter byl pokutován za to, že následoval druhé auto příliš blízko – jeho třetí dopravní přestupek, čímž se stal nezpůsobilým k řízení. Druhý řidič utrpěl menší zranění krční páteře a byl viditelně "v bolestech a vystrašený", když se připravoval na převoz do nemocnice. Došlo k poškození přední části vozu, který Walter řídil. To auto patřilo jeho sestře; a matka mu zakázala, aby s ním jezdil.

I když můžeme pochopit, že někdo je naštvaný, že mu byl odebrán řidičský průkaz a že má velké problémy kvůli zakázanému řízení auta své sestry, proč by se Walter zabil? Jak může být život, tak špatný, že ho chcete ukončit?

Walter si na univerzitě vedl deník a ten poskytuje hlubší obraz o tom, co se skutečně dělo. Podívejme se na některé z položek:

Mám pocit sevřeného žaludku. Je mi líto sebe sama. Viním ze svých selhání ostatní. Odmítám přijmout svou vinu. Doufám, že se mi podaří obrátit nenávist k ostatním členům své třídy, potrestám je i sebe a že se z toho dostanu. Dnes jsem to chtěl ukončit. Dnes večer budu bojovat na domácí půdě a potřebuji důvěru ve vítězství.

Pomoc, bojím se. Ach, bojím se! Nechci prohrát

Bojím se mluvit ve třídě . . . Musí zapůsobit na ostatní. Potřebuji se ukázat.

Strach!! Jděte si tam sami. . . Zvládnete to?

Nestagnuj, jdi vpřed, zlepší se!

Realita konfrontuje "lidi na dně". Často školu opouštějí, vstupují do armády nebo si raději najdou práci. Připustit si neutěšenou situaci, neschopnost zvládnout konkurenci školního systému, to vyžaduje odvahu; a v těchto situacích rodičovské nebo administrativní psychologické vedení by mělo být k dispozici, aby pomohlo rozpoznat problém.

Walter měl problém s řečí, který byl umocněn strachem. Všimněte si následujících poznámek v jeho deníku:

Když mluvím, je to vždycky špatné. Raději se schovávám.

Když jsem onehdy seděl ve třídě, sám, uvědomil jsem si, že můžu říct, co chci. V přítomnosti ostatních se zdráhám, držím se zpět.

Poté, co mi otec nařídil, abych přestal mluvit křečovitě, cítil jsem se zahanben a provinile, že tak koktám.

Walterova neschopnost správně vystupovat ve své společnosti ho začala nutit k tomu, aby se obrátil do sebe. Začal trpět osamělostí, depresí, vinou a hněvem.

Jsem sám a nudím se.

Nenechte se rozčarovat, s nikým nemluvte.

Problém existuje. Ustaraný, rozrušený, hodně jím, mám deprese.

Pokud se ke mně v současné době dostanou ti správní lidé, mohu se proměnit v jednotku Boží.

V mém pokoji-cítím vinu. Rodina mne nepřijala

Stále mám sobecké nálady, ale teď se snažím sám sebe podchytit.

Podíváme-li se blíže na Walterův hodnotový systém, byl přesvědčen, že úspěch znamená přijetí, a neúspěch znamená odmítnutí. Zdá se, že měl omezenou podporu od své rodiny. Otcovy poznámky o jeho neschopnosti mluvit v něm vyvolaly pocit hanby a viny. Je v pořádku říci, že Walter bral věci příliš vážně; že jeho sebevražda byla nešťastná, ale prostě součást našeho prostředí a že se jednoduše musíme naučit se s věcmi vyrovnat?

Pro někoho může být snadné předpokládat, že Walter byl prostě slaboch, ale statistiky o depresích a sebevraždách nás prosí, abychom se podívali trochu pozorněji. Následující statistiky jsou z roku 2011:

1. 1 milion sebevražd každý rok. Jedno úmrtí každých 40 sekund, nebo 3000 za den.
2. Na každého jednotlivce, který si vezme život, připadá alespoň 20 pokusů. To je 60 000 denně.
3. Celosvětově se míra sebevražd za posledních pět desetiletí zvýšila o 60 % - zejména v průmyslových zemích.
4. 60 % všech sebevražd se vyskytuje v Asii. Čína, Indie a Japonsko představují podle WHO asi 40 % všech sebevražd.¹

Walter neměl rodinný poklad vzpomínek, který by mu poskytl nárazník během obtížného období; ve skutečnosti byl celý jeho přístup k životu poháněn výsledky založenými na úspěších, od kterých očekával, že mu poskytnou přijetí a dobré vztahy.

Co je hnací silou rostoucí úrovně izolace, depresí a sebevražd? Jaké principy jsou ve hře ve společnosti, které způsobují toto zhroucení při budování rodinného pokladu vzpomínek? Mohli bychom nabídnout nějakou povrchovou odpověď na to, že potřebujete trávit více času společně, a mohl bych vám dát seznam věcí, které je třeba udělat (které již víte), které by mohly velmi prospět vašemu rodinnému budování pokladu, ale to by bylo spíše jako nabídnout hadr k vytření mokré podlahy, než ukázat na místo, kde můžete zavřít kohoutek. Problémy jsou mnohem hlubší než jednoduchý seznam věcí, které je třeba udělat.

Jak ve společnosti vybudujeme hodnotový systém, který zlepší rodinné vztahy a přátelství a zároveň minimalizuje negativní dopady nedosažení požadovaných cílů? Naše cesta začíná našimi předpoklady o našem životním zdroji. Podrobněji se tím budeme zabývat v další kapitole. Ale prozatím položíme nějaké základy. Když přemýšlím o hodnotových systémech, věřím, že existuje jedna hlavní složka, kterou musíme zvážit, a tato složka okamžitě přináší dvě další složky:

¹ <https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php>

Hlavní složka:

Život nebo zdroj energie – Život: fyzický, mentální a duchovní. To je podstata bytí. Odkud pochází život a jak se jím zabýváme? *Jak můžeme žít život, který je plný a smysluplný?*

Sekundární složky:

Vztahy – samotná podstata porodu a dětství vyžaduje, aby se lidé zapojili do nějaké formy vztahu. V naší lidské existenci je život poskládán prostřednictvím vztahů. Vidíme také touhu po vztazích a intimitě ale kvůli vzájemným neshodám, které většina lidí prožívá, volí raději samotu. *Život bez intimity je ale prázdný.*

Cena nebo hodnota – zdravé sebepojetí, smysl pro životní náplň a cíl. Bez tohoto záměru se život stává bezvýznamným a touha po jeho zachování je zničena. *Život bez hodnoty nemá smysl.*

Jak tyto složky propojíme, abychom vybudovali pevnější vztahy s oceánem plným pokladů rodinné paměti? Říkáme, že vztahy a hodnota nemohou nastat bez života, ale když tuto skutečnost uvádíme, vidíme, že povaha naší hodnoty a vztahů se řídí povahou našeho života, nebo jinými slovy, *odkud chápeme, že život pochází.*

2. Systémy zdrojů života

Odpověď na otázku, odkud život pochází, a jak k nám přichází, je jednou z nejzákladnějších otázek kvalitního života. Opravdu definuje, jaké bytosti jsme. Definuje také povahu našich vztahů a to, jak nacházíme hodnotu, jak jsme diskutovali na konci předchozí kapitoly. Vzhledem k prioritě této otázky považuji následující prohlášení z Wikipedie pod názvem "Původ života" za docela zábavné:

Studium původu života je omezenou oblastí výzkumu navzdory hlubokému dopadu na biologii a lidské chápání přírodního světa. Pokrok v této oblasti je obecně pomalý a sporadický, i když stále přitahuje pozornost mnoha lidí kvůli proslulosti zkoumané otázky. Jedním z možných důvodů pomalého tempa pokroku je to, že je obtížné získat finanční prostředky na

výzkum v této oblasti, protože praktické komerční aplikace pro výzkum je obtížné předvídat.²

Zdá se tedy, že jedním z hlavních důvodů, proč je s touto otázkou stále problém, je to, že je třeba více finančních prostředků na výzkum. ☺ Samozřejmě existuje mnoho teorií a myšlenek, které jsou vášnivě propagovány a tvrdí, že drží odpověď na tuto otázku. Mým cílem v této kapitole není pokusit se odpovědět na tuto konkrétní otázku, ale spíše přemýšlet o dopadech různých systémů životních zdrojů na schopnost budovat rodinné poklady, posilovat vztahy a pomáhat našim dětem mít zdravý smysl pro vlastní hodnotu.

A. Západní křesťanské myšlení

Západní myšlení je silně ovlivněno řeckými filozofy, jako jsou Platón a Aristoteles. Platón prohlásil: "Duše člověka je nesmrtelná a nezničitelná."³ Řada křesťanských církevních vůdců v prvních několika stoletích po Kristově době byla ovlivněna těmito názory a představila je církvi. Pokud si všimnete nejnovějšího katolického katechismu, uvádí následující:

III. Jak můžeme dokázat, že duše člověka je nesmrtelná?

Můžeme dokázat, že duše člověka je nesmrtelná, protože lidské činy inteligence jsou duchovní; proto jeho duše musí být duchovní bytostí, která není závislá na hmotě, a proto nepodléhá rozkladu nebo smrti.⁴

Křesťané obecně přijímají přítomnost nesmrtelné duše bez pevného pohledu na to, kdy se stává jejich součástí. Po staletí to však bylo předmětem sporů. Kreacionismus například uvádí, že Bůh vytváří novou duši pro každého při narození (Jeroným, Kalvín). Traducianismus učí, že duše a tělo jsou stvořeny rozmnožováním, generovaným z duší rodičů (Tertullianus, Lev, Luther). Ať tak či onak, obě strany se obecně shodují, že duše je nesmrtelná. "Mohu

² www.wikipedia.com – Origin of Life

³ Plato, *The Republic*, Book X, 608-D

⁴ Latest Catholic Catechism Appendix 1

použít Platónův názor, když prohlašuje, že 'každá duše je nesmrtelná' – Tertullianus.

Církev se tak zasazovala o tuto myšlenku, že v roce 1513 Lateránský koncil odsoudil k potrestání jako heretiky ty, kteří "... tvrdí, že intelektuální duše je smrtelná".⁵

Existuje malý počet protestantských církví, které zastávají názor, že člověk je smrtelný a se svým životem zcela závislý na Bohu.⁶ Tato myšlenka staví život mimo člověka a činí ze života něco, co má pouze ve vztahu s Bohem.

B. Východní myšlení

Podíváme-li se na východní pojetí lidského života, pozorujeme z hinduistické perspektivy následující:

Největší představitel filozofie Véd, která se také nazývá Védánta, člověk je Božský.⁷

Mnoho východních myšlenek se točí kolem konceptu reinkarnace a pokroku a vývoje duše směrem k duchovní dokonalosti a osvobození od pozemských potěšení a snah.

Zdá se, že následovníci myšlenek New Age kombinují západní a východní myšlení s myšlenkou, že člověk je božský nebo je součástí Boha.⁸

Představa, že člověk je nesmrtelný nebo božský, dělá ze života něco, co je člověku pevně vlastní. Je to něco, co máme v sobě. Zatímco představy o tom, jak se dostaneme k tomuto životu, se liší, základním tématem je, že život je síla, kterou ve své podstatě vlastníme.

⁵ 5th Lateran Council, Session 8 December 19, 1513.

<http://www.dailycatholic.org/history/18ecume2.htm>

⁶ Adventisté sedmého dne patří k největší skupině, která se drží tohoto přesvědčení.

⁷ <http://www.sriramakrishnamath.org>

⁸ www.newageforum.net

C. Vědecké myšlení

Moderní věda vidí život v podstatě jako chemický proces, ke kterému došlo náhodou. "Věrohodné probiotické podmínky vedou k tvorbě určitých základních malých molekul (monomerů) života, jako jsou aminokyseliny."⁹ Život je něco náhodného, co dědíme chemickou cestou, ale nenese sebou žádné božství nebo nesmrtnost.

D. Porovnání modelů zdrojů života

Je zajímavé pozorovat, že místo, odkud život pochází, je místo, které obvykle označujeme jako "božské". Shrneme-li různé koncepty životního systému, můžeme je vyjádřit ve třech základních myšlenkách. Člověk má život v sobě nebo má schopnost ho sám vytvořit; nebo jej obdrží jako jednorázový balíček od někoho, kdo jej může vyrobit; nebo ho dostává okamžik za okamžikem od někoho, kdo jej dokáže vyrobit.

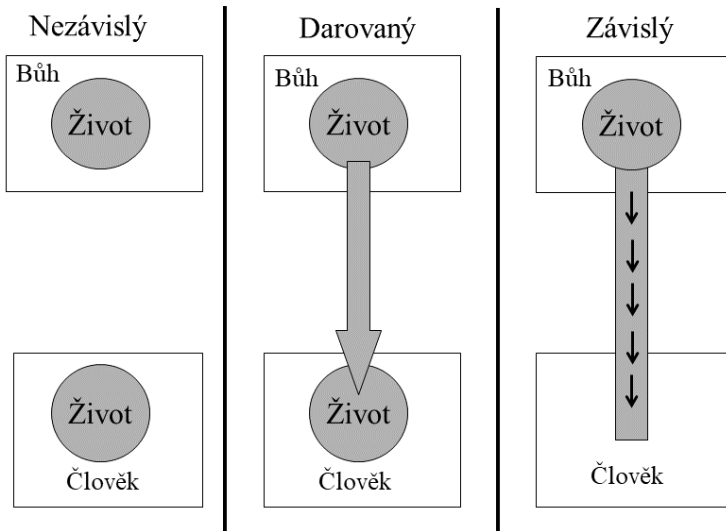
Můžeme to shrnout v následujícím grafu:

<p>Model 1</p> <p>Člověk má vrozený zdroj života (božství), které má původ v něm samém.</p> <p>ČLOVĚK JE</p>	<p>Model 2</p> <p>Člověku je Bohem dán zdroj života (božství), stal se tedy jeho vlastníkem.</p> <p>ČLOVĚK JE</p>	<p>Model 3</p> <p>Člověk přijímá život skrze vztah s Bohem a (božství) je mimo něj.</p> <p>ČLOVĚK JE</p>
<p>BOŽSKÝ</p>	<p>NESMRTELNÝ</p>	<p>SMRTELNÝ</p>

Pokud umístíme tyto tři modely do diagramu, mohlo by to vypadat nějak takto:

⁹ www.wikipedia.com – Origin of Life

Systemy zdrojů života

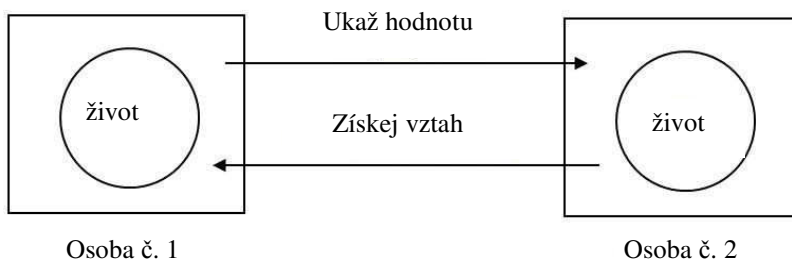

E. Dopady pochopení životního zdroje na vztahy a hodnotové systémy

S odkazem na tyto tři životní systémy prozkoumejme, jak by mohly ovlivnit povahu vztahů a hodnotu, sekundární složky budování rodinného pokladu vzpomínek.

i. Potenciální dopady víry člověka, který věří ve své božství (Model 1)

Podívejme se nejprve na životní systém, kde je vnímáno, že život má původ v člověku. Všimněte si následujícího diagramu:

Pokud vnímáme, že život je v nás samých, naše já bude přirozeně umístěno do středu vnímané lidské "sluneční soustavy". Bylo by to jen přirozené. Jak planety obíhají kolem Slunce, tak bychom byli povzbuzováni, abychom viděli ostatní lidi, jak nás obíhají a jsou v podstatě pro náš prospěch. Právě toto vnímání reality dalo vzniknout principům nalezeným v díle Niccola Machiavelliho (od něhož dostáváme termín Machiavellian) *nazvaném Princ*, kde popisuje proces získávání a udržování moci.

Vzhledem k tomu, že v tomto modelu vnímáme, že život nebo moc je naším přirozeným vlastnictvím, pak je to přirozeně chápáno jako zdroj naší hodnoty. Jsme cenní skrze naše božství, nesmrtelnost nebo moc. Jsme cenní díky vlastnictví moci. Chceme-li zvýšit svou hodnotu, musíme využít nebo projevit vrozenou sílu v nás. Takový systém přirozeně povede k systému hodnot prostřednictvím výkonu a úspěchu.

Jaký to má dopad na vztahy? Když bychom si uvědomili, že ostatní jedinci mají také moc, mohli bychom buď hledat ty, kteří se zdají být nejmocnější (atraktivní) a zmanipulovat je do vztahu s námi, nebo hledat ty, kteří jsou vnímáni slabší než my, abychom je ovládali. Často se snažíme dělat obě tyto věci. Takové vztahy posilují naši vlastní sílu nebo život. To by byla přirozená hra ze snahy žít život naplno nebo usilovat o štěstí. Tímto způsobem jsou vztahy primárně zapojeny do zvyšování a rozšiřování vlastní síly. Hledáme ty nejatraktivnější, nejbohatší, nejvlivnější nebo nejúčinnější. Prostřednictvím projevu naší síly je přitahujeme k sobě, abychom mohli vlastnit, používat a získávat jejich moc. Kolikrát jsme byli svědky toho, jak se bohatý starý muž oženil s krásnou mladou dámou o 30 nebo 40 let mladší? Optimisté to prohlašují za širokou škálu lásky, zatímco skeptici to nazývají velmi drahou formou prostituce. Bez ohledu na to, co si

myslíme, v tomto systému je krása v oku pozorovatele a mnoho lidí utratí jmění za to, co považují za krásné. Takové příklady jsou naprosto normální. A naopak, kolikrát jsme byli svědky toho, jak diktátor ovládá a nutí ostatní kolem sebe, aby poslouchali jeho vůli a podřizovali se jeho požadavkům, aby pomohli splnit jeho cíle? Velká část historie je poseta takovými ovládajícími despoty, kteří učinili životy milionů lidí utrpením. Existuje dostatek důkazů, že mnoho lidí přijalo filozofii systému životních zdrojů Modelu 1. Jsou všude kolem nás.

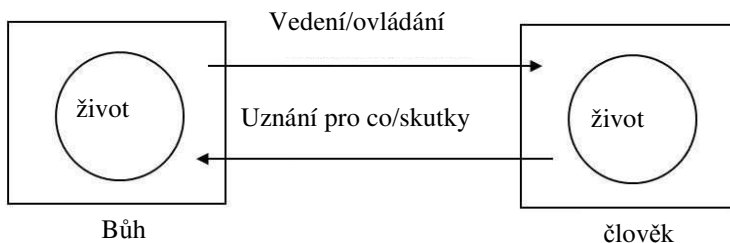
Dalším méně zřejmým dopadem na vztahy je, že protože člověk má svůj vlastní zdroj života, vztahy jsou volitelné. Nejsou životně důležité pro přežití. Můžeme je vzít nebo nechat v závislosti na tom, zda nám vyhovují nebo ne. To může mít individuální výhody, ale bylo by to docela škodlivé pro systém rodinné péče. Koncept božského člověka musí nakonec směřovat k autonomii následované izolací a osamělostí.

Jak tento systém zahrnuje koncept Boha? Pokud věříme, že máme život sami v sobě, pak je v podstatě každý bohem. Někteří z nás jsou mocnější, jiní méně mocní. Řekové používají tuto myšlenku v panteonu bohů, které obdivovali nebo uctívali. Řečtí bohové jsou v podstatě zvětšením lidských schopností a talentů vetkaných do příběhu, který dává lidským bytostem něco, o co mohou usilovat a napodobovat, takže tito bohové jsou ve skutečnosti uctíváním božského člověka.

Realita řeckého systému bohů v každodenním životě znamenala, že pokud si jako obyčejní smrtelníci mohli zajistit podporu a patronát boha, jejich moc byla posílena a zvětšena. Tato zvětšená moc by umožnila větší projevy jejich vlastní síly, aby si zajistili více uznání, lásky nebo uctívání od ostatních, a to vedlo k naplňujícímu životu. Opět platí, že tento systém by jistě měl své výhody pro jednotlivce, ale jak uvidíme v další kapitole, má slabiny při budování systému péče o rodiny.

ii. Potenciální dopady víry člověka, který věří v darovanou nesmrtelnost/božství (Model 2)

Podívejme se na druhý systém, kde člověk vnímá, že jeho vlastní zdroj života pochází od Boha. Všimněte si následujícího:

Tento systém tvoří základ všech náboženství, která se drží víry, že duše je nesmrtelná nebo věří, že schopnost vykonávat a dosahovat pochází z člověka. Tento systém nabízí některé výhody pro jednotlivce v tom, že je zaručena záštita z velmi mocného zdroje. Umožňuje také koncept ocenění a poděkování za život, který je dán. Může také poskytnout pocit odpovědnosti vůči někomu, kdo je mnohem mocnější než vy.

V tomto modelu však existují významné negativní dopady na vztahy a hodnotové systémy. Protože se zaměřuje na zdroj síly, která jako by tkví v jedinci samotném a přirozeně se hodí k systému uznání založenému na výkonu.¹⁰ podobně jako *model 1*. Díváme-li se na život optikou nesmrtelnosti, bylo by zcela přirozené hledat přístup ke vztahu s Bohem skrze Jeho určené měřítko a získat Jeho uznání projevem "dobrých skutků" nebo úspěchů k dosažení naplněného života. Získání božího uznání skrze dobré skutky se zjevuje částečně nebo zcela ve všech světových náboženstvích.¹¹

¹⁰ To znamená, že docházíme uznání pouze tehdy, když jednáme podle určitého očekávání těch, od kterých uznání vyžadujeme.

¹¹ I když může být záměrem některých církví vyhnout se náboženskému systému založenému na dobrých skutcích, až do té míry, že je dokonce uveden v jeho základních věroučných pravidlech, koncepty nesmrtelnosti svedou mnohé k tomu, aby nevědomky hledali smír s Bohem tím, že jednájí podle dohodnutého církevního standardu. Dokonce i církve, které nevyznávají, že věří ve vrozenou nesmrtelnost člověka, mohou být těmito principy ovlivněny neustálým spojením s mnoha církvemi a kulturami, které tento koncept přijímají.

Tento výkonnostní systém může také tvořit základ soutěže o to, kdo slouží Bohu nejlépe, jakýsi druh boje o to, kdo je nejvíce hoděn Božím požehnáním. Jasně to vidíme na střetu mezi islámem a křesťanstvím, abychom

ukázali, které náboženství je nadřazené. Vidíme to mezi křesťanskými církvemi, jak debatují o tom, kdo je skutečným obráncem víry; obsedantní touha ukázat se jako ortodoxní a dokázat, že ostatní jsou kacířští. Tento bod je jednou z největších slabostí náboženství, která zastávají názor, že člověk je nesmrtelný s Bohem na své straně. Protože tento model života je považován za daný větší bytostí, které se musíte podřídit, tudíž převažující důraz je kladen na kontrolu. Kontrola v organizovaném náboženství je největší stížností lidských mas proti němu. Takové systémy prokázaly některé z nejnásilnějších zločinů proti lidskosti ve svém boji za kontrolu a prosazení toho, co považují za správné ve svém úsilí získat Boží přízeň a prosadit Jeho zákony. Miliony lidí přišly o život kvůli přesvědčení horlivých duší, které se snaží utěšit a bránit svého boha.

Zatímco související otázky jsou složitější, než jsem právě popsal, pointou zůstává, že pokud člověk věří, že má (nebo získal) život / moc sám v sobě, pak je nesmírně těžké vyhnout se potřebě získat hodnotu a uznání z projevu tohoto života / moci. Můžeme si říkat, že svou hodnotu získáváme od Boha a náš vztah k Němu, ale síla v nás bude určovat povahu tohoto vztahu i jeho kvalitu. Stručně řečeno, víra, že lidstvo má vlastní zdroj života nebo zdroj života darovaný nebo darovaný externím dobrodincem, nakonec povede k extrémně negativním dopadům na intimní vztahy. Svádějící "svobody" svébytnosti vedou jednotlivce k izolaci a kontrolním mechanismům, které jsou v přímém rozporu se spjatými závislostmi vztahové intimity.

iii. Potenciální dopady víry člověka, který je přesvědčen o své smrtelnosti (Model 3)

Přijetí víry, že člověk je smrtelný, což znamená, že člověk nemá život sám o sobě, vytváří okamžitou potřebu získat neustálý proud života zvenčí. Život lze získat pouze prostřednictvím vztahu; vztahu, který nemůže být nikdy přerušen.

Největší potenciální nevýhodou tohoto systému je, že jste okamžik za okamžikem zcela závislí na někom jiném, kdo žije. Ale tato potenciální nevýhoda může být ve skutečnosti obrovským plusem, pokud je někdo velmi milující, benevolentní a trpělivý a osoba, která přijímá život, ve skutečnosti

nemá žádné problémy s tím, aby se této osobě podřídila. Pokud by takový systém mohl uspět, pak se příjemce života zaměřuje na udržení submisivního intimního vztahu s dárce života. Pokud člověk vyvine povahu submisivního intimního vztahu, může být tato povaha replikována ostatním pod jejich vlivem a péčí a může být udržována silná intimní vztahová síť.

Důraz tohoto systému je kladen na podřízení se osobě, která vám předává život, udržování intimity s touto osobou a udržování vysoké úrovně respektu k autoritě této osoby.

Shrňme tyto tři systémy z hlediska života, vztahů a hodnot; a porovnejme, který z nich může být nejlepší pro budování silné rodinné sítě.

Zdroj života	Dopad na Vztahy	Dopad na Systém hodnot
<p>Model 1</p> <p>(Člověk je Božský. Život má vlastní původ.)</p>	<p>Povaha: Vztahy jsou volitelné.</p> <p>Účel: Vztahy jsou ve prospěch posílení vlastní síly.</p> <p>Dynamika: Každý vztah je potenciální příležitostí nebo hrozbou. Používat nebo být používán, manipulovat nebo být manipulován.</p> <p>Údržba: Vztahy udržované silou pro silnější a usmiřování pro slabší.</p>	<p>1.Hodnota přichází zevnitř.</p> <p>2.Založena na zobrazení síly, úspěchu a uznání.</p> <p>3.Rovnost je určována mocí/silou.</p> <p>4.Velmi obtížné přiznat si chybu bez snížení osobní hodnoty.</p>

<p>Model 2</p> <p>(Člověk je nesmrtelný. Život je darován, ale sebe-ovládaný pod vedením nebo kontrolou dárce.)</p>	<p>Povaha: Lidské vztahy jsou volitelné. Vztah k Bohu je velmi důležitý.</p> <p>Účel: Vztahy jsou prospěšné k posílení darované síly a potěšení sebe sama a dárce života.</p> <p>Dynamika: Každý vztah je potenciální příležitostí nebo hrozbou pro osobní vztah k Bohu. Jiní mohou být Bohu bližší nebo příjemnější, a proto náchylní k manipulaci druhých, nebo se stát obětí manipulace.</p> <p>Udržování: Kvalita vztahu k Bohu neustále porovnávána a měřena.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Hodnota pochází od vnějšího dárce a také zevnitř. 2. Neustálá potřeba prokázat hodnotu sobě, ostatním a dárce života. 3. Rovnost je určena mocí a úspěchem pro sebe a pro dárce života. 4. Je těžké přiznat chybu bez snížení osobní hodnoty.
<p>Model 3</p> <p>(Člověk je smrtelný. Od prvního do posledního okamžiku je zdrojem života Dárce.)</p>	<p>Povaha: Vztahy jsou životně důležité.</p> <p>Účel: Vztahy jsou prítokem života a požehnaní.</p> <p>Dynamika: Každý vztah je příležitostí sloužit druhým a získat požehnaní.</p> <p>Údržba: Vztah k životu je udržován podřízením se životodárné autoritě.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Hodnota pochází od Dárce života. 2. Hodnota založená na přijetí Dárce života. 3. Rovnost založená na vztahu k Dárce života. 4. Snadnější je přiznat chybu, protože v osobním úspěchu není žádná hodnota, pouze spokojenost.

Každý systém má své silné a slabé stránky, ale mělo by být vidět, že nejlepší systém pro vytváření láskyplných rodinných vztahů je pohled, kde jsou vztahy životně důležité. Obsahuje nejvyšší riziko v tom, že vše závisí na laskavosti dárce života, ale má nejvyšší zisk v tom, že je nejvíce zaměřen na vztahy a nepodléhá otázkám kontroly a manipulace, jak se nacházejí v jiných systémech. V pozdějších kapitolách budeme zkoumat, proč jsou modely životního systému jedna a dvě v našem světě tak převládající, ale prozatím budeme zkoumat relační výhody modelu tři. Začneme tím, že se podíváme na to, co Bible říká o zdroji života a jak ho přijímáme.

3. Biblický pohled na zdroj života

Bible je naprosto jednoznačná, pokud jde o to, odkud život pochází.

Vše v nebi i na zemi bylo stvořeno jím –to, co je vidět, i to, co vidět není, trůny i panství, vlády mocnosti. Skrze něj a pro něj bylo stvořeno vše a on je přede vším a jím všechno stojí. Kol.1:16,17 B21

Všechno, co můžeme vidět nebo vnímat, a dokonce i věci, které nevidíme, byly stvořeny a jsou nyní podporovány Bohem. Pozorně si všimněte znění poslední věty. A *jím všechno stojí*. (angl. překlad NIV „v Něm drží všechny věci pohromadě“) Text nám jasně říká, že životní síla, která vychází z Boha, drží celý vesmír pohromadě. To jasně ukazuje, že život nám není jednoduše darován jako jednorázový balíček, ale neustále k nám přichází v neustálém proudu. Následující biblické texty to uvádějí:

Nebot' u tebe je pramen života; díky tvému světlu vidíme světlo. Ž 36:9

I ukázal mi řeku vody života, čírou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. Zj 22:1

Bible nám předkládá obraz řeky, která vytéká od Božího trůnu. Tato řeka je živá řeka a vše, co s ní přichází do styku, dostává život. Tento princip je v přírodě znovu a znovu ilustrován skutečností, že většina měst přežívá jen proto, že se nacházejí v blízkosti řeky. Pokud jste někdy navštívili pustou oblast a pak narazíte na řeku, všechny stromy rostou na jejich březích nebo v jejich blízkosti. Koncept života je spojen s konceptem řeky.

Žalmista David to ilustruje, když říká:

Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří. Ž 1:3

Tento princip je opět ilustrován v knize Ezechiel:

Poté mě přivedl zpět ke vchodu do chrámu. A hle – zpod chrámového prahu směrem na východ proudila voda (chrám byl totiž obrácen k východu). Voda stékala zpod pravé strany chrámu na jih od oltáře. Poté mě odvedl severní branou ven a vedl mě okolo až k východní braně vnějšího nádvoří. A hle – z její pravé strany se řinula

voda. Onen muž se zatím s měřicí šňůrou v ruce vydal na východ. Odměřil tisíc loktů a provedl mě vodou – sahala po kotníky. Odměřil dalších tisíc a provedl mě vodou – sahala po kolena. Odměřil dalších tisíc a provedl mě vodou – sahala po pás. Odměřil dalších tisíc – a byla to řeka, kterou jsem nemohl přebrodit, protože byla tak hluboká, že se v ní muselo plavat a nešla přebrodit. „Vidíš to, synu člověčí?“ řekl mi.

Poté mě vzal zpět na břeh řeky. Když jsem se dostal zpátky, hle – na obou březích řeky bylo veliké množství stromů. „Tato voda teče do východního kraje,“ řekl mi. „Stéká do údolí Araba, vlévá se do Mrtvého moře, a jakmile se vlije do moře, jeho voda se uzdraví. Kamkoli ta řeka přiteče, zabemžjí se to živočichy a moře ožije velkou spoustou ryb. Kamkoli ta řeka přiteče, všechno se tam v její vodě uzdraví a ožije.

Ez 47:1-9 B21

Všimněte si poslední věty – "Kamkoli ta řeka přiteče, všechno...ožije". Život je v toku řeky. Koncept tekoucí řeky spočívá v tom, že voda se pohybuje od bodu svého zdroje, dolů říčním korytem k živému tvorů. Říční voda není klidná ani strnulá; od zdroje k příjemci se tento proud neustále pohybuje. Bible k tomuto konceptu přidává, když říká:

Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, je pánem nebe i země a nebydlí ve svatyních zhotovených rukou ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno. Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země; ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání, aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť "v něm žijeme, pohybujeme se a jsme", jak to řekli i někteří z vašich básníků: "Vždyť jsme i jeho rod. Skutky 17:24-28

Všimněte si, jak se říká, že "v Něm žijeme, pohybujeme se a jsme". Bible předkládá další ilustraci toho, jak k nám plyne Boží život. Vidíme zde Boha, který je důvěrně zapojen do našich životů. Pavel začíná s velkým obrazem a pak se zaměřuje na osobní a intimní úroveň:

1. Ustanovil nařízená období a hranice přebývání.
2. Není od nikoho z nás daleko

3. a nakonec Pavel jde přímo k jádru věci a říká, že v Něm žijeme, pohybujeme se a máme své bytí.

Žijeme-li v Něm nebo žijeme-li přímým spojením s Ním, je zřejmé, že bez Něho nemůžeme žít. Bible říká:

... beže mne nemůžete činit nic. Jan 15:5

Prosím, pochopte, že to znamená, že bez Něho nemůžeme dělat nic fyzicky, duševně ani duchovně. Jsme ve všem zcela a naprosto závislí na Bohu, stejně jako malé dítě závisí na svých rodičích. Povšimněte si dalších veršů:

Vždyť od tebe je všechno a ze tvé ruky jsme ti dali. 1.Par. 29:14

Vždyť kdo ti dává vyniknout? Co z toho, co máš, jsi nedostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nedostal? 1. Kor 4:7

Až do tohoto bodu jsme se soustředili na naprostou tělesnost života. Ale když Bible říká, že všechny věci pocházejí od Něho, znamená to všechny věci duchovní, duševní a fyzické.

Zvažte následující texty:

Zápasím o to, aby byli povzbuzeni ve svém srdci a navzájem spojeni v lásce byli dovedeni do celého bohatství plné jistoty porozumění, k plnému poznání Božího tajemství, Krista, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. Kol 2:2,3

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Hleď, povolal jsem jmenovitě Besaleela, syna Uríbo, syna Chúrova, z pokolení Judova a naplnil jsem ho Božím Duchem, moudrostí, rozumností, poznáním pro každou práci, aby vymýšlel nápady pro práci se zlatem, stříbrem a bronzem, pro řezání kamene ke vsazování, pro vyřezávání dřeva, pro práci na jakémkoliv díle. Ex 31:1-5

Bible zjevuje Boha jako zdroj veškeré moudrosti a poznání. Kol 2:2,3 zpochybňuje koncept, že my jako lidské bytosti můžeme vytvořit moudrost a znalosti. Veškerá moudrost a veškeré poznání pochází od Boha. Příklad toho je ukázán v Exodu 31:1-5, kde vidíme, jak Bůh dává člověku moudrost a dovednost v řemesle.

A co koncept duchovního života? Pokud se dostaneme k verši, který jsem zmínil dříve,

Žalm 1:3 Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří.

Uvádí, že ovoce stromu závisí na vodě, která k němu proudí. Když Bible mluví o ovoci, říká:

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotá, věrnost, mírnost a zdrženlivost. Tomu se žádný zákon nevyrovná. Gal 5:22,23 B21

Důsledky tohoto textu jsou důležité. Všechny tyto vlastnosti pocházejí z toho, že máme Ducha Božího. To jednoduše znamená, že bez Ducha Božího nemůžete mít lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost a tak dále. Přemýšlel jsem o této biblické pravdě jednoho dne, když jsem se procházel v parku u jezera. Bylo to klidné a pokojné. Najednou jsem si všiml, jak matka houpe svou dceru na houpačce. Oba se spolu smáli a očividně si užívali společnosti toho druhého. Láska, kterou tato matka prožívala ke své dceři, byla inspirována Bohem. Myšlenka být milující, laskavá a jemná ke své dceři *nevznikla* v srdci matky, ale v srdci Božím a byla dána této matce skrze proud života, která se pak rozhodla ji vyjádřit a stala se mateřskou láskou. Zdroj mateřské lásky pochází z Božího srdce. Tato láska se stala součástí matky, protože odpověděla na Ducha Božího a vyjádřila ji.

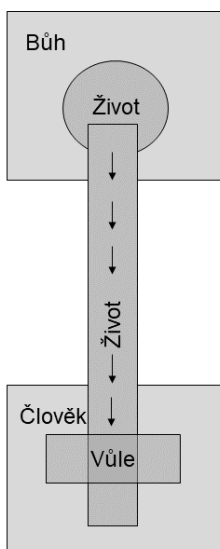
Bible předkládá pohled, který je dokonale v souladu s třetím modelem zdroje života, na který jsme se dívali v předchozí kapitole. Jsme životně závislí na Bohu pro život, každý okamžik každého dne, nejen fyzický život, ale i duševní a duchovní život.

Krása tohoto biblického systému spočívá v tom, že je vztahově životně důležitý. Vztahy jsou pro jeho přežití klíčové. Další kapitola se bude zabývat otázkami vztahu v modelu životního toku a následující kapitola se bude zabývat otázkami hodnot.

4. Spojení a udržování vztahu se Zdrojem Života

Jak jsme si všimli v předchozí kapitole, Bůh je zdrojem veškerého života a každý, kdo má život, ho může mít a udržovat ve vztahu s Bohem. Je důležité poukázat na to, i když to může být zřejmé, že nemůžeme hledat tento život, protože by to znamenalo, že máme v sobě nějaký život nebo sílu iniciovat nějakou akci. Bůh je iniciátorem života a jak uvidíme, Bible stanovila pokyny pro zachování tohoto života.

A. Poddání se: Klíčové pravidlo

Schopnost udržovat život se zdrojem života je jednoduchá záležitost podřízenosti. Chceme-li mít tento život, musíme být v submisivním stavu, abychom ho přijali. Chceme-li mít tento život, musíme uznat Boha jako autora, a tedy nejvyšší autoritu života.

Položme si otázku. Proč mluvíme o podřízenosti, když mluvíme o přijímání života? Poddání se naznačuje úkon vůle; je třeba si vybrat. Proč je tato volba důležitá? Protože Boží království je královstvím lásky.

Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. 1.Jan 4:7-8

Bůh je láska, a když řídí své království s láskou, láska může existovat pouze s volbou; volbou přijmout nebo odmítnout Boha. Odmítnutí Boha ale způsobuje smrt, protože Bůh je jediný, kdo má život sám v sobě a jediný, kdo také může život dát.

... blahoslavený a jediný Panovník, Král kralujících a Pán panujících. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespátřil a nemůže spatřit. Jemu buď čest a věčná moc. Amen. 1.Tim 6:15-16

Bez této moci volby nemůže láska existovat. Život bez volby je robotický a automatizovaný. Vidíme tedy, že život může být přijat pouze odevzdáním vůle v lásce dárci života. Musí existovat blízký a intimní vztah, kde ten, kdo přijímá život, nachází čistou radost a štěstí v podřízení se autoritě dárce života. Někdo by mohl okamžitě namítnout, že je mnoho těch, kteří nevěří v Boha, a přesto jsou stále naživu. To je důležitý bod, kterým se budeme zabývat v deváté kapitole.

Klíčovým bodem, který se snažím vytýčit, je tedy podřízení se autoritě zdroje života.

B. Životně důležitý příklad podřízenosti: Kristus

Vzhledem k tomu, že podřízenost je tak důležitým bodem, je také důležité, aby nám Bůh, jako zdroj života, poskytl příklad nebo příklady toho, jak tento proces podřízenosti má fungovat. Vesmír potřebuje demonstrovat, jak žít v podřizujícím se stavu, jak přijmout takový život a jak získat úzký vztah ke zdroji života. Příklad takového poddání se by bylo klíčovou ukázkou království založeném na víře v jediný zdroj života, který proudí ke všem živým tvorům.

Bůh poskytl tento příklad v osobě svého Syna. Boží Syn poskytuje božský příklad láskyplného podřízení se autoritě zdroje života. Povšimněte si slov Ježíše, Syna Božího, když mluvíme o Jeho vztahu k Otcí:

Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.
Jan 5:19

Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nebledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal.
Jan 5:30

A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí." **Jan 8:29**

Tomáš mu řekl: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?" Ježíš mu řekl: "Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne. Jan 14:5,6

Život Ježíše, Syna Božího, ukazuje pro vesmír naprosto nezbytný příklad podřízenosti se Bohu. Když vidíme vztah Ježíše k Otci, nacházíme klíč k tomu, jak může být život přijat a udržován v láskyplném a důvěrném vztahu. Z tohoto důvodu je vztah mezi Otcem a Synem nejdůležitějším prvkem pro přežití Božího království, jak je zjeveno v Bibli. Bez tohoto příkladu Ježíše, Syna Božího, bychom ztratili nejdůležitější vodítko, jak žít v poddajném vztahu k Bohu. Proto je Ježíš Cestou k Otci. Proto je Ježíš naším příkladem ve všech věcech.

Je důležité zdůraznit, že to, co Ježíš přišel demonstrovat, bylo vyjádřením toho, co vždy existovalo. Boží Syn vždy působil v láskyplném podřízení se Otci, protože říká: "Vždy dělám to, co se Mu líbí" – vždy to tak bylo a musí to tak být vždy, abychom mohli mít božský příklad toho, jak žít v láskyplném podřízení se zdrojem života vesmíru. Kristův dokonalý příklad není jen pro lidské bytosti, ale pro každou stvořenou bytost ve vesmíru, včetně andělů, o čemž budeme diskutovat později.

C. Druhořadé příklady poslušnosti-poddání se

i. Vztah manžela a manželky

Otázka, která musí být vznesena, zní: Jak byl princip podřízenosti zjeven lidské rodině předtím, než Kristus přišel osobně, aby to demonstroval? To je otázka nejvyšší důležitosti. Je-li princip láskyplného podřízení se autoritě života tak životně důležitý, pak musí být odhalen v počátcích lidské civilizace. A skutečně tomu tak je.

Všimli jsme si, že vztah Syna Božího k Otci je důležitým příkladem vztahu prokazující biblický model života plynoucího z jednoho zdroje ke všem živým tvorům.

Dávalo by smysl, aby v počátcích lidské existence byl tento vztah vytvořen tak, aby princip podřízenosti mohl být pozorován v lidských vztazích.

..protože to, co lze o Bohu poznat, je jím zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. Řím 1:19-20

Bible nám říká, že atributy Božství byly zjeveny ve stvoření a projevilo se to v nich, tedy v lidech, kteří byli stvořeni. Není pochyb o tom, kde byly tyto atributy odhaleny.

I řekl Bůh: Učinme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytčím a nad celou zemí i nad všemi plazami pohybujícími se na zemi. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu. Gen 1:26-27

Podíváme-li se pozorně na tuto biblickou pasáž, vidíme, že Bůh říká, „Učinme (My) člověka k **našemu** obrazu podle **naší** podoby“. Podíváme-li se na to, co bylo stvořeno, vidíme **dva** stvořené jedince. To naznačuje, že **"My" jsme Otec a Syn**. Podívejme se trochu blíže na povahu tohoto vztahu.

...hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1 Kor 11:3

Bible zde mluví o principu vůdcovství. Biblický koncept hlavy je ve smyslu zdrojového bodu, ze kterého něco proudí nebo začíná. Všimněte si, jak je použito slovo hlava – hlavní v Gen 2:10:

Z Edenu vycházela řeka, aby zavlažovala zbabradu, a odtud

se rozdělovala do čtyř hlavních toků. Gen 2:10 B21

Vidíme souvislost mezi vedením Otce k Synu a vedením muže k ženě. Zde je klíčový prvek obrazu, o kterém mluví Genesis 1:26. Role ženy je klíčová pro celý rodinný proces, stejně jako role Krista je klíčová pro celý vesmír. V domácím prostředí slouží intimní submisivní vztah manželky k manželovi jako obraz intimního submisivního vztahu Syna k Otcovi, který zajišťuje příjem zdroje života vesmírem.

Bůh zamýšlel, aby princip života proudil skrze vztah manžela a manželky. Po zázračném stvoření Adama a Evy je demonstrován vznikem lidských bytostí – prostřednictvím těhotenství. Adam dal "semeno" nebo život Evě, která pak toto semeno vyživovala ve svém lůně a porodila dítě. Opět tento přesun ze zdroje k podřízenému činiteli, který pak vyživuje a rozvíjí toto semínko, je odrazem původního vztahu Otce a Syna. Zaznamenejte:

ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jebož ustanovil dědicem všebo a skrze něhož stvořil celý svět. Žd 1:1,2 B21
(angl. "worlds" = světy, zde „celý svět“)

a vysvětlil všechněm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu, kterýž všechno stvořil skrze Ježíše Krista. Ef 3:9 BKR

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic. Jan 1:1-3

Bible nám říká, že Bůh stvořil všechny věci skrze svého Syna. Stejným způsobem Adam inicioval populaci lidské rasy skrze Evu. To je ukázka toho, jak by život měl plynout.

Je důležité pochopit, že životní proces musí proudit skrze poslušnou osobu jako příklad pro všechny, kteří v tomto procesu přijímají život. Pokud byl život dán vesmíru bez poddajného – poslušného vyslance, pak vesmír nemá žádný životně důležitý příklad toho, jak přijímat a zůstat ve spojení se zdrojem života.

Rodinný vztah je nejzákladnějším příkladem toho, jak se spojit se zdrojem života, který můžeme najít v prostorovém nebo materiálním prostředí. Nejpřesněji odráží skvělý originální příklad toho, jak funguje zdroj života a podřízenost. Bůh však poskytl i jiné příklady, aby ukázal, jak tato zásada pracuje.

ii. Strom života

Bůh zasadil strom uprostřed zahrady zvaný Strom života.

Hospodin Bůh dal ze země vyrůst veškerému stromovi žádoucím na pohled a dobrému k jídlu, stromu života uprostřed zahrady... Gen2:9

Strom byl dalším materiálním nebo prostorovým příkladem závislosti života člověka na něčem mimo něj. Adam a Eva museli jíst z tohoto stromu, aby mohli žít. Kdyby Adam a Eva přestali chodit ke stromu, aby jedli jeho ovoce, zemřeli by. Strom neměl žádný vrozený život, který by mohl předat Adamovi a Evě; byl to symbol, který Bůh umístil do zahrady, aby jim připomněl, jak jsou zcela závislí na přijímání života zvenčí. Tato zásada se také v menší míře odráží v naší závislosti na potravinách. Potřeba jídla k životu vyjadřuje skutečnost, že život nesídlí neodmyslitelně v lidské rase. Pokaždé, když jíme, měli bychom si tuto pravdu neustále připomínat.

iii. Říční systém

Již dříve jsme se zmínili o příkladu řeky tekoucí z Božího trůnu do vesmíru. Tento princip se opět odrazil ve vytvoření říčního systému, který vytékal ze zahrady Eden.

Z Edenu vytéká řeka, aby napájela zahradu. Odtamtud se rozděluje a tvoří čtyři ramena. První se jmenuje Píson, to obtéká celou zemi Chavílu, kde je zlato. Zlato té země je ryzí. Je tam také bdelium a kámen karneol. Druhá řeka se jmenuje Gíchón: ta obtéká celou zemi Kúš. Třetí řeka se jmenuje Chidekel: ta teče na východ od Asýrie. Čtvrtá řeka je Eufkrat. Gen 2:10-14

Nic nemůže žít dlouho bez vody. Říční systém popsany v Genesis 2 byl další vizuální připomínkou, že život pochází z jediného zdrojového bodu a proudí ke všemu kolem něj. Nikdo nemůže postavit město nebo obec v poušti; všechna prosperující města musí být v blízkosti řeky nebo vodovodu. Musíme se podřídit tomu, kde řeka teče, chceme-li mít život. Nemůžeme žít daleko od řeky.

IV. Sobota

Bůh nejen poskytl prostorové nebo materiální příklady toho, jak je život přijímán a udržován z hlediska prostoru, ale také vytvořil památník v čase.

Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil. Genesis 2:3

Sobota je jedním z nejdůležitějších příkladů spojení se zdrojem života, protože obsahuje samotný odpočinek Božího Syna v lůně Jeho Otce, a proto celý princip podřízenosti může najít realitu pouze v Duchu, který k nám přichází v sobotu. Nejen, že je nám odpočínutí Boha příkladem skrze projev odpočinku Otce a Syna, ale odpočinek, ze kterého se těší, je nám dán přímo skrze Ducha svatého, abychom mohli vstoupit do pravého odpočinku. Pozorně si povšimněte aspektů Soboty, které se nacházejí v následujícím textu:

Pamatuj na sobotní den, abys ho posvětil. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci, ale sedmý den je sobota patřící Hospodinu, tvému Bohu. Nebudeš dělat žádnou práci ty ani tvůj syn ani tvá dcera, tvůj otrok ani tvá otrokyně, tvé zvíře ani tvůj přichozí, který je ve tvých branách, protože šest dní Hospodin dělal nebesa a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmý den odpočinul. Proto Hospodin požehnal sobotní den a posvětil ho. Exodus 20:8-11

Božímu lidu bylo přikázáno, aby pamatoval na zdroj života – Na Toho, který stvořil všechny věci – a měli při tom odpočívat a připomínat si, že člověk nemá život sám v sobě a je zcela závislý na Bohu. Vstup do odpočínutí Boha je rozhodnutím vůle podřídit se autoritě zdroje života.

Památka našeho Stvořitele v Sobotu nám připomíná nejen počáteční akt stvoření, ale také neustálý přísun života, který je nám dáván.

Tu jsem uviděl [jiného] anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: "Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod." Zj 14:6-7

Uctívání Toho, který stvořil nebe a zemi, moře a prameny vody, je odkazem na Exodus 20:8-11. V řečtině slovo "stvořeno" dává smysl události, která se stala v minulosti, ale pokračuje do současnosti. Sobota tedy připomíná Boží neustálou moc tvořit a podporovat své stvoření. Další příklad pokračujícího zajišťování života se nachází v následujícím:

Dal jsem jim také své soboty, aby se staly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já Hospodin je posvěcuji. Ez 20:12

Slovo posvětit může znamenat očistit nebo uchovávat. Je to Boží moc, která nás udržuje, očišťuje, obnovuje a drží.

Pozorné ohledání záznamu v Genesis odhaluje, že jedinými institucemi, které byly člověku dány před jeho pádem do hříchu, bylo manželství a Sobota. Obě tyto instituce byly kritickou připomínkou, že život k nám přichází pouze skrze podřízení se zdroji života, který je mimo nás.

Krátce jsme diskutovali o řadě aspektů, které odhalují životně důležitou povahu vztahů z biblické perspektivy. Nyní se chceme zabývat druhou složkou, a tou je hodnota.

5. Přijímání hodnoty prostřednictvím Zdroje Života

A. Sláva Děti je jejich Otec

Musel to být úžasný pohled vidět mladého šéfkuchaře běhat po chodbách nemocnice, který překypoval radostí a hlasitě volal na každého, kdo slyšel: "Je to chlapec, je to chlapec!"

Takto moje maminka popsala reakci mého otce na mé narození. Tento příběh na mě hluboce zapůsobil. Říká mi, že můj příchod na svět si můj otec velmi přál a že mé narození mu přineslo radost. Toto poznání, ve spojení s pokračujícími důkazy této lásky, položilo strukturu mého vnímání

sebe sama a důležitost ve světě, ve kterém žiji. Pokračující důkazy se nacházejí v několika starých černobílých fotografiích, kterých si cením. První z nich je můj otec, který mě držel v náručí, když mi byly 3 týdny. Na tomto obrázku je něco docela jednoduchého; něco zásadního a uspokojujícího. Právě od tohoto muže přišlo semínko mého života. Z lidského hlediska můj životní zdroj pochází od mého otce a mezi námi je nevyslovené pouto, které jde mnohem hlouběji než jakýkoli jiný vztah, který mám na Zemi, pokud jde o to, kdo jsem jako osoba.

Před časem jsem narazil na webovou stránku, která nějakým způsobem zachytila smysl mého spojení s mým otcem. Webová stránka byla nazvána "Imissmydad.com." Na této webové stránce byly zveřejněny stovky prohlášení lidí, kteří ztratili svého otce a snažili se vyrovnat se ztrátou toho, že s ním již nemohou mluvit. Zde je několik ukázkových prohlášení:

Noele napsala:

Drahý tatínku, dnes je mi 30 a ty tu nejsi – žádné objetí, žádný polibek, žádné přání k narozeninám v tomto roce. Žádný úsměv, žádné pozvednuté obočí, žádné zpívání písniček. Nemůžu uvěřit, že čas tak plyne, nemůžu uvěřit, že jsi pryč. Miluji tě a vždy budu.

Pavel napsal:

Tati, chybíš mi každý den a jen si přeji, abychom si mohli znovu promluvit. Ztráta tebe mě přiměla ptát se, kdo jsem a kam jdu. Mohu být tím tátou, jakým jsi byl ty? Byl jsi ten nejlepší a jen si přeji, aby si mohl žít déle, aby si viděl mé úspěchy a mohl sdílet mou radost. Dokonce i o rok později se přistihnu, že chci zvednout telefon, abych ti zavolal. Miluji tě.

Michael napsal:

Tati, dnes bylo díkůvzdání, ty jsi nebyl s námi a bylo ticho. Cítil jsem v sobě prázdnotu a vím, že všichni ostatní to cítili stejně. Jsou to 4 měsíce, ale zdá se, že je to mnohem déle.

Tatínkova princezna napsala:

Ahoj tati, doufám, že jsi na mě hrdý! Jsem opravdu šťastná a věci se v životě vyvíjejí dobře. Práce je trochu nad hlavu, ale dala jsem se na vojnu, musím bojovat. Myslím, že dělám všechny věci správně a doufám, že bys je také schválil. Chybíš mi. Miluju tě, navždy, tvá princezna.

Anonymní:

Tolik mi chybíš tatínku. Přál bych si s tebou mluvit, slyšet tvůj hlas a povyprávět ti, jak je dětem. Je to jen 6 týdnů, ale mám pocit, že to jsou celé věky. Proč doktoři nemohli udělat víc, a proč jsem ti neříkal každý den, jak tě mám rád. Pomůže mi někdo z tohoto času mé nouze!!!!!!!!!!!!!!

Přerušení vztahu otce a dítěte může způsobit velké trauma. Zprávy na této webové stránce znovu a znovu odhalují důležitost vědomí, že otec dítě přijímá a chápe touhu dítěte svěřit otci co se děje v jeho životě, a jak se cítí.

Tato životní zkušenost je vyjádřena v Písmu prostřednictvím následující biblické pasáže:

Korunou starců jsou vnuci, okrasou/chloubou synů jejich otcové.
Př 17:6

Klíčovým slovním spojením týkajícím se dětí a jejich otce je *chlouba*. Podívejme se blíže na to, jak Bible používá toto slovo na jiných místech, abychom získali představu o jeho významu.

Toto praví Hospodin: At' se moudrý nechlubí svou moudrostí, at' se hrdina nechlubí svou zdatností, at' se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ale kdo se chlubí, at' se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok. Jer 9:22,23

Slovo *chlouba*, které je zde použito, označuje slávu, krásu, nádheru a drahokamy. To je tedy také označeno jako něco, čím se můžete pochlubit. V přímém smyslu slovo *chlouba* symbolizuje hodnotu.

Mohli bychom si snadno přečíst výše uvedenou pasáž: "Necht' se moudrý člověk *ne cítí hodnotný* pro svou moudrost, necht' se mocný člověk *ne cítí hodnotný* pro svou moc, ani at' se bohatý člověk *ne cítí hodnotný* pro své bohatství; Ale necht' ten, kdo se *cítí hodnotný, cítí hodnotu* v tom, že Mě rozumí a zná Mě, že Já jsem Pán, který uplatňuje milující laskavost, soud a spravedlnost na zemi. Neboť z toho mám radost," praví Pán.

Zde je moudrost Přísloví 17:6; hodnota dítěte je vázána v srdci jeho otce. Proč tomu tak je? Otec představuje zdroj života a ustanovuje životně důležitý biblický princip hodnoty prostřednictvím vztahů původu. Pozemský Otec je obrazem a symbolem nebeského Otce.

Když si uvědomíme, že veškerá láska a život pochází od Boha, nemělo by být příliš obtížné vidět, že naši pozemští otcové jsou přítoky požehnání, které umožňují, aby láska Boží byla vylita do našich srdcí; rozvíjet smysl a účel

v našich životech. To je prvořadým úkolem otce, nejen předávat fyzický život, ale také předávat emocionální a duchovní život jednoduše tím, že je tu pro své děti a pravidelně jim připomíná, jak jsou pro něj důležité.

B. Můj milovaný Syn

Bůh demonstroval tento základní princip hodnoty přicházející skrze zdroj života mimo sebe událostmi, které se odehrály při Ježíšově křtu, když byl zde na zemi.

Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: "Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení. Mat 3:16,17

Kontext této události je velmi důležitý. Ježíš se chystá zahájit své životní dílo jako Mesiáš. Setká se s velkým odporem, objevuje se množství nepřátel, obdrží mnoho negativních zpráv o sobě a o svém díle, a nakonec bude zesměšňován a pohrdán, zatímco umírá na kříži, protože vidí jen málo důkazů o tom, že Jeho dílo mělo velký význam. Kromě toho, bezprostředně po svém křtu, se Ježíš setkal tváří v tvář s velkým žalobcem a podvodníkem satanem, který se snažil zmást Ježíše ohledně toho, kdo skutečně je. Chtěl přitáhnout Ježíše k pocitu, že je hodnotný pro svou moudrost a moc tím, že se ho snažil přimět, aby proměnil kameny v chléb a dělal zázraky, a tím dokázal svou totožnost. Ve světle těchto věcí přišel Otec s připomínkou toho, kde je Kristova hodnota a odkud pochází.

"Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení."

Toto prohlášení, a pouze toto prohlášení, bylo základem Kristovy schopnosti čelit tak velkému odporu a nenávisti. Jeho smysl pro hodnotu nebyl založen na Něm samotném a na tom, co vlastnil, ani na tom, čeho mohl dosáhnout, ale čistě na vztahu s Tím, který Mu dal život. Všimněte si pozorně:

On však na to řekl: "Je napsáno: "Člověk nebude žít jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst." Mat 4:4

To je základ biblického království; Hodnota pochází od toho, kdo vám dal život. To znamená, že život (fyzický život) a hodnota (emocionální a

duchovní život) nejsou závislé na tom, co ve své podstatě vlastníme, ale na zdroji života, se kterým jsme v důvěrném vztahu.

Zkušenost Ježíše při Jeho křtu zdůrazňuje kritickou roli přítoku požehnání, který je otevřen těm, kteří jsou v důvěrném vztahu se zdrojem života vesmíru zvaným náš nebeský Otec.

C. Požehnání

V předchozí kapitole jsme zjistili, že vztah manžela a manželky je obrazem vztahu Otce a Syna. Na tomto obrázku je obsažen klíčový proces požehnání. Biblický princip vůdcovství je ve skutečnosti otevřením dveří k požehnání. Povšimněte si této důležité biblické pasáže:

Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1 Kor 11:3

Zde vidíme přítok požehnání, který přechází od Otce k Synovi k manželovi k manželce.¹² Tak jako Syn Boží potřeboval požehnání svého Otce, tak i manželka potřebuje požehnání svého manžela. Budeme se tímto bodem zabývat podrobněji, ale stačí říci, že jsem se nesetkal s manželkou, která by byla v úzkém vztahu se svým manželem, a která by nebyla povzbuzována a posilována jeho něhou a oceněním. Mluvila jsem s mnoha dámami a ptal jsem se jich, jak je pro ně důležité, aby je jejich manželé posilovali a povzbuzovali. Nesetkal jsem se s nikým, kdo by po tom netoužil nebo si toho nevážil.

Proud požehnání je také životně důležitý, aby byl předán dětem. Jak jsme již zmínili, slávou dětí je otec. Je důležité, aby děti věděly, že je jejich otec miluje a je s nimi spokojen.

Jednoho dne jsem o tomto konceptu uvažoval a přemýšlel jsem o tom, jak bych mohl požehnat svému nejstaršímu synovi. Hledal jsem tu správnou příležitost, abych mu řekl, jak je pro mě výjimečný. V té době mu bylo sedm let a diskutovali jsme o několika jednoduchých věcech, a pak se rozhovor

¹² Přítok požehnání vůdcovství má smysl pouze v modelu zdroje života, kde život proudí z jednoho zdroje. Vlivy jiných modelů zdrojů života způsobují, že tento text zní jako nadvláda a kontrola. Podrobněji se tím budeme zabývat v pozdějších kapitolách.

ocitl v bodu, kdy jsem mohl říct svému synovi, jak moc ho miluji. Řekl jsem: "Synu, jsi pro mě nesmírně výjimečný," "Jsem na tebe opravdu hrdý." Můj syn zářil radostí. V tom, co jsem sdílel se svým synem, bylo něco životodárného. Posílilo to náš vztah a sblížilo nás to. Také mi to umožnilo jednat jménem našeho nebeského Otce a mluvit slova, která On chce promlouvat k mému synu a ke každému dítěti. Je to úžasná výsada žehnat. Tento princip se může rozšířit (i když ne tak mocně jako otec) i na prarodiče, příbuzné, učitele a pastory. Osoba s autoritou a postavením, ke kterým vzhlížíme, může přinést požehnání.

Jednoho odpoledne v shromáždění jsem pozval všechny děti, aby přišly dopředu na zvláštní modlitbu. Každému dítěti jsem položil ruku na rameno a vyslovil něco takového: "Otče v nebi, děkuji ti za Stevena, ty jsi ten, kdo ho stvořil, a proto je výjimečný. Chceme, aby věděl, že ho jako církev milujeme a budeme se za něj modlit. Víme, že mu požehnáš dary a talenty, aby byl silným Božím mužem a důležitou součástí naší komunity." Udělal jsem to se všemi dětmi, jeden po druhém před modlitebnou – protože to stálo za to.

Druhý den mi jedna z maminek zavolala ve vzrušeném stavu. Řekla: "Pastore, moje dcera za mnou dnes ráno přišla a řekla: 'Mami, jsem výjimečná' a já jsem odpověděla: 'Jak to srdíčko?' a moje dcera řekla 'protože to řekl náš kazatel.'" Jaká čest zasadit toto semínko pro tuto mladou dámu, dítě Boží. Je tak úžasné zasévat semínka emocionálního a duchovního života do těch, kteří jsou pod vaší péčí a vlivem.

Takto Ježíš působil zde na zemi. Naplněn pocitem Otcova požehnání mu bylo umožněno žehnat druhým pod Jeho vlivem.

A přinášeli k němu děti, aby se jich dotkl. Učedníci je však pokáráli. Když to Ježíš uviděl, rozhořčil se a řekl jim: "Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takových je Boží království. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí." A bral je do náručí, vkládal na ně ruce a žehnal [jim]. Mk 10:13-16

Učedníci nechápali, jaký význam má vzít děti a požehnat jim. Byli pod vlivem jiného modelu zdroje života, jak budeme diskutovat později. Ale Ježíš vzal děti do náruče a požehnal jim. Jak krásný obraz Boží lásky: Ježíš

nám ukazuje, jaký je Bůh, a ukazuje to tím, že bere děti do náruče a dává jim emocionální a duchovní život, dává jim silnější smysl života.

Moc požehnání nelze podceňovat. V Bibli máme mocný příběh o tom, jak významné je, nebo alespoň bylo, otcovo požehnání v dřívějších dobách.

Ezau řekl svému otci: Cožpak máš jen to jedno požehnání, otče? Požehnej mně, také mně, otče! A Ezau pozvedl blas a rozplakal se.
Gen 27:38

Kontext tohoto příběhu si můžete přečíst v Genesis 27, ale to, co potřebujeme vidět je, že Ezau toužil slyšet slova požehnání od svého otce. Bylo to pro něj tak důležité, že plakal při pomýšlení, že jej nedostane.

Faktem je, že v rámci biblického zdroje života je přijetí a péče o požehnání nejdůležitějším procesem společenství. Je to klíč k vybudování silné pokladnice rodinných vzpomínek a pocitu sounáležitosti.

V následujících dvou kapitolách se podíváme na to, jaké faktory musí být zavedeny, aby toto požehnání mohlo účinně proudit, a na ochranná opatření, která byla zavedena k ochraně samotného přítoku požehnání.

6. Rozvíjení životního zdroje –zásady setí a růstu

A. Životně důležitá role poddajné péče ženy

Řítily jsme se po dálnici vysokou rychlostí. Kontrakce mé ženy Lorelle se vyvinuly do docela pravidelného modelu. Nechtěli jsme, aby nás porod zastihl na cestě, a tak jsme spěchali do nemocnice. Bylo to všechno velmi nové a vzrušující; brzy budeme mít naše první dítě. Dojeli jsme k porodnímu oddělení, sestřička se na nás podívala a řekla: "Vypadáte příliš nadšeně, potřebujete jít ještě na procházku." Tím udělala díru do naší „bubliny“. O 45 minut později jsme se vrátili a Lorelle se už neusmívala. Dalších 30 minut, a náhle jsme se ocitli uprostřed práce. Ano, neexistuje žádné jiné slovo, které by to popsalo, práce, tvrdá práce. Snažili jsme se zapamatovat si všechny techniky z prenatálních lekcí, ale bylo těžké zůstat soustředěný. Tyto kontrakce udeřily jako nákladní vlak, který se blížil. Jakmile jsme se

vypořádali s jedním, další byl přímo před námi. Nakonec, po 11 hodinách, jsme přijali našeho prvorozeného syna Michaela.

Jsem hluboce vděčný za své dva syny (ano, prošli jsme si celou věcí znovu!), které mi dala moje žena, a samozřejmě bych to bez ní nedokázal. K obrazu božského vzoru přešel původ života ode mne k mé ženě, kde toto semínko bylo vyživováno a rozvinulo se v krásné dítě. Samozřejmě, myslím tím, že Bůh jí dal všechno správné vybavení, k vývoji do lidského života.

V Boží moudrosti můžeme v procesu vzniku lidského života pozorovat samotný klíč k rozvoji harmonické rodiny, společenství a národa. Fyzický proces lidského tvoření odhaluje hlubokou duchovní pravdu s ohledem na naše chápání životního zdroje, vztahu a hodnot.

Zdroj životního procesu začíná u otce, ale výchova a rozvoj života se odehrává uvnitř matky. Tento fyzický proces odráží duchovní realitu slávy dětí. Semínko hodnoty dítěte je přímo spojeno s jeho otcem, ale toto semínko může být živeno a rozvíjeno pouze příkladem podřízené manželky jejímu manželovi spolu s její láskyplnou péčí o děti.

V tomto bodě se musíme mírně odchýlit, abychom se zabývali otázkou, která bude později řešena podrobněji, ale nyní musí být jen částečně řešena zde. Mnozí by mohli namítnout, že život dítěte pochází stejnou měrou od otce i matky (vzpomeňte si na to slovo rovnost; brzy se k němu dostaneme). To je místo, kde je biblická zpráva o původu lidské rasy velmi důležitá. Zde je sled událostí:

1. Bůh stvořil Adama z prachu a vdechl mu život.	<i>Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší. Gen 2:7</i>
2. Bůh dal Adama do zahrady.	<i>Hospodin Bůh vzal člověka a umístil ho v zahradě v Edenu, aby ji obdělával a střežil. Gen 2:15</i>
3. Bůh varuje Adama před Stromem poznání Dobra a Zla.	<i>A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromů zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Gen 2:16,17</i>

<p>4. Bůh říká, že pro Adama není dobré být sám.</p>	<p><i>I řekl Hospodin Bůh: Není dobré, aby byl člověk samoten. Učiním mu pomoc jako jeho protějšek. Gen 2:18</i></p>
<p>5. Bůh stvořil všechna zvířata z prachu země a přivádí je k Adamovi, aby je pojmenoval.</p>	<p><i>Hospodin Bůh vytvořil ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. A jak člověk každou živou duši nazval, takové bylo její jméno. Gen 2:19</i></p>
<p>6. Adam pojmenuje zvířata a během toho se dozví, že on sám je bez společníka.</p>	<p><i>Adam tedy pojmenoval všechnen dobytek, nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Pro Adama se ale nenašla rovnocenná opora. Gen 2:20 B21</i></p>
<p>7. Bůh uspí Adama, vezme z boku živé žebro, zformuje z něj ženu a přivede ho k němu.</p>	<p><i>Hospodin Bůh tedy na Adama přivedl hluboký spánek. Když usnul, vzal jedno z jeho žeberech a zaplnil to místo tělem. Z onoho žebra, které vzal z Adama, pak Hospodin Bůh vytvořil ženu a přivedl ji k Adamovi. Gen 2:21,22 B21</i></p>

Je nesmírně důležité sledovat tuto posloupnost. Zaznamenáváme řadu důležitých bodů:

1. Adam dostává život přímo od Boha.
2. Adamovi je dáno zaměstnání (umístěn v zahradě).
3. Adam je vzděláván o svém prostředí (poučen o Stromu poznání Dobra a Zla).
4. Adam je ustanoven hlavou stvoření a žehná živým tvorům tím, že jim všem dává jména.
5. Adam cítí, že mu něco chybí, že nemá nikoho, kdo by dokázal ocenit jeho myšlenky, radosti a touhy.
6. Bůh bere život (živé žebro) Adamovi a formuje ho do Evy a pak ji k němu přivádí.
7. Pak jí nazývá ženou, což znamená vzata z muže.

Evin hmotný život pochází z Adama; veškerá její hmota DNA pocházela od něj. Proč je tato skutečnost důležitá? Zdůrazňuje skutečnost, že z nějakého důvodu Bůh stvořil člověka jako zdrojový bod, místo počátku; hlava lidské řeky, která by vytékala a množila se. Samotné jméno žena znamená – vzata z muže.

Celý tento proces odhaluje, že Bůh zamýšlel, aby byl člověk rozpoznán jako zdroj jak fyzicky, tak duchovně. Nyní se zaměříme na důležité postavení ženské role. V tomto bodě musím zopakovat něco, co jsem řekl ve 4 kapitole.

Je důležité pochopit, že životní proces musí proudit skrze poddajného zástupce jako příklad pro všechny, kteří v tomto procesu přijímají život. Pokud byl život dán vesmíru bez podřízeného činitele, pak vesmír nemá žádný životně důležitý příklad toho, jak přijímat a zůstat ve spojení se zdrojem života.

Provozovat model zdroje života vzájemně závislých vztahů proudících z jednoho zdrojového bodu vyžaduje příklad, jak zůstat ve spojení se zdrojem života. Žena má tuto zásadní roli, a bez ní celý systém selže.

Uctivé podřízení manželky svému manželovi je to, co jej ustanovuje jako určený zdroj lidského života v rodině. Říkám, že je to Bůh, kdo je skutečným zdrojem, ale On ho ustanovil prostřednictvím postavení jako manžela a otce. Za prvé tím, že mu dává fyzické semeno k zahájení fyzického života, a také duchovní semeno, které se odráží v požehnání a smyslu pro hodnotu, které Bible nazývá "slávou dětí".

Je to jen manželka/matka, která může svým dětem ukázat, jak se připojit k tomuto určenému zdroji života. Její uctivá podřízenost, její způsob života, mocně ukazuje jejím dětem, jak by se měly chovat ke svému otci a že by k němu měly vzhlízet pro požehnání a ochranu. Prostřednictvím tohoto prvního základního příkladu se děti učí, jak se chovat ke všem autoritám ve svém životě.

Vzhledem k tomu, že manželka hraje při budování tohoto systému nejdůležitější roli, moudrý manžel bude svou ženu obohacovat a chválit a hledat každou cestu, která je v jeho moci, aby jí požehnal a učinil její život radostným. Tímto způsobem činí z podřízenosti radost a něco, co si žena přeje. Jak budeme studovat později, pokud tak neučiní, zničí to celé jeho království, protože pouze manželka může podepřít autoritu svého manžela;

a bez ohledu na to, co všechno může dát, bez této autority nemá nic a ničím není.

B. Definice rovnosti

Nedávno jsem narazil na tuto novinku a přemýšlel jsem, jakým nejlepším způsobem, představit otázku rovnosti mužů a žen:

Jsou ženy chytřejší než muži? Trendy zápisu na vysokou školu to naznačují

Počet bakalářských titulů získaných ženami vyskočil o 70 procent – ve srovnání s 5 procenty u mužů – mezi lety 1975 a 2001. V 16 zemích po celém světě převyšuje počet žen, zatímco počet žen v počtu získaných titulů převyšuje počet žen pouze v šesti průmyslových zemích.¹³

Nepotrvá dlouho, a zjistíme, že na této planetě probíhá bitva mezi pohlavími. Všude se ozývají hlasy porovnávající muže a ženy v jejich schopnostech. Ti, kteří chtějí oživit konverzaci, musí pouze odvodit, že jedno pohlaví je možná lepší než druhé. Podíváme se na některé z důvodů, proč tato bitva nadále zuří v kapitole týkající se původu utkvělých modelů zdrojů života, ale v tuto chvíli se chci podívat na první vztah mezi mužem a ženou popsany v Bibli a zjistit, co nám říká o rovnosti.

Poslední část Genesis 2 uvádí:

A člověk pojmenoval všechny dobytek a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř, ale pro člověka se nenalezla pomoc jako jeho protějšek. Gen 2:20

Když Adam pojmenovával všechna zvířata, všiml si, že každý samec má samici; důkazem toho je skutečnost, že Bůh požehnal zvířatům v Genesis 1:22 a řekl, aby byla plodná a množila se.

Všimli jsme si, že Adamovi zřejmě nic nechybělo, pokud jde o jeho povolání zahradníka; nepostrádal nic, pokud jde o jeho postavení jako hlavy pozemského stvoření. Neměl problém zvířata pojmenovat, což odhaluje, že musel mít naprosto dokonalou mysl. Byl také ve společenství s Bohem a dostával poučení o svém prostředí a o tom, co se od něj vyžaduje. Tím vším

¹³ www.MTV.com

se Adam zabýval předtím, než byla Eva stvořena. Pokud jde o jeho postavení, jeho intelekt, jeho povolání a v jeho vztahu k uctívání Boha, nic mu nechybělo. Jediná věc, která mu chyběla, byl někdo, kdo by se s ním mohl ztotožnit a porozumět mu v jeho prostředí. Někdo srovnatelný s ním, říká Bible. To, co mu chybělo, byla společnost.

Stvoření Evy, aby naplnila tuto vztahovou potřebu, definuje povahu jejich rovnosti a rovnosti obecně. Zatímco Adam pravděpodobně dokázal komunikovat se zvířaty na úrovních mnohem hlubších, než můžeme dnes, tato komunikace ho neuspokojila, protože žádné ze zvířat mu opravdu nerozumělo, jak o věcech přemýšlel. Úžasná věc na Evě byla její schopnost porozumět Adamovi ve vztahu. Ocenit jeho radosti a vzrušení, pochopit problémy, kterým čelil, a podpořit ho v jeho rozhodnutích.

Stvoření Evy nám říká, že rovnost je vztahová a že toto je rovnost, o kterou by lidstvo mělo usilovat. Porovnáme-li Adama a Evu z hlediska toho, co mají ve své podstatě, jak bychom to udělali, kdybychom přijali jeden z dalších modelů zdroje života, pak jsou muži a ženy nuceni jít do této bitvy srovnávání pohlaví. Začneme se dívat na to, kdo byl vytvořen jako první, kdo je silnější, kdo je krásnější, kdo byl dokonaleji zformován apod. Pouhé přemýšlení o takových věcech však ničí původní záměr stvoření Evy.

Když byl Adam stvořen, bylo mu dáno dědictví od jeho nebeského Otce. Měl rozsáhlé nemovitosti, krásný domov, vynikající práci a kariérní vyhlídky. Byl velmi inteligentní, velmi silný a samozřejmě mimořádně pohledný. Když byla Eva stvořena, když se stala jeho ženou, to všechno zdědila, a přijala jeho jméno.

muže a ženu je stvořil. V den, kdy je stvořil, je požehnal a nazval je Adam. Gen 5:2

Říká se zde, že Bůh nazval jejich jméno Adam. Vzala na sebe jeho jméno a veškeré bohatství, majetek a věci, které Adam vlastnil, se *staly jejími prostřednictvím vztahu*. Nezasloužila si to, nedokázala, že je hodna toho, aby se mu svými schopnostmi vyrovnala – všechno co měla, pocházelo od Adama, takže je naprosto nesmyslné uvažovat jinak. Tím, že si dovolíme vidět Evu jako vycházející z Adama a jako tu, které je dáno vše, co Adam vlastnil, a jako tu, jíž byla dána mysl, která ho dokáže ocenit a pochopit,

najdeme skutečný základ toho, jak vést vztahy a jak je vidět jako rovnocenné.

Rovnost ve vztazích není o moci, kontrole a přednostech, je to o schopnosti někoho pochopit a poznat. Vnímání ženské identity tímto způsobem je jediný způsob, jak můžeme definovat vztahovou rovnost. Žena je klíčem ke vztahovému království.

Proto je uznání této mužské identity setí/vůdcovství a ženské identity výchovy/podřízenosti odrážející obraz nebeského Otce a Syna životně důležitým klíčem k vybudování stabilního a udržitelného života na silném a harmonickém vztahovém systému.

7. Původ utkvělých modelů zdrojů života

A. Strom poznání

V kapitole 2 jsme se podívali na 3 různé modely zdrojů života, které ukazují, že většina lidí na světě přijala utkvělý model zdroje života té či oné varianty. Jen pro rekapitulaci, ukážeme si znovu tři modely:

Model 1	Model 2	Model 3
Člověk má vrozený zdroj života (božství), které má původ v něm samém	Člověku je Bohem dán zdroj života (božství), stal se tedy jeho vlastníkem.	Člověk přijímá život skrze vztah s Bohem a (božství) je mimo něj.
Člověk je božský	Člověk je nesmrtelný	Člověk je smrtelný

V této kapitole budeme zkoumat původ nezávislých modelů zdrojů života z biblické perspektivy. Jistě si vzpomenete, že ve 3. kapitole jsme *identifikovali Model 3* jako odraz toho, co učí Bible, a také model, který je nejpříznivější pro budování silného vztahového systému, protože pouze

v tomto modelu jsou vztahy skutečně životně důležité. Každý člověk je zcela závislý na jediném zdrojovém bodu života, který lze získat pouze prostřednictvím vztahu. Nyní se podívejme na příběh v Bibli, odkud pocházejí utkvělé modely zdrojů života. V naší poslední kapitole si vzpomenete, že Bůh řekl Adamovi, aby nejedl ze Stromu poznání Dobra a Zla.

A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromů zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.

Gen 2:16-17

Mohli bychom si položit otázku, proč Bůh dovolil, aby takový strom existoval v krásné a dokonalé zahradě? Proč Bůh dovolil, aby symbol smrti existoval a byl v dosahu Adama a Evy? Pamatujte si, že Bůh je láska (1 Jan 4:7,8), jediný způsob, jak může láska existovat, je poskytnout příležitost rozhodnout se proti Bohu. Kdyby Adam a Eva neměli příležitost rozhodnout se proti Bohu, pak by nemohli skutečně zakoušet lásku. Láska je aktivní volbou vůle být věrný a věrný tomu, o kom tvrdíme, že ho milujeme. Strom poznání byl symbolem volby.

V poslušnosti přikázání "nebudete jíst ze stromu poznání dobra a zla" Adam a Eva jednali ze své ochotné podřízenosti životu plynoucímu z trůnu Božího; (Zj 22:1) udržovali si k Němu vztah. Rozhodnout se jíst ze stromu znamenalo už se dále nepodřízovat Bohu, a proto přerušit vztah, a tím, že se ten vztah přerušil, život přestane plynout a oni zemřou– přestanou existovat. Celý proces byl poměrně jednoduchý.

B. Původ hada

Když přejdeme od 2. kapitoly Genesis ke kapitole 3, najdeme řadu tragických událostí, které uvrhnou svět do hříchu a smrti.

Had byl nejchytřejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě? Žena hadovi odpověděla: Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete

jako Bůh, budete znát dobré a zlé. Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti. Vzal z jeho ovoce a jedla. Dala také svému muži, který byl s ní, a jedl i on.
Gen 3:1-6

Příběh představuje hada, který má zřejmě dar řeči. Za druhé, máme Evu, která stojí před zakázaným stromem sama. Bylo by hezké mít trochu více příběhové linie o tom, jak se tyto dvě věci staly, ale Bible nám to neříká. Kdo je tento had? Bible nám to jasně říká v knize Zjevení.

A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Dábel a Satan, který svádí celý obydlý svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním. Zj 12:9

Dávný had je ďábel nebo satan a je to podvodník. Takže satanovi se nějak podaří vydávat se za hada nebo předstírat, že je had a mluví k Evě. Další otázka, kterou si musíme položit, je, odkud satan přišel? Jestliže Bůh stvořil všechny věci, stvořil potom i satana? Tyto otázky je třeba zodpovědět, pokud se chceme dostat na dno toho, odkud pocházejí utkvělé modely zdroju života.

Ty jsi byl zastírající cherub ochránce, a tak jsem tě ustanovil, byl jsi na svaté Boží hoře, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost...Tvé srdce se povýšilo kvůli tvé kráse, promarnil jsi svou moudrost pro svou skvělost. Svrhl jsem tě na zem před krále, dal jsem tě, aby se na tebe dívali. Ez 28:14-15,17

Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejvyšším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. Iz 14:12-14

Satan, dříve nazývaný Lucifer, byl pomazaný cherubín, který stál na svaté Boží hoře vedle Boha a Jeho Syna. Byl nejstarším andělem v nebi. Bible říká, že "byl jsi dokonalý ve svých cestách od dnů, kdy jsi byl stvořen". Tak Bůh stvořil Lucifera dokonalého. Ale pak se říká, že v něm byla nalezena nepravost nebo hřích/zlo. Co bylo touto nepravostí nalezenou u Lucifera?

Je nám řečeno, že Luciferovo srdce bylo pozvednuto kvůli jeho kráse a nádheře. Je důležité pamatovat na to, že v Božím království má pouze Otec moc dát život; každá jiná inteligentní bytost může mít tento život pouze skrze poslušný vztah k Bohu. Lucifer měl jasný příklad Božího Syna, jak by se měl chovat k Otci. Syn Boží se nechlubil svými schopnostmi, slávou a nádherou; bezvýhradně důvěřoval svému Otci a odpočíval v Jeho lásce a požehnání a věrně vykonával Jeho příkazy.

„...nebledám svou vůli, ale vůli tobo, kdo mne poslal.” Jan 5:30

„A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.” Jan 8:29

A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: “Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.” Mat 26:39

C. Odmítnutí moudrosti

Ale Lucifer zkazil svou moudrost kvůli své nádheře. Pravdou je, že úloha Božího Syna jako božského poddajného činitele je pravou Boží moudrostí. Bible nám dokonce říká toto:

Krista -- Boží moc a Boží moudrost. 1 Kor 1:24

Boží moc k nám přichází v následování příkladu Božího Syna, a to je moudrost. Přísloví to říká takto:

Počátek moudrosti je bázeň před Hospodínem, poznání Svatého je rozumnost. Př 9:10

Bázeň znamená podřídit se, respektovat, brát vážně. Pravé poznání Kristova podřízení se Otci je pravým porozuměním a přináší život. Tím, že Lucifer odmítal následovat příklad Syna Božího, odmítal Boží moudrost; tím, že se odvrátil od Krista, odřízl se od jediného prostředku, jak se spojit se zdrojem života. V tomto smyslu je Kristus skutečným Stromem života, jehož přítokem byl ten, který byl zasazen v Edenu. Ale Lucifer nechtěl následovat božský příklad Božího Syna; rozhodl se jíst ze "Stromu poznání dobra a zla". Chtěl mít stejnou roli jako Otec. Otec se nikomu nepodřídil, nebyl pod ničí

autoritou, měl úplnou kontrolu, a to je to, co Lucifer chtěl. Tato snaha byla rouháním a skutečně by otevřela vesmír poznání zla.

Když se snažil být jako Bůh, ztratil ze zřetele skutečnost, že všechno, co měl, pochází od Boha. Také zapomněl, že tím, že se odmítá podřídit zdroji života, odmítá svůj jediný způsob, jak najít hodnotu. Jak jsme uvedli ve 4. kapitole: "chloubou dětí je jejich otec." Otec skrze Krista stvořil Lucifera, a proto byl stvořeným synem Božím. Lucifer zapomněl na tento velmi důležitý princip:

Toto praví Hospodin: At' se moudrý nechlubí svou moudrostí, at' se hrdina nechlubí svou zdatností, at' se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ale kdo se chlubí, at' se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok. Jer 9:22-

23

Lucifer se snažil najít slávu ve své nádheře, spíše než v poznání Boha a bytí pod Jeho pozehnáním. V odmítnutí Krista a Jeho příkladu Lucifer zapomněl, že všechny věci nakonec pocházejí od Otce. Začal věřit, že věci, které obdržel, byly ve skutečnosti věci, které měl v sobě. Zde jsou semena poznání zla.

D. Proč bylo Satanovi dovoleno žít?

Jedna otázka, kterou je třeba si položit, zní: Pokud veškerý život pochází od Boha a Lucifer odmítl prostředky k získání tohoto života, proč nezemřel? Proč okamžitě neprestal existovat?

Za prvé, protože Lucifer byl stvořen Bohem, byl jedním z Jeho stvořených synů. Bůh s Luciferem dlouho zápasil s tím, zda plně odmítne Boží autoritu nebo ne. Jak učí Bible:

Pán neotálí s naplněním svého zaslíbení, jak si někteří myslí, nýbrž je ke vám shovívavý, nechtěje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. 2 Petr 3:9

Za druhé, pokud by Lucifer náhle zahynul, aniž by se jeho myšlenky mohly rozvinout, mohly by v srdcích ostatních andělů zůstat pochybnosti o tom, zda měl Lucifer pravdu. Lucifer zpochybnil systém Boží vlády; zpochybnil Jeho zákon a ptal se, proč potřebují Božího Syna jako autoritu nad anděly.

Lucifer usoudil, že jsou dost inteligentní na to, aby se sami vedli, aniž by potřebovali příklad božského poslušného agenta, který by je vedl. Důkaz tohoto podkopávání role Božího Syna vidíme v následujících biblických pasážích:

aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal. Jan 5:23

Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu. Filip 2:5-6

Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. 1 Jan 2:23

Jak jsme již uvedli, Lucifer nechtěl přijmout autoritu Božího Syna. Nechtěl uctívat Krista tak, jako uctíval Otce, a odmítal vidět Krista jako rovnocenného Otcí a nezbytného pro řád vesmíru. Během této doby zpochybnování v Luciferově mysli, přesvědčil třetinu andělů, že má pravdu a že má lepší představu o tom, jak vládnout vesmíru.

A ukázalo se jiné znamení v nebi: hle, veliký rudý drak, mající sedm hlav a deset rohů, a na těch hlavách sedm diadémů. Jeho ocas vlekl třetinu nebeských hvězd; i svrhl je na zem. A drak stál před ženou, která měla porodit, aby její dítě sežral, jakmile porodí. Zj12:3-4

Je nám řečeno, že drak nebo had strhnul třetinu nebeských hvězd. Hvězdy jsou výrazem Božích dětí a hvězdy byly z nebe, tedy andělé.

když jitřní hvězdy společně jásaly a všichni Boží synové blabolili? Job 38:7

Lucifer musel dostat čas, aby rozvinul své myšlenky, aby vesmír mohl určit, který systém je nejlepší. Byl to jediný způsob, jak se inteligentní mysl mohla vypořádat s tvrzeními, které Lucifer předkládal. Mohli bychom si přát, abychom prostě přijali to, co Bůh říká, a nechali to tak, ale jak všichni víme, téměř v každém případě se musíme sami přesvědčit o pravdě nebo lži něčeho.

Takže Bůh dovolil Luciferovi, aby rozvinul své myšlenky do bodu, kdy Lucifer cítil, že by mohl převzít kontrolu nad vesmírem. Jeho záměrem bylo

zničit Syna Božího, protože byl jediným pravým příkladem božské podřízenosti zdroji života Otce. Kdyby mohl odstranit Krista, mohl by odstranit otcovu autoritu a zhroutit celý systém. Jak víme, že Lucifer, nyní satan, chtěl zničit Krista? Když Ježíš mluvil k farizeům, učinil toto zjevující prohlášení:

Vy jste z otce Dábla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec leží. Jan 8:44.

Od samého počátku měl satan myšlenky na vraždu Krista. Touha farizeů zabít Ježíše byla jen ozvěnou toho, co satan celou dobu chtěl. Na počátku nikdo z andělů ve skutečnosti nevěděl, co je v Luciferově srdci, ale když Bůh dovolil svému Synu, aby přišel na tuto zemi a zemřel, satanovy touhy byly plně odhaleny. Tato válka stále zuří.

A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali... Zj 12:7

Jméno Michael znamená "Ten, kdo je jako Bůh", je to jiné jméno pro Syna Božího.¹⁴ Jak jsme uvedli dříve ve Fil 2:6, Kristus byl v podobě Boha nebo "toho, kdo je jako Bůh" – přesto „nelpěl na tom, že je roven Bohu".

Vzhledem k tomu, že satan nutil, a chtěl převzít kontrolu, už se nemohl cítit v nebi jako doma.

...ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. Zj12:8

V této válce si každý anděl musel vybrat, kterou stranu bude následovat. Jak jsme uvedli, jedna třetina následovala satana. Musel být docela přesvědčivý, aby s sebou vzal tolik andělů.

¹⁴ Existuje několik textů, které naznačují, že Michael je Kristus. 1. Tes 4,16 B21 říká, že Hospodin sestoupí s burcujícím povelem, hlasem archanděla. Pánův povel je hlasem archanděla. V Danielovi 10:21 je Michael zmiňován jako Danielův princ. Jediný kníže, kterého máme jako lidské bytosti, je Kristus. Také slovo anděl znamená posel a Kristus je vskutku nejvyšším poslem Otce. Proto slovo anděl není omezeno na stvořené bytosti.

E. Stvoření lidstva poskytuje andělům odpovědi

Zatímco se to všechno dělo, Bůh pokračoval ve svém plánu stvoření Země. Satan vznesl otázky o postavení Božího Syna, a tak Bůh navrhl jedinečné a velmi zvláštní stvoření, které by pomohlo vysvětlit vztah mezi Ním a Jeho Synem. Poté, co Bůh stvořil všechno prostředí, ryby, ptačí život a zvířata, řekl svému Synu:

I řekl Bůh: Učiníme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytkem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi.

Gen 1:26

Vztah manžela a manželky byl obrazem vztahu Otce a Syna a měl pomoci odpovědět na otázky, které Satan vznesl. Pavel to vysvětluje, když říká:

protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.

Řím 1:19,20

Pavel jasně říká, že vlastnosti Božství lze vidět ve stvoření a místo, které je nejzřejmější, je místo, kde Bůh řekl: "Učiníme člověka k našemu obrazu". Jak jsme uvedli dříve, Eva je naším klíčovým pozemským příkladem podřízení se určenému zdroji života. Její role byla živým vyjádřením toho, čím je Boží Syn pro Otce. Byla to také důležitá lekce pro anděly v nebi.

*Muž si nemusí zahalovat hlavu, neboť je Božím obrazem a jeho slávou, žena pak je slávou mužovou. Muž totiž není z ženy, nýbrž žena z muže. Vždyť nebyl stvořen muž kvůli ženě, ale žena kvůli muži. Proto musí mít žena na blavě znamení moci **kvůli andělům**.*

1 Kor 11:7-10

Poddajná role Evy vůči jejímu manželovi byla životně důležitým důkazem ve válce proti satanovi a jeho královským principům. Dokud Adam, a zvláště Eva existovali, byla pro vesmír neustálou připomínkou principu podřízení se zdroji života. Satan se k ní musel nějak dostat.

Zdá se, že Bůh dovolil satanovi přijít na zem, ale mohl najít přístup k Adamovi a Evě pouze skrze Strom poznání dobra a zla. Tím, že to Bůh

dovolil, nemohl být obviněn z toho, že Adamovi a Evě odepřel příležitost rozhodnout se následovat satana, ale byla to také další příležitost pro Adama a Evu, aby ukázali svou věrnost Bohu a zůstali Mu podřízeni. Dokud se budou tomuto stromu vyhýbat, nebude problém.

F. Lidstvo přijímá systém vrozených zdrojů života

Nyní se tedy vracíme k této tragické sérii událostí, které zavedly alternativní model životního systému. Vzpomínáme si, že satan byl vyvýšen pro svou krásu a nádheru, a tak uvěřil, že jeho život je vrozený a má původ v něm samém. Povšimněte si, jak satan předkládá tento koncept Evě:

Had byl nejchytřejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě? Žena hadovi odpověděla: Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. Gen3:1-5

Satan se přesouvá přímo k otázce, která zahrnuje moc volby – Strom poznání Dobra a Zla. Pak se ptá: "Opravdu Bůh řekl, že nemůžete jíst z tohoto stromu?" To přineslo očekávanou odpověď od Evy, že jíst ze stromu by narušilo vztah s Bohem, a proto by došlo k smrti. To je přesně to, co satan chtěl, aby řekla, aby mu umožnila představit svůj model životního zdroje vrozené síly. Říká, že "určitě nezemřete". Toto tvrzení je původem vlastního systému zdrojů života. Satan jasně říká, že nemusíte být v úzkém vztahu s Bohem, abyste mohli žít. Pak lstivě spojuje vstup do tohoto nového systému s konzumací ovoce ze stromu.

Věřit, že určitě nezemřete, znamená, že byste museli věřit, že jste bůh; neboť věřit, že vlastníte svůj vlastní zdroj života, znamená nárokovat si božství na určité úrovni.

Jídlo ze stromu mělo zpečetit tuto víru a přimět Evu, aby se přesunula do nového království. Nová víra musela být zpečetěna činy a Eva žel tento čin podnikla. Bible naznačuje, že Eva byla okouzlena nebo oklamána, aby podnikla tento čin:

Ale bojím se, aby snad [tak], jako had svou vychytralostí svedl Evu, nebyla porušena i vaše mysl a neodvrátila se od upřímné [a čisté] oddanosti Kristu. 2 Kor 11:3

Eva si neuvědomila, že tím, že vzala ovoce a uvěřila, že má vnitřní zdroj života, nejenže přerušila svůj intimní vztah s Bohem, ale nyní nesla semena odmítnutí vedení svým manželem. Eva obdržela všechno, čím byla, prostřednictvím svého manžela, ale tato nová víra prostřednictvím hada radikálně změnila její vztah k Adamovi. Místo toho, aby byla reprezentací Kristova podřízení se Jeho Otci, bude nyní odrážet satanovu vzpouru vůči nebeskému Otci. Satan cítil, že nyní odstranil zásadu poddajnosti, která odrážela Boží království na zemi.

Kdyby Eva mohla být nyní zástupcem, který by přiměl nebo přesvědčil Adama, pak by určený zdroj lidského života byl infikován tímto vrozeným modelem zdroje života, který popírá roli Krista k Otci, a to by zajistilo, že každý potomek Adama by se narodil s tímto smýšlením.

Adam okamžitě pochopil situaci a pochopil její důsledky. Tím, že Adam vzal ovoce a jedl ho, úmyslně odmítl Boží autoritu a nyní znečistil proud lidského života; zajistil, aby každá lidská bytost byla nakažena satanovou vírou, že život je vrozený a nemusíme být na nikom závislí. To je podstata toho, co má Pavel na mysli, když říká:

Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhbřšili. Řím 5:12

Lidská rasa nyní ztratila své životně důležité principy podřízení se zdroji života plynoucímu z Boha. O něco později budeme zkoumat, jak se Bůh s touto tragédií vypořádává, ale v další kapitole budeme zkoumat, jak se hodnotový systém změnil a jak ovlivnil lidskou rasu.

8. Původ a dopad hodnotových systémů založených na výkonu

Než budeme pokračovat, stručně si zrekapitulujme, co jsme se probírali v kapitolách 5 a 6. V kapitole 5 jsme se podívali na skutečnost, že naše hodnota je přímo odvozena od toho, kdo nám dává život. Původním zdrojovým bodem je náš nebeský Otec. V kapitole 6 jsme viděli, že život proudí skrze Jeho poddajného Syna, takže Autorita Otce je vždy uznávána Synem, který je příkladem pro celý vesmír, jak se spojit se životem Otce.

Viděli jsme také, že tento nebeský model se replikuje na zemi prostřednictvím vztahu manžela a manželky. Podřízenost manželky tvoří základ autority jejího manžela, který je Bohem určeným přítokem pro zdroj života. Její podřízenost je také životně důležitým příkladem pro její děti, jak zůstat ve spojení s přítokem života, který proudí skrze pozemského otce. Stejně jako otec představuje zdroj života, je také zdrojem nebo semínkem požehnání a hodnoty. Příslaví 17:6 odráží tuto skutečnost, když říká:

Korunou starců jsou vnuci, okrasou synů jejich otcové. PŮ 17:6

Podívali jsme se na několik příkladů touhy dítěte po otci, zde jsou opět dva příklady.

Pavel napsal

Tati, chybíš mi každý den a jen si přeji, abychom si mohli znovu promluvit. Ztráta tebe mě přiměla ptát se, kdo jsem a kam jdu. Můžu být tím tátou, jakým jsi byl ty? Byl jsi nejlepší a jen si přeji, abys mohl žít déle, abys viděl mé úspěchy a sdílel mou radost. Dokonce i o rok později se přistihnu, že chci zvednout telefon, abych ti zavolaal. Miluji tě.

Tatínkova princezna napsala:

Ahoj tati, doufám, že jsi na mě hrdý! Jsem opravdu šťastná a věci se v životě vyvíjejí dobře. Práce je trochu nad hlavu, ale dala jsem se na vojnu musím bojovat. Myslím, že dělám všechny věci správně a doufám, že bys je také schválil. Chybíš mi. Miluju tě na vždy, tvá princezna.

Na příkladu Pavla vidíme, že ztráta jeho otce ho přiměla ptát se, kdo je; vztah otce a dítěte přímo ovlivňuje náš pocit identity. Vidíme také Pavlovu touhu, aby jeho otec viděl jeho úspěchy, spolu s tatínkovou princeznou, která doufá a přeje si, aby její otec souhlasil s tím, co dělá. Ve vztahovém systému úspěchy neznamenaají nic bez souhlasu otce nebo mentora. Je to uznání a schválení otce, které činí úspěch cenným, protože pouze otec může něco ocenit, protože je zdrojem života pro dítě.

A. Původ bezcennosti

Když satan odmítl svého nebeského Otce jako zdroj života a odmítl božský příklad podřízenosti Božího Syna, satan zničil jakýkoliv koncept vztahové hodnoty. Protože byl stvořen Bohem, jeho srdce stále toužilo po tom, aby ho Otec uznal a schválil jeho úsilí, ale ve své mysli již vytvořil cestu, která tvrdí, že zdroj života pochází z něj, a proto musí vytvářet svou vlastní hodnotu. Musí si neustále dokazovat, že je cenný. Intenzita dokazování sebe sama je umocněna skutečností, že už nikdy neuslyší Otce, jak říká: "Toto je můj milovaný syn, kterého miluji." ¹⁵ A tak se zrodil cyklus bezcennosti: neustálý boj touhy po schválení od pravého zdroje života a pak zoufalá snaha naplnit tuto touhu osobními úspěchy. To staví osobu do pozice, kdy musí neustále potvrdovat svou existenci. Viděli jsme trochu této války v životě Waltra v první kapitole. Poslechněte si znovu, co řekl před svou smrtí:

"Pomoc, bojím se. Ach, bojím se! Nechci prohrát"

"Bojím se mluvit ve třídě... Musím zapůsobit na ostatní. Potřebuji dokázat sám sebe"

Strach! . . . Nezvládneš to?

Nestagnuj, jdi vpřed, zlepší se.

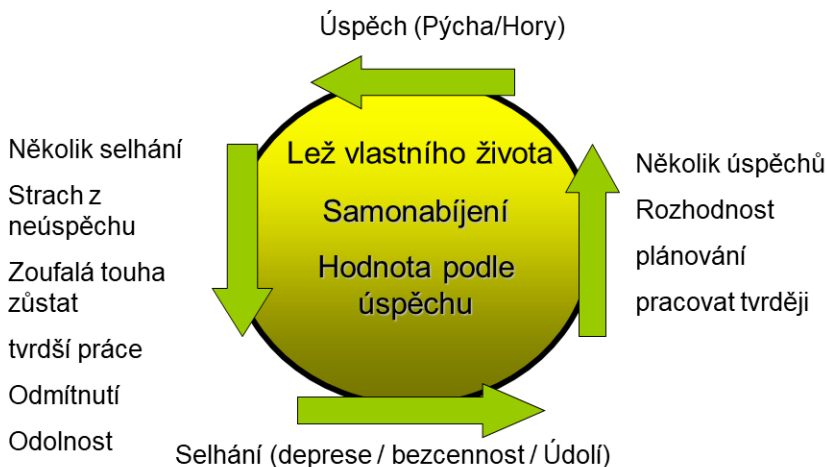
"Potřebuji dokázat sám sebe, musím zapůsobit na ostatní." To je přímé dědictví odmítnutí Božího systému zdrojů života a víry, že hodnota pochází z toho, čeho dosáhnete. Stručně řečeno, satan je autorem bezcennosti. On je její zdroj.

¹⁵ Matouš 3:17

Když Adam a Eva odmítli Boží vztahový systém, zdědili tuto bezcennost a pak ji předali celé lidské rase.

Satanovým protilékem na bezcennost je tvrdá práce a pak pýcha na to, co jsi udělal. To je důvod, proč není odpočinku pro bezbožné, jak říká Bible, protože se musíte neustále tlačit, dokazovat sami sebe, a pak se škodolibě radovat nebo chlubit se svými úspěchy, svým postavením, vzděláním nebo čímkoli jiným než přímým vztahem s nebeským Otcem. Nikdo ale nemůže být věčným vítězem. Nikdo nemůže být neustále na vrcholu, a tak je život posetý okamžiky hrdosti a spokojenosti s dlouhými obdobími úsilí a mnoha epizodami pocitu zbytečnosti. Mohli bychom vidět, že tento cyklus funguje takto.

Cyklus vlastního napájení

Svět je plný důkazů, že přijal utkvělý systém zdrojů života, který plodí bezcennost. Každá minuta, která uplyne v dnešním světě, přináší 37 pokusů lidí zabít se,¹⁶ protože

cítí, že umírání je lepší než život a že se jim nepodařilo prokázat svou hodnotu sobě i ostatním.

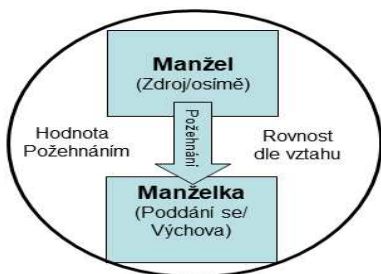
B. Vliv modelu vrozeného života na rodinné vztahy a jejich strukturu

Je důležité pochopit, že slova, která had řekl Evě v zahradě, radikálně změnila vztah mezi Adamem a Evou. V biblickém systému Eva obdržela všechny ingredience pro život od Adama (odebrané z jeho žebra) a pak byla sestavena Bohem. Tato skutečnost vytvořila pro Evu vztahovou závislost vůči Adamovi. Druhým faktorem, který je třeba zvážit, je, že pokud Adam plánoval mít děti a vybudovat národ rodin, potřeboval někoho, kdo mu rozuměl, a přesto mu poskytl příklad podřízenosti, který by byl přenesen na jeho děti. Toto podřízení by pak dětem umožnilo obdržet jeho požehnání a cítit se hodnotnými. Adam by nemohl vybudovat vztahovou rodinu bez Evy.

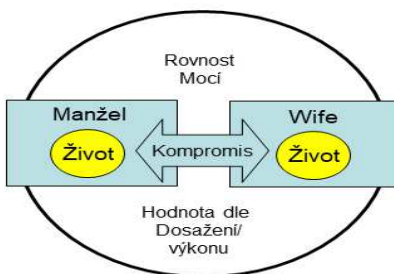
Slova hada zlomila Evin pocit závislosti na Adamovi. Tím, že uvěřila lži "určitě nezemřeš", už nepotřebovala přítok požehnání, který skrze něj proudil. Evin pocit identity se posunul z pozice podřízenosti se Adamovi se vztahovou rovností do pozice přesně stejné jako Adam. Místo toho, aby hodnota proudila po přítoku od Boha, hodnota pocházela z jejího nitra. Jakákoli rada přicházející od Adama by mohla být považována za útok na její osobní svrchovanost a připomínkou, že potřebuje pomoc, spíše než moudrou radu nabízenou v její prospěch.

¹⁶ The mind game– Phillip Day

Struktura Požehnání

Struktura moci

Musíme mít na paměti, že tento koncept vrozeného života je lež od satana. Ve skutečnosti Eva stále emocionálně potřebovala požehnání a vedení svého manžela. Konflikt mezi jejími myšlenkami a pocity způsoboval zmatek mezi potřebou Adama a pocitem nezávislosti na něm; zmatek, který dnes mnoho mužů zná, obvykle nazývaný syndrom "jdi pryč, pojď sem".

Dalším dopadem lži na vztah je, že Adam by nyní ztratil jedinou osobu, která mohla jednat jako klíč k přijetí jeho požehnání. Eva by nejednala v poddajné roli, ale vyžadovala by vyjednávání o každém rozhodnutí a požadovala právo posuzovat jakékoli rozhodnutí, které Adam učinil. Tento příklad Evy by byl pozorně sledován jejími dětmi a Eva by pak bojovala se svými dětmi, které by požadovali vysvětlení každého jejího rozhodnutí a dožadovali se práva na kritiku a zpochybňování.

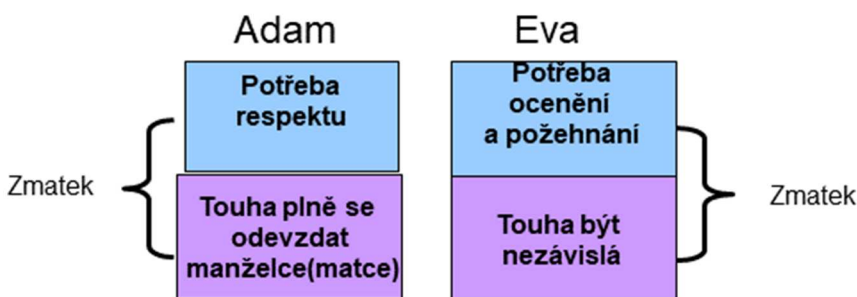
Když se děti dívají na vztah rodičů a podvědomě ho hodnotí, učí se, že rovnost znamená postavení a moc. Pojmy jako závislost, poddajnost a požehnání jsou zkreslené, zmatené a tlumené; sláva dětí je podkopána.

Dalším dopadem na vztah je, že když Adam naslouchal hlasu své ženy a jedl ovoce na základě jejího návrhu, ve skutečnosti se stala hlavou nového světového řádu. Stejně jako Adam byl viditelnou hlavou Božího přítoku požehnání, Eva se stala hlavou satanova nového království. Je pozoruhodné, že v mnoha náboženstvích a kulturách je ženskost považována za vyšší božstvo.¹⁷ V reakci na Evin návrh Adam ztratil své vedoucí postavení a předal ho Evě. Vzhledem k tomu, že tento nový systém je založen na

¹⁷ Pro více informací o tom, studujte kultury Semiramis a Isis a uctívání posvátného ženství.

viditelném projevu moci spíše než na neviditelném přijímání požehnání, žena by se stala předmětem uctívání a úcty v mnoha ohledech k muži. Viditelná úcta může být spojena s mužskou posedlostí pornografie, posedlostí po tvarech ženy.

Ale stejně jako Eva, Adam je pod vlivem lži a stále emocionálně potřebuje respekt své ženy. Úcta k manželce versus potřeba jejího respektu může způsobit, že muži přejdou kdekoliv z klidného dětského postoje na agresivního, dominantního nebo defenzivního muže.

Se ztrátou hodnoty od nebeského Otce a ztrátou úcty od své ženy je Adam extrémně zranitelný vůči tomu, aby byl velmi defenzivní ohledně rozhodnutí, která činí. Jednoduchý užitečný návrh od manželky jejímu manželovi, který cítí potřebu respektu, by mohl otevřít dveře násilnému výbuchu. Na druhou stranu, muž, který cítí potřebu podřídit se vedení své ženy, by mohl nechat svou ženu frustrovanou, protože vždy čeká, až se ujme vedení. Kombinace negativních zkušeností, které vyplývají z tohoto zmatku způsobeného lží, se odehrávají v tragédii lidských dějin. Tato takzvaná prostá malá lež o tom, že máte život v sobě, zdecimovala Boží principy rodinného království a nebýt Boží prozíravosti této situace, lidská rasa by se v tomto zmatku, bezcennosti a bitvě o kontrolu sama vyhladila.

Tento zmatek zanechává muže i ženy s pocity bezcennosti, zranitelnosti, pýchy, žárlivosti, ovládání a sobectví. Myslím, že většina lidí může tuto skutečnost dosvědčit. Čísla o depresi a sebevraždě také potvrzují tuto skutečnost.

Pointa této kapitoly je, že:

1. Posun ve víře v to, odkud život pochází, radikálně mění naši identitu.
2. Tento posun v identitě narušuje životně důležitý přítok požehnání, který nám přináší hodnotu.
3. Také zaměňuje Bohem dané role mužů jako rozsévačů požehnání a žen jako poddajných pěstounek.

Brzy prozkoumáme biblický záznam o tom, jak se tato zmatená rodinná struktura odehrála v lidské historii a jaké rodinné struktury se v tomto systému objevily, ale než to uděláme, musíme pozorovat Boží odpověď na vstup Adama a Evy do satanova království.

9. Požehnané nepřítelství

A. Rozsah problému

V sedmé kapitole jsme diskutovali o filozofii, kterou Adam a Eva přijali, když jedli ze stromu Dobra a Zla, a v předchozí kapitole jsme diskutovali o tragické směsi emocí, která vedla satana k tomu, aby vymyslel koncept, že můžeme žít bez Boha a vytvořit si vlastní identitu tím, čeho dosáhneme. Krátce po požití ovoce pomalu zahalil jejich mysl oblak bezcennosti a viny a ukončil krásný, šťastný a radostný vztah mezi Bohem a člověkem. Satanovo prokletí lži začalo své zákeřné dílo a během krátké doby byli Adam a Eva pohlceni vinou a strachem. Spolu se satanem a jeho anděly mentálně a emocionálně spáchali sebevraždu. Ztratili svou identitu a hodnotu a nic, co mohli udělat, jim nemohlo vrátit zpět. Nemohli se obnovit, aby se stali božími oblíbenci. Zničili přítok požehnání a jen Bůh ho mohl znovu obnovit.

Oddělením se od přítoku požehnání již Adamovy a Eviny rozumové schopnosti nemohly být používány nezištně nebo objektivně. Jejich mysl byla nyní zcela v souladu se satanem. Neměli schopnost rozeznat lži, které jim byly řečeny.

Satan je začal plnit falešnými teoriemi o Božím charakteru. Bylo jim také řečeno, že jsou špatní; že si zaslouží zemřít a že jsou bezcenní jedinci. Bez Otcova požehnání neměli žádné prostředky, jak těmto lžím odolat; neměli nic, čeho by se mohli držet, co by mohlo bojovat proti satanovi. Mimo přítok jsme zcela zranitelní vůči satanovi a jeho lžím.

Bůh stál před velmi vážným rozhodnutím. Jak k nim nyní přistoupit, když naslouchají jinému hlasu? Každé slovo, které Bůh vysloví, je nyní interpretováno ve zlém světle. Adam a Eva vědí, že jsou vinní, ale nyní nemají žádnou jistotu ani hodnotu přijmout, že se mýlí, protože přijali mylné představy o Bohu, zdroji života a moudrosti. Ovládnutí duchem viny a nejistoty se stali vzdorovitými. Ztratili požehnání jasného uvažování.

Žasnu nad Boží láskou, kterou projevuje v jeho trpělivosti. Bůh volá na Adama: "Kde jsi?" ne proto, že by to nevěděl, ale proto, aby Adamovi dovolil, aby se k tomuto problému postavil čelem. Kde je tvá mysl, Adame? Co se stalo s vaší identitou? Fyzické vždy představuje duchovní a fyzické skrývání Adama a Evy jasně odhaluje skrývání, které se dělo v jejich myslích. Oblékli se do nejistoty a klamu, aby zabránili tomu, že budou muset

čelit pravdě, která se zdá být tak děsivá. Bůh se jim snaží pomoci diagnostikovat problém, aby jim mohl přinést požehnané řešení.

Adam odpověděl na otázku tím, že řekl Bohu, že se bojí, protože je nahý. Toto vyznání je zajímavé ve světle Genesis 2:25 – "Muž i jeho žena byli oba nazí a necítili žádnou hanbu." Adam byl nahý, než snědl ovoce, ale nestyděl se. Z toho vyplývá, že Adam se nyní stydí. Hebrejské slovo (buwsh) také znamená nerozhodný, zmatený a zklamaný. Adam byl plný zmatku, viny a zklamání. Byl zmatený z toho, kdo je, a cítil vinu za to, co udělal. Bůh ukázal prstem na intenzitu Adamovy bolesti. "Kdo ti řekl, že jsi nahý? Jedl jsi ze stromu, ze kterého jsem ti přikázal nejíst?" Bůh se Adama neptá: "Jak víš, že jsi nahý?" Ptá se Adama: "*Kdo ti řekl, že jsi nahý?*" Bůh ukazoval Adamovi na podněcovatele lží, které mu byly řečeny. Jinými slovy: "Kdo způsobuje, že ode mne utíkáš?" "Kdo se dostal mezi tebe a mě?"

Adam byl osloven přímo: "Jedl jsi ze stromu, ze kterého jsem ti přikázal nejíst?" To byla jednoduchá otázka, která vyžadovala jednoduché ano nebo ne. Nyní, když se Adamovo vnímání sebe sama a Boha změnilo skrze lež o vrozeném životě, se mu tyto otázky zdají být hrozivé a útočné. První slova viny a vzdoru se valí z lidských úst:

"Ženu, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl."

V tomto obvinění mimo jiné vidíme, že průtokový vztah mezi Adamem a Evou byl zcela překroucen a narušen. Ve stvoření byla Eva dána jako pomocná bytost, ale nyní je zobrazena jako vůdce a hlava. Ona je zobrazena jako mocná a Adam jako bezmocná oběť. Ještě horší je, že Bůh je vylíčen jako podněcovatel celé záležitosti. Adamova mysl byla tak zmatená, zkroucená a oslepená, že jeho uzdravení muselo být té nejpozoruhodnější povahy.

Jak by mohl Adam pravdivě zhodnotit svou situaci, když ztratil schopnost objektivně uvažovat? Bůh je jediným zdrojem pravé moudrosti a Adam se od tohoto zdroje odpojil. Lež o vrozeném zdroji života zcela změnila kontext vesmíru, ve kterém Adam žil. Jeho vnímání sebe sama, své ženy a Boha se radikálně změnilo a skrze tuto lež byla Boží slova neustále nepochopena. Boží zásah se nyní zdá být útočný a panovačný; nyní je to velký zdroj života, který říká malému zdroji života, jak jednat a žít. Skutečnost, že Boží moc je

zjevně větší než Adamova, přináší strach, ale skutečnost, že věří, že je nezávislý, přináší hněv, zášť a nenávisť. Bible jasně odhaluje toto:

Myšlení těla [naplněno lži vrozeného života] *je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje* [přítoku pozhennání] *Božímu zákonu, ba ani nemůže.* Řím 8:7

Srdce [nakažené lži o vrozeném životě] *je lstivé nade vše, je nevyléčitelné. Kdo* [s ním může být v důvěrném vztahu] *mu porozumí?* Jer 17:9

Boží výkřiky lásky, náklonnosti a rad, aby se vrátily do poslušného, závislého vztahu, jsou nyní překrouceny satanem do slov manipulace, aby získal kontrolu a nadvládu. Velký zdroj všeho je lidstvem zcela zkreslen a falešně obviňován. Nejsmutnější ze všeho jsou truchlivá slova Jeremiáše 17:9: Kdo může znát toto srdce? Lež o vrozeném životě činí srdce člověka odolným vůči důvěrnému vztahu s Bohem a se stvořenými bytostmi. Plodem této lži je osamělost. To je extrémně vysoká cena, kterou je třeba zaplatit za bytosti, které byly stvořeny, aby toužily po intimě a vztahu. Tento smutný stav se úžasně odráží v písni z filmu s názvem Město andělů:

Verš 1

Strávíte všechn svůj čas čekáním
Na tu druhou šanci
Na přestávku, která by to dala do pořádku
Vždy existuje jeden důvod
Necítit se dost dobře
Na konci dne je to těžké
Potřebuji trochu rozptýlení
Ó krásné uvolnění
Paměť proudí mými tepnami
Dovol mi vyprázdnit se
A v beztíží
Dnes večer najdu trochu klidu

Verš 2

Tak unavený z přímé čáry

A kamkoli zatočíš
Tam máš za zády zloděje a supy
A bouře se stále kroutí
Pokračuješ v budování lži [vrozený zdroj života]
Že si vynahradíš vše, co ti chybí
Nezáleží na tom
Útěk, ještě jednou a naposledy
Je snadnější věřit v toto sladké šílenství ó
Ten slavný smutek, který mě sráží na kolena

Otázka, kterou je třeba si položit, zní, jak mohl Bůh proniknout do této lži? Jak by s námi mohl účinně komunikovat a zjevit svou lásku a zájem o nás a vytáhnout nás z tohoto hluboce zakořeněného klamu?

B. Řešení

Bůh se k nám nemohl přiblížit přímo zvenčí; místo toho se rozhodl stát se trvale spojen s lidskou rasou prostřednictvím svého Syna. Tím, že dovolil svému Synu, aby se stal jedním z nás, mohl znovu spojit přítok požehnání, aby pokračoval v proudu života a požehnání, ale také aby se dostal do pozice, kde se postavil této lži čelem. Tato lež spočívala v přirozenosti člověka a tím, že ji vzal na sebe, mohl ji překonat a zničit. Nestačilo, aby se Ježíš jednoduše jevil jako člověk a prokázal správný vztah k Bohu – to by nevyřešilo lež vrozeného zdroje života. Musel vzít vzpurnou přirozenost do sebe a zničit ji v hrobě. Bible tedy uvádí:

Protože děti mají účast na krvi a těle [lidská přirozenost fyzická a morální], podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt [skrze lež vrozeného života] zabladel toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla. Žd 2:14

Je přece jasné, že se neujmá [poddajných, závislých] andělů, ale ujímá se [vzpurného, nezávisle smýšlejícího] semene Abrahamova. A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. Žd 2:16,17

On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo bude žalovat na Boží vyvolené? Vždyť Bůh je ten, kdo ospravedlňuje! Kdo je ten, který je odsoudit?

Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen [z mrtvých], je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Řím 8:32-34

Všechny tyto věci budou poskytnuty skrze dar Božího Syna světu. Celý tento proces byl nastíněn Adamovi a Evě po jejich pádu.

A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí blavu a ty jemu rozdrtíš patu. Gen 3:15

Tento verš je tak plný zaslíbení a naděje. Bůh řekl, že vloží nepřátelství mezi satana a ženu; Udělá to tak, že dovolí svému Synu, aby se s námi sjednotil a znovu propojil přítok požehnání. Tento přítok by umožnil fyzickému životu, aby k nám nadále proudil, stejně jako povzbuzoval správné myšlenky o Bohu, aby ovlivnily naši mysl. Opětovné spojení přítoku v osobě Syna Božího by dalo lidstvu svědomí a možnost volby. Lidskou rasou by nyní proudily oba myšlenkové proudy: jeden od prvního Adama, který vyjadřuje lež nezávislosti a má za následek smrt; druhý od Druhého Adama, který povzbuzuje poslušnost a závislost spolu se životem, aby nám dal čas vybrat si, kterou stranu budeme následovat. Proto nám bylo řečeno:

Tak je i napsáno: První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím. 1 Kor 15:45

Jestliže proviněním jednoho člověka smrt vládla skrze toho jednoho, tím spíše ti, kteří přijímají bojnost milosti a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jednoho, Ježíše Krista. Řím 5:17

Bylo naprosto smysluplné, aby se Syn Boží stal jedním z nás a postavil se čelem k tomuto duchu vzdoru a nezávislosti, protože Syn je božským výrazem poddajnosti a poslušnosti. Celá jeho identita a účel je spojen s tímto principem, a proto byl jediný, kdo se mohl do této mise zapojit.

Máme za co být vděční. Bůh vložil do našich srdcí touhu konat dobro a touhu odolávat zlu skrze svého Syna. Přemýšlejte o časech, kdy jste byli v pokušení udělat něco špatného a pak jste o tom přemýšleli lépe a neudělali jste to. To byl dar, který nám Bůh dal, nepřátelství proti zlu. Nezáleží na tom, zda věříte v Boha nebo ne, stále je vám tento dar dán skrze Ježíše. V Písmu

je nám řečeno, že Bůh způsobuje, že déšť padá na dobré a špatné.¹⁸ Přemýšlejte o tom, kolikrát satan vložil do něčí mysli zlou myšlenku, aby vám něco udělal, nebo aby se zmocnil vašeho vlastnictví, ale svědomí vložené do jejich srdcí Bohem je povzbudilo, aby to nedělali. Samozřejmě, že stále máme možnost odmítnout tuto Boží pobídku a pokračovat v páchání zla. Kdyby tento hlas svědomí neexistoval, nikdo z nás by nebyl schopen přestat provádět zlé myšlenky vložené do našich myslí.

Jak neuvěřitelný je Bůh, který to všechno udělal! My jako lidská rasa jsme byli zcela ztraceni a zotročeni satanovými zlými cestami. Byli jsme naprosto mimo pomoc sami sobě, odsouzeni k bídě a totální zkáze. Ale náš něžný nebeský Otec se nás odmítl vzdát. Dal nám to nejcennější, co má – svého Syna. Ježíš bude navždy jedním z lidské rodiny a jedním z nás. Je to oběť, která bude ústředním tématem studia a meditace po celou věčnost.

Skutečnost, že člověk měl nyní dvě semínka myšlenek, která k němu přicházela, znamenalo, že se vynoří dva proudy lidstva: ti, kteří naslouchají Božímu hlasu, jak je znázorněno v osobě Ábela a Abrahama; a ti, kteří odmítají ducha Kristova, který k nim promlouvá, tak jak se projevil v životě Kaina a Nimroda.

10. Vývoj dvou systémů zdrojů života

Doposud jsme stanovili principy kontrastních systémů životních zdrojů a jejich bezprostřední dopad na rodinu. Jak si jistě vzpomenete, důvodem, proč uvažujeme o těchto věcech, je najít nejlepší způsob, jak vybudovat rodinný poklad vzpomínek, který nás a naše děti emocionálně podpoří, posílí a zabrání nám trpět četnými tragédiemi, které dnes vidíme v rodinách.

¹⁸ Matouš 5:45

V této kapitole budeme podrobně zkoumat vývoj lidské rasy, jak reaguje na tyto dva principy života. První příklad vidíme v životě Kaina a Ábela.¹⁹ Tito muži jsou příkladem dopadu obou myšlenkových systémů. Kainův seburčující duch²⁰ ho vedl k tomu, že se stal kolísavým, nejistým, mrzutým vražedným tyranem;²¹ zatímco Ábel byl poslušným a věrným služebníkem Božím.

Tito dva muži jsou začátkem několika poučných příkladů, které nacházíme v knize Genesis. Tyto příklady budeme sledovat prostřednictvím dvou systémů: (1) Synové Boží, tedy ti, kteří uznali své spojení s Bohem a (2) obři (nebo lépe řečeno – násilníci nebo tyrani), kteří přijali lež danou satanem v zahradě.

A. Vzestup tyrana

Knih Genesis je mimo jiné historií satanovy války proti rodině a upevněním jeho principů zdroje života. Tragédií je mnoho a vítězství je málo, ale poskytnutá historie je velmi poučná pro učení o rodině.

Genesis 4:19 naznačuje první velký odklon od monogamního manželství, které odráží vztah Otce a Syna. Lamech si vzal dvě manželky. Zavedení druhé manželky zmátlo proces požehnání a učinilo manželky zranitelnými kvůli soupeření o náklonnost jejich společného manžela.

Kapitola 6 v Genesis odhaluje další hlavní satanovu taktiku zničit rodiny.

synové Boží viděli, že lidské dcery jsou bezkázny, a brali si za ženy všechny, které si přáli. Gen 6:2

Slovo "syn" poukazuje na budovatele rodinného jména. Synové Boží pak byli muži, kteří si přáli vybudovat rodinné království Boží a rozšířit zásady závislého zdroje života a životně důležité povahy požehnání.

¹⁹ Genesis 4

²⁰ Duch, který odmítá kanál Božího požehnání.

²¹ Genesis 4:12. uprchlík – kolísavý, vrávorající, třesoucí se. Tulák – bloudit, litovat, posmívat se, truchlit.

Dcery lidské byly vychovávány v rodinách, které žily bez zásady podřízenosti a důležitosti požehnání. Satan zlákal Boží syny, aby se s těmito ženami oženili. Bible říká, že tyto ženy byly hezké nebo krásné. To mohlo být pouze ve vnějším smyslu, protože děti, které porodili, byli násilníci a tyraní. ²² Z toho vyplývá, že dcery, které postrádají Boží požehnání skrze své otce, budou tíhnout k tomu, aby se zaměřily na zkrášlení sebe sama navenek, aby kompenzovaly nedostatek požehnání.

Je smutné, že synové Boží nehledali vnitřní krásu ženy, která chápala životně důležitou roli pokorné pečovatelky, která by skrze svého manžela přitáhla Boží požehnání pro své děti. Spojení synů Božích s nejistými dcerami lidskými změnilo jejich rodiny ze stavitelů Božího rodinného jména na budovatele satanova království. Vzhledem k tomu, že manželky neměly pokorného ducha, neexistoval v domácnosti žádný příklad, který by děti mohl naučit podřízenosti a spojení s požehnáním. Takové děti se staly věhlasnými muži: tedy muži, kteří hledali moc, slávu a čest skrze ducha nezávislosti.

Během krátké doby byla role poddajného článku zcela ztracena a Boží požehnání bylo z velké části odříznuto. A výsledek byl:

I viděl Hospodin, jak mnoho je na zemi lidského zla a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé. Genesis 6:5

Ačkoli poznali Boga, neoslavili ho jako Boga ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se bláznivi. Zaměnili slávu neporušitelného Boga za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáka, čtvernožců a plazů. Řím 1:21-23

Během období něco málo přes 1500 let byla struktura požehnání lidské rodiny prakticky zničena. Obraz vztahu Otce a Syna, který se měl odrazit ve vztahu manžela a manželky, byl nahrazen marnými představami o vrozené moci a uctívání "vrozené moci" v přírodě. Spojení Božích synů s dcerami lidskými vytvořilo tyraní, kteří jen neustále „vymýšleli zlé věci". Ve skutečnosti byli tito tyraní nejistí kolísaví chlapi v mužských tělech, kteří

²² Nephilim: násilník, nebo tyran: obr. Strongovo č. H5303

žili, aby sloužili jejich žádostem a touhám a neměli žádný ohled na posvátnou zodpovědnost vychovávat děti, které jsou čestné, pevné a pravdivé. Rozšířili uctívání ženství od semínka Adamova naslouchání až po hlas jeho ženy a plně se stali nástroji satana.

Prvních několik kapitol Genesis by mělo stačit k tomu, aby nás přesvědčily o strašlivých účincích satanovy lži o vlastním zdroji života a o dopadech ztráty požehnání pro děti.

Bída lidí v tamním věku byla tak velká, že Bůh na ně uvalil jejich nepravost tím, že dovolil, aby byli zničeni zemí, kterou zkazili. Kdo může mluvit o traumatu a tragédii dětí narozených v těchto rodinách, aniž by Boží požehnání proudilo skrze jejich otce? Bůh zasáhl tím, že povolal Noema a dal nebeskému rodinnému vzoru šanci začít znovu. Ale satan nemusel dlouho čekat na další příležitost, aby ji zkazil.

B. Chám rozvíjí símě Babylonu

I když byl svět očištěn od zla a bezmezná bolest rozbitých rodin ustala, zbytky semen hadí lži zůstaly v Noemově rodině. Noe našel milost v očích Páně a byl věrným Božím služebníkem, ale stejně jako u Adama, jeho praotce, prostředek chůlce znovu otevřel dveře bídě.

Noe se opil a ležel nahý ve svém stanu. Jeho nejmladší syn Chám objevil svého otce v tomto stavu a Bible naznačuje, že když se Noe probudil, věděl, že se mu něco stalo. Muselo to být vážné, protože Noe pronáší následující:

řekl: Bud' proklet Kenaán! Ať je svým bratřím posledním z otroků.
Gen 9:25

Text naznačuje, že z Chámovy strany došlo k nějaké formě sexuální zvrácenosti. Cokoli Chám udělal svému otci, odhalilo to jeho nedostatek úcty a následně to přerušilo přítok požehnání. Ať se stalo cokoliv, hluboko uvnitř Chám věděl, že je to špatné, a proto ho přemáhá Kainův duch: jeho hřích z něj také udělá poutníka, tuláka a hluboce nejistého člověka. Ztráta úzkého spojení s jeho otcem přerušila požehnání od Cháma, což na oplátku proklelo jeho syna Kenaána.

Dále synové Chámovi: Kúš, Misrajim, Pút a Kenaán. Kúš pak zplodil Nimroda. On první se stal hrdinou na zemi. On byl mocný lovec před

Hospodinem; proto se říká: Mocný lovec před Hospodinem jako Nimrod. Gen 10:6,8-9

Kenaán byl nejmladší z Chámových synů, ale nejstarší byl Kúš a bylo to skrze Chámovo prvorození, kdy se semeno nejistoty skrze nedostatek požehnání projevilo nejmocněji. Kúšův syn byl Nimrod, který se stal mocným lovcem. Slovo "mocný" má podobnou představu jako obři z Genesis 6, kteří byli muži proslulí. Slovo znamená mocný válečník a tyran. Nimrod plně přijal hadí lež o vrozené moci. Josefus o něm činí tuto zajímavou poznámku:

"Teď to byl Nimrod, kdo je povzbudil k takové urážce a pohrdání Bohem. Byl vnukem Cháma, syna Noe, smělym mužem s velkou silou ruky. Přesvědčil je, aby ji [Sílu] nepřipisovali Bohu, ale že to bylo skrze jeho prostředky, že jsou šťastní, a aby věřili, že to byla jejich vlastní odvaha, která zajistila toto štěstí.²³

Stejně opovržení, které Chám projevil vůči svému otci, se stalo dědictvím Nimroda. Odmítnutí autority pozemského otce je odmítnutí nebeského Otce a my vidíme všechna tato semena projevená v Nimrodovi.

Všimli jsme si, že Nimrod přesvědčil lidi, aby nevěřili, že síla nebo život pochází od Boha, ale že pochází z jejich nitra. Tato víra zcela zničila přítok požehnání a zakořeněné lidské myšlení při hledání štěstí, hodnoty a ceny ve svých vlastních úspěších a projevech moci. S tímto na mysli čteme:

Počátkem jeho království byl Babylon, Erech, Akad a Kalné v zemi Šineáru. Gen 10:10

Bible naznačuje, že Nimrod vybuďoval své vlastní království bez jakéhokoli odkazu na Boha. Žádný člověk to nikdy předtím neudělal. I když předchozí lidé žili odděleně od Boha a bránili se jeho autoritě, stále fungovali s určitým zdáním rodinného modelu. Neodvážili se prohlásit se za nejvyšší autoritu v zemi, a že všichni lidé by neměli hledat nic jiného než pozemského krále.

²³ Antiquities Book 1 Chapter 4 Para. 2

Se založením Nimrodova království vstoupil celý starověký svět do nové historické fáze. Orientální tradice, která z tohoto válečníka dělá prvního muže, který nosil královskou korunu, poukazuje na skutečnost významnější než přijetí nové ozdoby šatů nebo dokonce dobytí provincie. Jeho vláda představila světu nový systém vztahů mezi guvernérem a vládnoucími. Autorita bývalých vládců spočívala na pocitu spřízněnosti a převaha náčelníka byla obrazem rodičovské kontroly. Nimrod byl naopak panovníkem území a lidí jen potud, pokud byli jeho obyvateli, a bez ohledu na osobní vazby. Až dosud existovaly kmeny – rozšířené rodiny – společnost; teď tu byl národ, politické společenství – stát.²⁴

Bible naznačuje, že první město, kterému vládl, byl Babel nebo Babylon. Město Babylon se stalo synonymem pro koncept vzpoury a odmítnutí božské autority. Právě toto město a jeho principy jsou ve válce se zásadami požehnání Boha a Jeho rodiny.²⁵ Jak bylo uvedeno výše, spojení mezi vedením a podřízeností již nebylo rodinným vztahem otce k manželce, synovi nebo dceři, ale spíše spojením přes území, které bylo drženo v podřízenosti vojenskou silou.

Znovu si všimněte Josepha:

Také postupně změnil vládu v tyranii, neviděl žádný jiný způsob, jak odvrátit lidi od bázně Boží, než je přivést do neustálé závislosti na jeho moci.²⁶

Dále zaútočil na rodinnou strukturu tím, že obrátil rodinné role vedení a podřízenosti tím, že se oženil se svou matkou Semiramis.²⁷

C. Duchovní základy Babylonu

Podíváme-li se pozorně na historii muže, který postavil Babylon, pozorujeme následující charakteristiky:

²⁴ A.T Jones. Empires of the Bible. 1904 Page 51

²⁵ Des Griffin. The Fourth Reich of the Rich. 2001. Pg.21.

²⁶ Josephus. Antiquities book 1 Chapter 4 Para 2

²⁷ The Two Babylons, Alexander Hislop, Loizeaux Brothers, Inc. 1916 pg. 22

1. Zvrácené rodinné vztahy.	Účinek Chámovu činu vůči jeho otci je odhalen v jeho rodokmenu a je odpovídající stejnému prokletí, jako když se Nimrod oženil se svou matkou.
2. Odmítnutí rodinného požehnání a struktury autority.	Nadvláda ovládala spíše území než náklonnost rodinných vazeb. Formování vlastního království bez Boha.
3. Nejistota, bezcennost a zmatená identita.	Ztráta rodinného požehnání způsobila, že Nimrod hledal uctívání tím, že se stal mocným, který potřeboval vytvořit slávu pro sebe. Jméno Babylon znamená zmatek.
4. Kontrolování	Atributem tyranie je duch potřeby ovládat ostatní silou, protože neexistuje žádné spojení prostřednictvím rodinných vazeb, které by způsobilo respekt. Touha po říši je uvedena v seznamu území připisovaných jeho vlastnictví.

Projev Nimroda a jeho království v královské moci a kontroly byl přirozeným důsledkem odmítnutí rodinné struktury založené Bohem v zahradě Eden.

Kdekoli je válka, sváry a touha po moci a kontrole, tam můžeme rozeznat semena a víno Babylonu. Historie ukazuje, že celý svět přijal Nimrodův systém a Bible to odráží, když říká:

Babylon byl zlatým kalichem v Hospodinově ruce, opíjel celou zemi. Národy pily z jeho vína, proto národy zeshlély. Jer 51:7

Posun Nimrodovy politiky vládnout nad územím a podřizovat lidi jeho autoritě vyžadoval armády, jak k obraně území získaného před vnějšími hrozbami, tak k udržení obyvatelstva pod kontrolou, aby se zabránilo vnitřním hrozbám. Rezerva na armády musela být zaplácena, a tak bylo zavedeno zdanění.

Ztráta rodičovské lásky a požehnání jako základu komunity, spolu s motivující touhou poskytovat a podporovat se navzájem, ovládaná jinými prioritami, znamenala, že musela být vyvinuta další motivace. Tak vznikl systém peněz a bankovníctví.

Nimrod byl prvním vládcem, který vytvořil armádu a založil ekonomické, občanské a sociální systémy. Vnutil své satanské náboženství všem poraženým národům. Časem se jeho pohanské učení rozšířilo a ovládlo všechny národy světa.²⁸

Nimrod nejen napadl doslovné území, ale také napadl mysl a zavedl náboženství, které by odráželo jeho víru ve vrozenou moc a zvrácené lidské vztahy. Toto náboženství bylo ztělesněno v uctívání slunce. Když Nimrod zemřel, jeho manželka/matka pokračovala v náboženství tím, že učila lidi, že Nimrod je nyní ztělesněn ve slunci – byl dobrodincem ve dne a bojoval proti silám zla v podsvětí v noci. Každý den, kdy vyšlo slunce, mohli lidé bezpečně odpočívat s vědomím, že Nimrod zvítězil nad temnými silami, a tak se lidé klaněli slunci v poděkování a vděčnosti Nimrodovi za jejich ochranu.²⁹

Semiramis nyní působila jako klíčový stavitel mostů do duchovního světa Nimroda a sdělovala jeho přání lidem jako přímluvce za ně. Zastávání této pozice ji povzneslo do role bohyně a ona byla na oplátku uctívána jako její syn/manžel jako královna nebes.³⁰

I když je zde mnoho zajímavé historie, klíčovým bodem je, že celý systém území, peněz, daní, armád a království se vyvinul z rozpadu původního Božího rodinného systému. Celý systém je ve válce s původními Božími zásadami rodinné autority a požehnání. To neznamená, že bychom se měli bouřit proti vůdcům, kteří dnes existují. Bůh jim dal moc vládnout v tomto novém systému, aby ukázal plný rozsah této tyranie. To, co můžeme udělat, je rozeznat platformu, na které je založena, a vyhnout se vlivům, jak zřejmým, tak skrytým, které podkopávají budování rodinného pokladu.

D. Povolání Abrahamovo a obnova rodinného systému

Stejně jako Bůh povolal Noe jako svědka proti tyranii předpotopních "obrů", tak nyní Bůh povolává člověka, aby reprezentoval Jeho rodinné zásady

²⁸ Griffin, Page 24

²⁹ Carol Humphreys. Real Myths and False Realities. Page 36

³⁰ Ibid.

vůdcovství, podřízenosti, požehnání a rovnosti prostřednictvím vztahu. Pod autoritou svého otce podnikl Abraham hluboce významnou cestu z Babylonu do Kanaánu.

Terach vzal svého syna Abrama, svého vnuka Lota, syna Háranova, svou snachu Sáráj, ženu svého syna Abrama, a vyšli spolu z chaldejského Úru, aby šli do kenaanské země. Gen 11:31

Tato Abrahamova cesta je reprezentativní pro všechny, kteří se snaží opustit tyranský systém Nimroda, který drtí a ničí naděje na vybudování trvalého rodinného pokladu v jeho železných zubech. Tato cesta by byla učiněna dvakrát Abrahamovými potomky³¹ a dvakrát jeho duchovními potomky.³²

Obnova rodinného systému vyžadovala opětovné spojení kanálu požehnání skrze patriarchální vedení Abrahama.

Hospodin řekl Abramovi: Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země. Genesis 12:1-3

Zde je hluboce významná smlouva mezi Bohem a Abrahamem. Podřízení Abrahama Bohu³³ by znovu otevřelo životně potřebný pocit hodnoty a užitečnosti, který pochází ze spojení se zdrojem života vesmíru. Skrze Abrahama budou požehnány všechny rodiny na zemi, a to nejen proto, že skrze jeho potomky přijde Spasitel světa, ale také proto, že ho Bůh naučí správným rodinným zásadám pro zachování přítoku požehnání.

E. Poučení ze Sodomy

Z důvodů zachování zásad, které mu byly dány, se Abraham odstěhoval z města, kde zásady peněz, území, kontroly a nadvlády měly větší vliv než

³¹ Nejprve z Egypta a pak z Babylonu

³² Nejprve v době Krista a apoštolů a znovu po 1260 letech babylonského zajetí, ovládaného železnou pěstí středověké církve.

³³ Genesis 22:18

hodnoty duchovní. Ti, které Abraham zanechal ve městech, se tak zkazili, že život pro většinu byl jen bídou, bolestí, zneužíváním a otroctvím. Sexuální zvrácenost Cháma, vyvinutá a živená Nimrodem a Semiramis, žila silně v obyvatelích Sodomy a Gomory.³⁴

Pán ve svém milosrdenství opět zasáhne, aby zastavil bolest a úzkost, ale dříve, než to udělá, Bible nám otevírá řadu Božích myšlenek týkajících se Abrahama a jeho poučení o rodinných zásadách.

Hospodin řekl: Cožpak budu před Abrahamem tajit, co chci udělat? Abraham se jistě stane velikým a mocným národem a budou v něm požehnány všechny národy země. Neboť jsem se s ním sblížil, takže přikáže svým synům a svému domu po sobě, aby zachovávali Hospodinovu cestu a konali spravedlnost a právo, aby Hospodin Abrahamovi naplnil to, co o něm řekl. Gen 18:17-19

Pán chce, aby Abraham rozuměl důvodům, proč došlo ke zničení Sodomy a Gomory. Toto zničení by působilo jako varování a připomínka Abrahamovi, aby byl bdělý při udržování rodinného přítoku požehnaní, a tím odvrátil vzestup tyranie, která nastane vždy, když je tento kanál přerušen.

Je nám sděleno, že Bůh "zná Abrahama" nebo ho znal. Toto slovo "vědět" je přesně to samé slovo, které popisuje proces Adamova "poznávání" své ženy Evy. Duchovní pojetí poznání je předávání duchovního semene, které přinese ovoce v mocném, ale pokojném rodinném království. Toto duchovní semínko (kterým je duch Kristův) se stane požehnaným duchovním dědictvím všech těch, kteří budou prohlašovat Abrahama za svého otce.³⁵

Genesis 18:17-19 nám předkládá tajemství zachování přítoku požehnaní a zachování duchovního semene, které by umožnilo jeho synům a dcerám odolávat lži hada, která se projevila v tyranských královstvích světa. Zde je posloupnost:

1. Předá příkazy rodině a domácnosti po něm,

³⁴ Genesis 19:4,5

³⁵ Řím 4:11 a znamení obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou, aby byl otcem všech věřících mezi neobřezanými, aby tak také jim byla připočtena spravedlnost.

2. což jim umožňuje "zachovávat cestu Páně",
3. což jim umožňuje "konat spravedlnost a soud" – což znamená čestnou a správnou rodinnou vládu.
4. Tímto způsobem by se naplnil slib smlouvy stát se velkým a mocným národem.

Výchozím bodem tohoto procesu je velení nebo uspořádání jeho rodiny. Podíváme-li se pozorně na tuto strukturu v Bibli, vidíme muže, který je velmi respektován a milován – zejména svou ženou. Tato úcta se mění ve slova požehnání, která působí jako spravedlivé semeno v příští generaci, a proto zachovávají přítok požehnání.

jako Sára poslouchala Abrahama a nazývala ho pánem. Vy jste se staly jejími dcerami, jednáte-li dobře a nedáte-li se ničím zstrašit.
1 Petrův 3:6

Sárina zmínka o Abrahamovi jako pánovi, napsaná zde apoštolem Petrem, v řečtině dává význam "vévody" nebo "prince". Skrze pánovy pokyny a různé životní zkoušky Sára rozpoznala životně důležitou poddajnou roli, kterou hrála při ustanovování autority svého manžela, což na oplátku uvolnilo přítok požehnání.

Satan se zoufale snažil zničit Abrahamovu rodinnou strukturu a stejně jako to udělal s Evou, satan se pokusil zaútočit na toho, kdo by byl životně důležitou poddajnou osobou. Když Abraham cestoval do Egypta, ve strachu požádal Sáru, aby řekla faraonovi, že je jeho sestra, aby ho faraon nezabil a nevezl si Sáru kvůli její krásě

Sára byla zajata faraonem a on si ji možná chtěl vzít, ale Bůh zasáhl a sužoval faraona mocnými ranami, aby ho upozornil, že něco není v pořádku. Sára byla navrácena svému manželovi a bylo jim řečeno, aby odešli, ale pointa je jasná, že ihned po slibu přestavěné struktury rodinného požehnání se ji satan pokusil záměrně narušit a zaměřil se na Sáru kvůli její životně důležité roli při otevírání přítoku požehnání.

Poučení z jeho zkušeností vidíme, jak velkou péči Abraham věnoval výběru manželky pro svého syna Izáka. Poznal, že klíčem k budování rodinného království bude najít ženu, která bude jednat jako poddajná zástupkyně, a

bude respektovat Izáka takovým způsobem, aby udržela otevřený přítok požehnání.³⁶

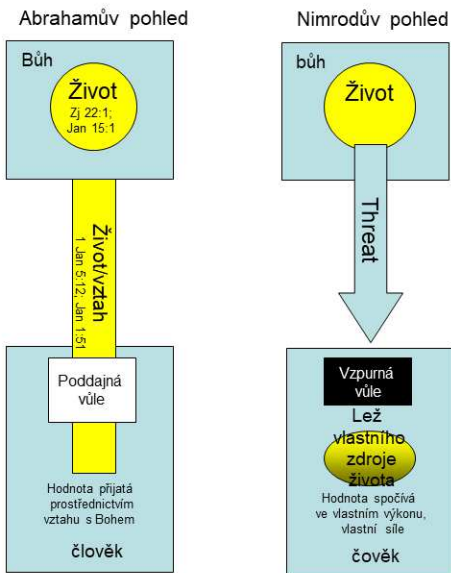
V této kapitole jsme prozkoumali kořeny duchovního sporu, který dnes zuří kolem vitální povahy rodinné jednotky. Viděli jsme vzestup říše skrze semeno hada v životech Nimroda a Semiramis; a byla nám dána naděje v povolání Abrahama a jeho rodiny, skrze něž budeme požehnáni, pokud mu požehnáme – což znamená, že v jeho rodinné struktuře rozpoznáme tajemství pravé velikosti a příslib šťastného rodinného pokladu.

11. Základní systémy víry obou království

A. Víra nebo strach

Bude užitečné věnovat chvíli tomu, abychom postavili systémy víry Abrahama a Nimroda. Hlavním rozdílem těchto dvou systémů je víra ve vrozený zdroj života v protikladu k životu, který k nám přichází prostřednictvím nebeského Otce.

³⁶ Genesis 24

Abrahamovo zaměření na vztahový postoj je nevyhnutelným výsledkem víry, že závisí na vztahu svým životem. Povaha vztahu je podobna Otcí a jeho dětem. Abrahamova víra, že ten, kdo mu dává život, je něžný Otec, snižuje potřebu příliš se starat o ochranu svého vlastního života. Obavy o ochranu a obranu nejsou vysokou prioritou. Z tohoto důvodu je Abraham šťastný, že žije ve venkovských oblastech, bez opevněných měst a potřeby velkých skupin lidí, kteří se společně shlukují pro zvýšení své bezpečnosti.

Poté, co Adam a Eva přijali hadovu lež o vrozeném životě, jednou z prvních emocí, které Adam zažil, byl strach.

On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zadržadě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval. Gen 3:10

Výsledek víry, že máte svůj vlastní zdroj života, vyžaduje, abyste ho chránili. Když se Bůh přiblížil k Adamovi, aby mu položil svou otázku, Adam vnímal Boha jako hrozbu, protože Bůh byl mocnější než on.

Tato zkušenost byla dědictvím Nimroda a těch, kteří s ním věřili lži hada. Potřebovali se shromáždit ve městech a postavit kolem nich zdi, aby se ochránili před vnímanými hrozbami. Tento strach se změnil v agresi, protože armády pozvednuté k obraně měst byly použity v preventivních útocích, aby zajistily, že žádné sousední kmeny nebudou silnější než oni sami a dobijí je. Víra ve vrozený zdroj života způsobuje, že každý člověk nebo skupina lidí je vnímána buď jako hrozba, nebo jako příležitost, a proto musí být sledována a kontrolována, pokud je to možné, nebo usmiřována, pokud je to nezbytné pro přežití. Aby bylo možné úspěšně sledovat lidi kolem vás a varovat je, aby si udržovali odstup, byly zřízeny a bráněny územní domény. Nimrodovo království, poháněné nejistotou, je postiženo posedlostí územním vlastnictvím a obranou.

B. Rodinné, nebo individuální zaměření

Abrahamův pohled na život plynoucí z nebeského Otce, který žehná Svým dětem, se promítá do zaměření na důvěru v tuto dobrou pravomoc a podřizování se jí a na to, abychom si byli vědomi neustálého přijímání požehnání. Vedení nebeského Otce a podřízenost Jeho Syna se odrážejí v rolích manžela a manželky a projevují se v různých rolích rozsévání a péče. Každý člen rodiny hraje svou roli pro štěstí celé rodiny. Povšimněte si struktury požehnání, o které Bůh mluvil Abrahamovi.

A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země. Gen 12:2-3

Bůh mluví o požehnání jednotlivců prostřednictvím rodinných struktur. Zásada podřízenosti, kterou demonstrovala Sára, která rozpoznala, že Boží požehnání proudí skrze jejího manžela, odkazovala na svého manžela jako na "Adon", z čehož získáváme "Adonaj" neboli pána. Víra v život plynoucí z jednoho bodu podporuje zásady vůdcovství, podřízenosti, požehnání a vzájemné závislosti. Sára a děti jsou závislé na Abrahamovi, pokud jde o požehnání, které k nim proudí, a Abraham je závislý na své rodině, aby si upevnil svou autoritu. Posvátná pouta rodinných vztahů nelze přerušit; proto má každý člen rodiny velmi jasnou identitu a účel jako součást rodiny.

Nebot' jsem se s ním sblížil, takže přikáže svým synům a svému domu po sobě, aby zachovávali Hospodinovu cestu a konali spravedlnost a právo, aby Hospodin Abrahamovi naplnil to, co o něm řekl. Gen 18:19

Nimrod je naproti tomu poháněn potřebou chránit a uspokojovat zdroj života, o kterém věří, že v něm sídlí. Protože každý člověk je potenciálně vnímán jako hrozba nebo příležitost – žádný vztah nemůže být skutečně velkorysý;³⁷ musí být neustále sledován, manipulován nebo usmiřován. Nimrod a jeho následovníci mohou vypadat jako rodina s prvky otce, matky a dětí, ale vztahy jsou obvykle velmi dysfunkční. Každá osoba má tendenci používat ostatní členy rodiny k uspokojení osobních potřeb a tužeb. Pro muže je dobré mít ženu, aby se vyhnul osamělosti a měl někoho, kdo by spravoval jeho domácnost. Pro ženu je dobré, aby byla vdaná pro ochranu a společenství.

Nimrodovy osobní ambice způsobily, že se oženil se svou matkou jednoduše proto, že byla navenek krásná a také mocná. Takže rodinná struktura Nimroda se stává synem/manželem a matkou/manželkou. Tento proces způsobil zmatek v rolích, a tedy i zmatek v identitě. Záměna muže a ženy je dále komplikována ztrátou poddajného zástupce, který by učil příští generaci zásadám podřízenosti. Tato skutečnost podporuje vzpouru dětí a potřebu síly, manipulace nebo uspokojení ze strany rodičů, aby děti udrželi na uzdě nebo spokojené.

C. Bohoslužba vyjádřená skrze sobotu versus neděli

Uctívání Abrahama se soustřeďuje na Otce/Stvořitele vesmíru. Je to uctívání osobního Boha, který dává život. Bůh učil Abrahama svým zákonům, které Abrahamovi umožní zůstat ve spojení s Božím životem, a toto spojení bylo potvrzeno smlouvou.

protože mne Abraham uposlechl a zachovával, co jsem mu uložil, mé příkazy, má ustanovení a mé zákony. Gen 26:5

³⁷ Je zajímavé pozorovat témata založená na hrozbách a příležitostech v evolučních přírodních programech, jako jsou ty, které vytvořil David Attenborough. Lež hada vrozené moci prostupuje na mnoha úrovních.

Klíčovým příkazem, který identifikoval Boha, kterého Abraham uctíval, byla Sobota. Byla to památka Boha Stvořitele a vyžadovala, aby se její uctívači zastavili od své práce a odpočívali v Božích skutcích. Tato odpočinková zkušenost, která přichází skrze Ducha Kristova, nás udržuje v poddajném spojení s Božím životem a připomíná nám, že jsme na Něm zcela závislí. Samotná podstata Soboty byla vztahová, protože vztahy jsou vytesány v čase; neexistují žádné viditelné předměty uctívání, pouze čas rozmlouvat s neviditelným a nekonečným Bohem. Toto uctívání je hloubavé, pokojné a radostné.

Mysl upevněnou v tobě budeš strážít dokonalým pokojem, protože tobě důvěřuje. Iz 26:3

Nimrodův systém uctívání se točí kolem zobrazení vlastního zdroje života, a proto vyžaduje viditelné známky moci. Nejmocnějším objektem na obloze je slunce. Slunce způsobuje, že plodiny rostou; slunce dává teplo a světlo do domovů lidí. V tomto kontextu je uctívání slunce uctíváním vrozené síly. Když Nimrod zemřel, jeho matka/manželka prohlásila, že nyní žije dále v slunci, čímž se neživý, nelidský objekt slunce stává více přitažlivým prostřednictvím osoby Nimroda. Každé ráno, když vyšlo slunce, se uctívači při východu slunce klaněli mocné moci Nimroda, mocného lovce, který se projevoval v síle slunce. Vzhledem k tomu, že Nimrod byl pouze člověk, toto uctívání bylo v podstatě uctíváním sebe sama a vírou v život v sebe. Toto uctívání nebeských těles se rozšířilo na planety a hvězdy, ale pro slunce byl každý týden vyhrazen zvláštní den nazývaný Den Slunce.

Jediným konceptem zákona v Nimrodově království je dělat, co se vám líbí, a respektovat moc a sílu. Jako jediný vládce svého království byl jediným pánem pro Nimroda on sám a jakýkoli zákon, který by mu byl předložen, by byl považován za pokus o ovládnutí a kontrolu. Ti, kteří zdědí Nimrodovo myšlení, jsou stejní, dělají podle svého vlastního potěšení a podle toho, co je přípustné v jejich postavení ve společnosti.

D. Vzkříšení, nebo nesmrtelnost

Abrahamův pohled na smrt byl takový, že veškeré vědomí ustalo. Na smrt se pohlíží jako na prodloužený spánek, kde není žádné povědomí o prostředí nebo perspektivě času. Protože člověk nemá v sobě žádný život, když zemře,

přestává existovat. Jediný způsob, jak žít dál, je skrze vzkříšení dárce života, kterým je Bůh.

Vírou Abraham obětoval Izáka, když byl zkoušen; ten, který přijal ta zaslíbení, obětoval jediného syna, o kterém bylo řečeno: "Z Izáka bude povoláno tvé símě." Usoudil, že Bůh je mocen keřsit i z mrtvých. Proto ho dostal zpět jako předobraz; Žd 11:17-19

Přijetí reality smrti, přinesené na tento svět skrze Adama, je potvrzením, že člověk nemá život sám v sobě. Je dokonalým protějškem uctívání Soboty, který nás směřuje ke zdroji veškerého života – Bohu. Přijetí prokletí smrti činí skutečnou obět beránka, kterou Abraham přinesl na oltáři tím, že ji spojil s Kristem, beránkem Božím.

Odtamtud táhl k pohoří východně od Bételu a postavil svůj stan. Na západ měl Bétel a na východ Aj; tam postavil Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno. Gen12:8

Realita smrti vyžaduje víru ve Spasitele, který obnovuje život, v toho, kdo znovu spojuje přítok požehnání. Při uctívání zabitého beránka Abraham rozpoznává smrt přicházejícího Spasitele, který poskytuje každý svůj dech a každý tlukot srdce.

Lež hada způsobila, že Nimrod a jeho následovníci viděli smrt jako přechod do jiné říše. Ten, kdo měl nesmrtelnost, nemohl zemřít, ale pouze se přesunul na jiné místo, jak vidíme v příběhu o Nimrodovi, který vstoupil do slunce a stal se ještě mocnějším. V Nimrodově království není smrt jako hrob, ale spíše jako dveře. Koncept Spasitele v tomto kontextu není ten, kdo obnovuje život, ale ten, kdo svou velkou mocí osvobozuje spravedlivé a podmaňuje si bezbožné. Není zde žádné zaměření na osobní hřích a důsledky Adamova prokletí na lidskou rasu. Spasitel Nimrodova království je osvoboditel a dobyvatel. Je zajímavé poznamenat, že to je přesně to, koho židovský národ hledal jako Mesiáše.

Rozdíly, o kterých jsme diskutovali, jsou uvedeny v následující tabulce:

Abraham	Nimrod
	
1. rodinná struktura (Gen 18:19) .	1. Individuální diktátor/tyran (Gen 10:10).
2. Kočovní obyvatelé venkova (Žd 11:8-10).	2. Stavitelé a obránci měst (Gen 11:4).
3. Identita rodičovským požehnáním (Gen 12:2).	3. Identita podle proslulosti (Gen 11:4).
4. Dodržuje Sobotu a přikázání (Gen 26:5).	4. Následuje osobní touhy (Řím 1:21-32).
5. Víra ve smrt a vzkříšení (Žd11:17-19).	5. Víra v nesmrtelnost Duše (Gen 3:4) .
6. Spasitel jako pokorný obnovovatel života. - Zjeveno v zabitém beránkovi (Jan 11:25).	6. Spasitel jako pyšný osvoboditel a podmanitel posílený uctíváním slunce a přírody.
7. Zaměření bohoslužby na Neviditelné.	7. Zaměření bohoslužby na Viditelné.

12. Zkoušky a vítězství Boží pozemské rodiny v Genesis

Knih Genesis je plná poučných příkladů toho, jak byl Boží rodinný systém zpochybnován, zkoušen a někdy i rozbitý. Po zhroucení první rodiny Adama v důsledku tyranského chování obrů nebo lidí proslulých, Bůh povolal Noema, aby obnovil rodinný systém; který ale brzy byl opět odstraněn a celý svět přijal lež vrozeného zdroje života. Bůh tedy povolal Abrahama, aby byl Jeho zástupcem a odrážel Jeho království. Od Genesis 12 až do konce knihy máme výsadu pozorovat klíčové aspekty tří generací Abrahamovy rodinné linie. Když se pozorně podíváme na životy patriarchů, objevíme skutečné příklady a varování, jak vybudovat pevnou rodinnou strukturu pro náš poklad vzpomínek.

A. Výzva společnosti a životního prostředí

V Genesis 12:1 Bůh říká Abrahamovi, aby opustil zemi, ve které žil, a opustil svou rozšířenou rodinu. Abrahamova rodina pocházela z města Ur v zemi Babylon. Toto město bylo srdcem Nimrodova falešného systému uctívání. Všechno v babylonské kultuře posilovalo lež o vrozeném zdroji života a mělo negativní vliv na budování rodinného systému založeného na Božích principech.

Pro Abrahama bylo obtížné opustit vše, co mu bylo známé, a přerušit úzká rodinná pouta, která měl, ale rozhodl se poslouchat Boží příkaz. Dnešní města jsou modelována na přesně stejných principech, v jakých žil Abraham – oslavení člověka, sebeuspokojení a různé úrovně kontroly (práce, daně, média, tlak vrstevníků, vzdělávací systém). Opuštění města do venkovského prostředí často představuje řadu překážek, které mnozí nejsou ochotni překonat. Opuštění přátel a pohodlí se zdá být příliš těžké; a tolik rodin žije ve městech a vystavuje se filozoficky, emocionálně, kulturně a duchovně zásadám, které jsou zcela v rozporu s Božím rodinným systémem. Městský život je ve většině případů velkou překážkou pro budování pokladu rodinných vzpomínek.

Poučení o životním prostředí je dále prezentováno v příběhu Lota. Lot byl Abrahamův synovec a cestoval s ním z Babylonu. Růst jejich stád se stal tak velkým, že bylo nemožné sdílet zdroje z jedné oblasti.

Také Lot, který putoval s Abramem, měl ovce, skot a stany. Ale země jim nestačila, aby bydleli spolu, protože jejich majetek byl tak velký, že nemohli bydlet spolu. Gen 13:5-6

Abraham vyzval Lota, aby si vybral směr, kterým se chce vydat. Kdyby Lot chtěl jít doleva, Abraham by šel doprava. Kdyby Lot chtěl jít doprava, Abraham by šel doleva. Kdyby se Lot řídil Božím systémem podřízení, požádal by Abrahama, aby se modlil a rozhodl se, co považuje za nejlepší pro oba. Jako Abrahamův synovec byl Lot v Abrahamově přítoku požehnání a byl by požehnan tím, že by se podíínil moudrosti a vedení svého strýce.

Lot byl ovlivněn touhou po majetku, bohatství a pohodlí, stejně jako muži Babylonu. Učinil rozhodnutí založené na moci spíše než na vztazích a vybral si zemi, která byla nejurodnější, která byla blízko města Sodomy.

Lot pozvedl oči a spatřil celou jordánskou rovinu, kudy se chodí do Só, že je celá dobře zavlažovaná -- bylo to dříve, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru -- že je jako Hospodinova zahrada, jako egyptská země. Lot si tedy vybral celou jordánskou rovinu a vyrazil na východ. Tak se jeden od druhého oddělili. Abram pobýval v kenaanské zemi a Lot pobýval ve městech roviny a přiblížil své stany až k Sodomě. Sodomští lidé však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní. Gen 13:10-13

Toto Lotovo rozhodnutí se stalo osudným pro jeho rodinné království. Nakonec se Lot a jeho rodina přestěhovali do Sodomy a Lot dostal varování, aby opustil toto město tím, že byl zajat sousední skupinou kmenů. Příběh je nastíněn v Genesis 14. Je smutné, že v záznamu není žádná zmínka o Lotově vděčnosti nebo závazku opustit Sodomu. Jeho oči byly slepé k nebezpečí pro jeho rodinu a později zaplatil velmi vysokou cenu.

Špatnost Sodomy se stala tak velkou, že se nad nimi vznášela její zkáza. Když se andělé setkali s Abrahamem, duch Kristův v Abrahamovi prosil za Sodomu a ukázal Boží touhu zachránit město, ale morálka života se stala tak špatnou, že role mužů a žen se stala zcela zmatenou a rodinná struktura zničena.

Dříve nežli ulehli, muži města, muži Sodomy, mládenci i starci, všechen lid bez výjimky, obklíčili dům, pokřikovali na Lota a říkali mu: Kde

jsou ti muži, kteří k tobě v noci přišli? Vyved' je k nám, at' je poznáme! Lot k nim vyšel ke vchodu, zavřel za sebou dveře a řekl: Prosím, moji bratři, nepáchejte takové zlo. Gen 19:4-7

** KLP: at' s nimi obcujeme*

Každodenní vystavení tomuto prostředí narušilo morální základy Lotova domu. I když se ze všech sil snažil být věrný Bohu, postavil se tam, kde prostředí a společnost bezbožných lidí kolem něj podkopaly veškeré jeho úsilí.

Lot ztratil celou svou rodinu kromě dvou dcer; všichni zahynuli při zničení Sodomy.

Lot tedy vyšel a mluvil ke svým zetům, kteří si měli vzít jeho dcery, a říkal: Vstaňte a vyjděte z tohoto místa, protože Hospodin město zničí! Ale jeho ženichům to připadalo, jako by žertoval. Gen 19:14

A když je vyváděli pryč, jeden řekl: Uteč do bezpečí, abys zachránil svou duši. Nebled' zpět a nezastavuj se nikde v rovině. Uteč do hor, at' nejsi smeten. Gen 19:17

A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a obně. Bylo to od Hospodina z nebes. Tak vyvrátil tato města a celou tu rovinu, i všechny obyvatele těch měst, i vše, co rostlo na zemi. Lotova žena pohlédla zpět a stala se solným sloupem. Gen 19:24-26

Je smutné, že Lotova žena přijala nepoddajného ducha sodomských žen a odmítla vděčně uposlechnout pokynu, aby se neohlížela zpět, a zahynula. Je možné, že i se svým nepoddajným duchem mohla mít Lotova žena delší čas na přehodnocení svého směřování, ale váhavý postoj Lota při životě ve městě posílil její postoje neposlušnosti a zpečetil její osud.

Bylo by dost špatné ztratit celou rodinu, ale Lotovy dcery byly také ovlivněny nemorálností Sodomy. Lotova ochota dovolit, aby jeho dcery byly využívány hanebnými lidmi, byla důkazem nedostatku požehnání, které Lot poskytl svým dcerám, a to je učinilo zranitelnými vůči náklonnosti bezbožných lidí a zlých sdužení.

Pod tímto vlivem Lotovy dcery, které se s dobrým úmyslem snažily udržet rodokmen v chodu, používaly Nimrodův princip manipulace, opily svého otce a obě s ním otěhotněly. Tyto mladé ženy ztratily smysl pro to, kdo má být jejich otcem, a nedostatek úcty, kterou žily a dýchaly v Sodomě, jim umožnil překročit práh, který se ukázal jako velká tragédie. Děti narozené z této události byly Moáb a Ammon; hlava Moábců a Amónců, kteří se ukázali jako velká zkouška potomkům Abrahama – dětem Izraele. Bez správné struktury rodinného požehnání se tyto dva kmeny staly zlovolnými a bojovnými a ukázaly se být skvrnou na zemi, a nakonec naplnily svůj kalich nepravostí až do bodu, kdy byl vyžadován Boží soud.

Všem těmto hrozným událostem by se dalo předejít, kdyby se Lot podřídil autoritě Abrahama a požádal ho, aby navrhl nejlepší postup. Dokonce mohl být ušetřen, kdyby opustil Sodomu poté, co ho Abraham zachránil, ale neuspěl. Dědictví Lota nebylo mocným národem, který byl požehnáním pro zemi, ale příkladem ztráty, tragédie, incestu a špatnosti v jeho potomcích.

Jaký dopad mají naše společenství a životní prostředí na naše rodiny dnes?

B. Zkouška bohatství

Bible nám velmi jasně říká o nebezpečí svádění penězi.

Neboť kořenem všeho zlého je láska k penězům; a někteří, kdo se po nich pachtíli, zbloudili od víry a způsobili si mnoho bolestí. 1 Tím 6:10

Peníze samy o sobě nejsou kořenem zla, ale láska k nim. Dříve jsme si všimli, že to byl Nimrod, kdo vyvinul formu bankovního systému. Vztahové motivace lásky a zodpovědnosti, které tvoří základ transakcí v Božím království, byly nahrazeny systémem peněz, kde každá transakce měla svou cenu, což lidem otevřelo dveře k tomu, aby snadněji našli hodnotu prostřednictvím svého majetku. V systému založeném na penězích jsou peníze mocí, a čím více peněz máte, tím více moci máte, takže láska k penězům je láskou k moci. Množství peněz, které někdo má, se stává jedním z nejlepších vyjádření hodnoty podle postavení a moci. Náš Otec v nebi k tomuto tématu říká:

Toto praví Hospodin: At' se moudrý nechlubí svou moudrostí, at' se brdina nechlubí svou zdatností, at' se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ale kdo se chlubí, at' se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já,

Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zálibení, je Hospodinův výrok. Jer 9:22-23

Bůh nám říká, abychom nenacházeli hodnotu nebo slávu v bohatství, ale abychom se chlubili tím, že Ho známe. Bohatstvím Božího království je charakter. Jakou cenu lze uvalit na člověka, který je radostný, pokojný, trpělivý, čestný, rozlišující a přímý při obraně spravedlivých hodnot? Kde dnes najdeme takové muže?

Většina dnešní společnosti má peníze jako jednu z nejvyšších ambicí, které lze získat. Jak se někdy říká: "Peníze jsou jako vzduch, ale bez vzduchu se nedá žít!"

Muži a ženy obětují domov a rodinu, aby vlastnili bohatství a majetky, a jsou ochotni se oženit s úplně nesprávnou osobou jen proto, že daná osoba je bohatá. Budou dělat přesčasy v práci noc co noc, aby se pokusili dostat dopředu, zatímco jejich děti jsou zbaveny toho, aby byly s nimi. Touha po penězích a touha po šťastné rodině jsou konkurenční touhy. V pravidelných okamžicích našeho života musí jedna touha ustoupit druhé.

V životě Abrahama vidíme muže, který si v těchto situacích nejprve vybral Boha a rodinu. Ačkoliv byl Abraham bohatý muž a dalo by se říci, že si mohl dovolit být štědrý, jeho ušlechtilý charakter se opakovaně projevuje v tom, že se rozhodl nejprve uctívat Boha a přikládal vyšší hodnotu svým rodinným vztahům.

Až nastal spor mezi pastýři dobytka Abramova a pastýři dobytka Lotova. (V zemi tenkrát bydleli Kenaanci a Perizejci.) Abram řekl Lotovi: Ať není svár mezi mnou a tebou a mezi mými pastýři a tvými pastýři, neboť jsme muži bratři. Což před tebou není celá země? Odděl se prosím ode mne: Jestliže půjdeš nalevo, dám se napravo, jestliže napravo, dám se nalevo. Gen 13:7-9

Jediným důvodem, proč měl Lot velký majetek, bylo jeho spojení s Abrahamem. Abraham mohl zacházet s Lotem tak, jak se Lában choval k Jákobovi, a snažit se jej co nejvíce využít, aby se obohatil, ale neudělal to. Mohl Lotovi říci, že to byla jeho dovednost a moudrost, která umožnila všechno toto bohatství a že Lot dlužil Abrahamovi vděčnost, ale neudělal to.

Většina bystrých obchodníků by se na Abrahama mračila, když dovolil svému synovci, aby se rozhodl, které pastviny chce jako první, a umožnil tak svému synovci výhodu – takové rozhodnutí nebylo vůbec světsky moudré.

Ale Abraham nebyl zotročen láskou k penězům a majetku jako Lot. Láska k majetku a výhodám stála Lota jeho rodinné království a on ztratil všechno. Když hledal časnou výhodu v tom, že by získal více, nezbylo mu nic.

V Genesis 14 opět vidíme, že Abraham si cenil rodinných vztahů nad dočasnou výhodou.

Vzali také Abramova synovce Lota s jeho majetkem -- bydlel totiž v Sodomě -- a odtáhli.

Pak přišel jeden uprchlík a oznámil to Hebreji Abramovi. Ten přebýval u dubů Emorejce Mamreho, bratra Eškólola a bratra Anérova; ti byli s Abramem spojeni smlouvou. Když Abram uslyšel, že jeho bratr byl vzat do zajetí, shromáždil tři sta osmnáct svých oddaných mužů zrozených v jeho domě a pronásledoval nepřátele až k Danu. V noci proti nim se svými otroky rozdělil své síly a pobíjel je; pronásledoval je až po Chóbu, která je severně od Damašku.

Gen 14:12-15

Pro Abrahama mohlo být snadné nelitovat Lota a toho, co se mu stalo, nebo si možná myslet, že Lot obdržel vše tak jak si zasloužil za to, že byl chamtivý, ale Abraham nedovolil, aby mu tyto myšlenky vládly. Lot byl jeho synovec a investoval svůj vlastní majetek a bohatství ve snaze zachránit Lota.

Abraham mohl přijít o vše co měl, aby zachránil Lota a jeho rodinu. Ze světského hlediska to byl pošetilý krok. Mohl si najmout tým mužů, aby získal zpět svého synovce, ale Abraham se osobně účastnil této výpravy a byl ochoten obětovat i svůj vlastní život.

Bůh dal Abrahamovi velké vítězství proti všem očekáváním³⁸ a Abraham opět čelil výzvě peněz. Abraham věděl, že jeho vítězství mu bylo dáno Bohem a že to byl Hospodin, kdo měl být chválen za své milosrdenství.

³⁸ Šance, že 318 mužů porazí velkou armádu, je opravdu velmi malá. Ve skutečnosti toto vítězství předčí bitvu u Thermopyl.

Právě v tomto bodě vidíme zásadu, kterou Abraham následoval, aby si připomněl, odkud všechny věci pocházejí.

Také Malkésedek, král Šálemu, přinesl chléb a víno. Byl knězem Boha Nejvyššího. A požehnal mu slovy: Požehnán buď Abram Bohu Nejvyššímu, Tvůrci nebes i země. A požehnán buď Bůh Nejvyšší, který vydal tvé protivníky do tvé ruky. Nato mu Abram dal desátek ze všeho.
Gen 14:18-20

Abraham mohl usoudit, že má právo vzít si veškerou kořist z tohoto konfliktu. Postavil svůj život a majetek v sázku a vyhrál, takže na ně měl nárok. Ale takové myšlení je odrazem hadovy lži o vrozené moci. Abraham věděl, že to byl Bůh, kdo zvítězil; tato moc, dovednost a schopnost nepocházela od něho, ale pocházela od Stvořitele nebes a země a jako uznání toho dal desátek nebo 10 procent svého příjmu knězi Nejvyššího Boha. Darování desátku bylo hmatatelným uznáním Abrahama, že vše, co vlastnil, pocházelo od Boha a sloužilo jako požehnání, proti chamtivost a sobectví. Praxe desátku byla dalším způsobem, jak Abraham postavil rodinné vztahy nad pokušení a svod bohatství. Abrahamovo vnímání nebezpečí bohatství se však rozšířilo ještě dále.

Sodomský král Abramovi řekl: Dej mi lidi a majetek si vezmi. Abram však sodomskému králi odpověděl: Pozvedl jsem ruku k Hospodinu Bohu Nejvyššímu, Tvůrci nebes a země, že z ničeho, co je tvé, nevezmu ani šňůru nebo řemínek u sandálů, abys neřekl: Já jsem učinil Abrama bohatým. Genesis 14:21-23

Král Sodomy nevěřil stejně jako Abraham, že veškeré bohatství a majetek pochází od Boha, který stvořil nebesa a zemi. Pokud by Abraham přijal jeho dary, dalo by se říci, že Abraham zbohatl díky bohatství Sodomy; že jeho velikost vycházela z jeho vlastních dovedností a schopností spojených se štědrostí krále Sodomy. Abraham horlivě chránil zásady, podle kterých žil, a ctil Boha, kterému sloužil. Od sodomského krále by si nic nevzal.

V těchto Abrahamových zážitcích vidíme další tajemství budování rodinného pokladu:

1. Postavení rodinných vztahů nad touhu po bohatství.

2. Uznání, že veškeré bohatství a majetek pochází od Boha.
3. Praxe desátku jako ochrany proti lži, že to, co vlastníme, pochází od nás samotných.
4. Odmítnutí přijmout dary, které by odebraly Boží slávu jako zdroj všech věcí.

Tato poučení jsou dnes stejně důležitá. Chceme-li vybudovat rodinnou strukturu, která bude žehnat našim dětem, bylo by moudré kráčet ve šlépějích Abrahama.

C. Zkouška manželství – vůdcovství a podřízenost

Bůh řekl Abrahamovi hned na začátku, že skrze jeho rodinnou strukturu Bůh požehná rodinám světa. Aby toto požehnání mohlo volně proudit, Abraham a Sára by museli mít jasnou představu o svých rolích v této rodinné struktuře. Povšimněte si, co Bůh zaslíbil:

„Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnaním. Požehnám těm, kdo ti žehnají, a toho, kdo ti zlořečí, proklejí. Všechny rodiny země dojdou požehnání v tobě.“

Gen 12:2-3

Později v Genesis Bůh jasně vysvětluje, jak by požehnání proudila a co by zajistilo budování tohoto velkého národa.

Abraham se jistě stane velikým a mocným národem a budou v něm požehnány všechny národy země. 19Neboť jsem se s ním sblížil, takže přikážu svým synům a svému domu po sobě, aby zachovávali Hospodinovu cestu a konali spravedlnost a právo, aby Hospodin Abrahamovi naplnil to, co o něm řekl. Gen 18:18-19

O životně důležité povaze této rodinné struktury jsme diskutovali v kapitolách 4 až 6. Jedna věc, kterou jsme zmínili a kterou je třeba připomenout, je tato:

Rovnost ve vztazích není o moci, kontrole a přednostech, je to o schopnosti někoho pochopit a poznat. Vnímání ženské identity tímto způsobem je jediný způsob, jak můžeme definovat relační rovnost. Žena je klíčem ke vztahovému království.

Aby byly všechny rodiny na zemi požehnány skrze Abrahama, musí být jeho rodinný systém vzorem pro všechny ostatní, aby umožnili požehnání lásky, užitečnosti a hodnoty, aby jím proudilo do všech rodin. Pojem "Syn" v hebrejštině znamená "Budovatel rodinného jména". Aby si syn vybudoval rodinné jméno, musí se naučit správným zásadám toho, jak vztahy fungují, a místo, kde se to učí, je samozřejmě od jeho rodičů.

i. Abrahamovo první selhání v Egyptě způsobuje v Sáře zranitelnost

S těmito myšlenkami na mysli uvidíme, že Sára je klíčem k tomu, aby se Abrahamovo rodinné království proměnilo ve velký národ. Její vnímání manžela a to, jak reaguje na autoritu, kterou mu dal Bůh, určí úspěch nebo neúspěch rodinného království.

S tímto vědomím pozorujme, jaké události se odehrávají v životech Abrahama a Sary a jaké pokusy satana zničit budování jejich pokladu rodinných vzpomínek.

Pak v zemi nastal hlad. Abram sestoupil do Egypta, aby tam pobýval jako cizinec, protože hlad v zemi byl tíživý. Když se přiblížil k Egyptu, řekl své ženě Sáráj: Hle, vím, že jsi žena krásného vzhledu. Když tě Egyptané uvidí a řeknou: To je jeho žena, pak mě zabijí a tebe nechají naživu. Říkej prosím, že jsi má sestra, aby se mi díky tobě vedlo dobře a aby kvůli tobě má duše zůstala naživu. Když přišel Abram do Egypta, Egyptané uviděli tu ženu, jak velice je krásná. Když ji spatřila faraonova knížežata, chválila ji u faraona. Žena byla vzata do paláce faraona. Genesis 12:10-15

Satan se okamžitě pustil do práce, aby zničil vztah mezi Abrahamem a Sárrou. Pracoval na Abrahamových obavách, když sestoupili do Egypta, a Abrahamův nedostatek víry způsobil, že se Sára dostala do obtížné situace. Když požádal Sárrou, aby skryla plnou pravdu o svém vztahu k Abrahamovi,

byla vzata na faraonův dvůr, aby se stala součástí jeho "sbírky" žen. Toto selhání z Abrahamovy strany by způsobilo, že by se Sára cítila nesmírně zranitelná. Proč Abraham, její manžel a ochránce, dovolil, aby ji faraon vzal? Bylo toto projevem lásky? Podřídila se jeho žádosti, aby řekla, že je jeho sestrou, aby ho chránila, a přesto, když byla vzata, neudělal nic, aby ji ochránil.

Satan se snažil zlomit Sářinu důvěru v jejího manžela tím, že způsobil, že Abraham klopýtl strachem. Tento čin byl ozvěnou Adama, který obviňoval Evu ze svých činů, když upadl do vzpoury. Kdyby satan mohl zlomit Sářinu důvěru v Abrahamovo vedení, věděl, že by velmi poničil tento přítok požehnání a doufal, že by dokonce zničil požehnání pro zaslíbené semeno.

Každý manžel musí pochopit, že celé jeho rodinné království spočívá na důvěře, kterou v něj má jeho žena, jako vůdce a ochránce rodiny. Aby ochránil svou ženu před pokušením satana, musí ji pravidelně potvrzovat a vyjadřovat jí svou lásku a vděčnost. Každá žena musí pochopit, že satan se bude neúnavně snažit pokoušet jejího manžela, aby selhal, a zanechá svou ženu zranitelnou vůči pochybnostem o svém manželovi. Může mu pomoci být tím vůdcem a ochráncem postojem úcty a zbožného podřízení se jeho vedení. Manžel i manželka musí být aktivní; v projevech uznání od manžela k manželce a projevech úcty od manželky k manželovi.

Je smutné, že Abraham v této zkoušce na začátku neuspěl a zranitelnost, kterou vytvořil v Sáře, by v budoucnu přinesla katastrofální následky.

ii. Abrahamovo druhé selhání v naslouchání Sářina hlasu

Bůh slíbil Abrahamovi, že se stane velkým národem, ale dovolil časové prodlení, aby opět otestoval jeho charakter.

Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění Hospodinovo slovo: Neboj se, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna. Ale Abram řekl: Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Vždyť já odcházím bezdětný a nárok na můj dům bude mít damašský Eliezer. Abram ještě řekl: Hle, nedal jsi mi potomka, a tak bude mým dědicem potomek mého domu. Gen 15:1-3

Tato zkouška odhalila Abrahamovu nezávislou mysl, k vyřešení problému, proč nemá syna. Navrhl, aby se jeho věrný služebník stal jeho dědicem. Zdá

se, že Abraham nezpochybňuje své selhání v Egyptě, které mělo vážný dopad na Sáru. K úplnému obnovení této důvěry by byl zapotřebí čas, aby se zajistilo, že poddajná role bude správně sehrána. Bůh slíbil Abrahamovi, že z jeho vlastního těla se narodí syn.

A hle, stalo se k němu Hospodinovo slovo: Ten nebude tvým dědicem, nýbrž ten, kdo vyjde ze tvých beder, bude tvým dědicem. V yvedl ho ven a řekl: Jen pohléd' na nebesa a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat. A řekl mu: Tak bude tvé potomstvo. Gen 15:4-5

Ale v tomto zaslíbení je stále zkouška, protože Bůh neříká, že Sára bude ta, která porodí dítě; Zmiňuje se pouze o Abrahamovi. Proč to Bůh udělal? Zranitelnost v Sáře způsobená Abrahamem v Egyptě musela být vynesena na světlo dřívě, než mohly být položeny základy Abrahamova království se synem. Pánův výrok vyvolal požadovaný účinek a strach Sáry brzy vyplaval na povrch.

Sáraj, Abramova žena, mu nerodila. Měla však egyptskou otrokyni jménem Hagar. Sáraj řekla Abramovi: Hle, Hospodin mi zabránil rodit. Vejdi prosím k mé otrokyni, snad budu mít dítě z ní. Abram Sáraj uposlechl. Gen 16:1-2

Tato pasáž odhaluje, jak daleko byla Sára ochotna zajít, aby získala děti. V dávných dobách byla neschopnost manželky zplodit děti hanbou. Tato hanba vznikla lží satana o vrozené moci vytvořit. Vidíme, jak se tato hanba, zármutek a bezcennost projevuje ve větší míře u Sářiny vnučky Ráchel.

Když Ráchel viděla, že Jákobovi neporodila děti, záviděla své sestře a řekla Jákobovi: Dej mi děti, nebo zemřu! Gen 30:1

Ráchel měla skoro sebevražedné myšlenky kvůli tomu, že nemůže plodit děti. Její sestra zřejmě rodila děti podle libosti, a tak Ráchelina "neschopnost produkovat" způsobila, že měla sebevražedné sklony a také způsobila, že se vrhla na Jákoba (všimněte si také, že u více manželek se stres zhoršuje z konkurence).

Tato intenzita pocitů byla živena v srdci Sáry a vedla ji k tomu, aby navrhla plán, který by žádná žena se zdravým rozumem nikdy nenavrhlá. Která žena by ochotně navrhla, aby její manžel měl sexuální vztahy s jinou ženou za

účelem dát děti svému manželovi! Tento návrh odhaluje stres, kterému byla Sára vystavena. Neschopnost Abrahama ujistit ji, učinila ji zranitelnější vůči satanovu návrhu, že není užitečná; a dokonce se zdálo, že ji Bůh opustil, protože nebyla zahrnuta do zaslíbení v Genesis 15. Abrahamova neschopnost důvěřovat Hospodinu, když sestoupil do Egypta, měla vliv na víru Sáry v Boha. Její truchlivá slova "Bůh mi zabránil rodit děti" naznačují určitou víru, že ji Bůh z nějakého důvodu trestal. Buď kvůli svému nízkému pocitu hodnoty, nebo kvůli pocitu vzpoury, aby dosáhla cíle mít děti, naznačuje nemyslitelné a prosí Abrahama, aby vzal její služebnou dívku a měl s ní dítě.

Je ironií, že kletba, která přišla na Abrahamovu rodinu v Egyptě, byla opět rozšířena prostřednictvím egyptské ženy. Egyptské království plně přijalo hadovu lež skrze ideály Nimrodova království. Při návrhu, aby tato Egyptská žena byla vzata do Abrahamovy ložnice, bylo také symbolickým návrhem, aby Abrahamova rodina přijala filozofii Egypta a lži o vrozené moci.

Satan byl na pokraji velkého vítězství. Kdyby mohl přimět Abrahama, aby se poddal Sáře, pak by Boží království na zemi skrze Abrahama dostalo strašlivou ránu. Abraham by si nebyl vědom hanebného způsobu, jakým zacházel se svou ženou v Egyptě, a cítil by se ve vztahu k ní špatně, že nemůže mít děti. Sára byla přemožena zármutkem kvůli své situaci, ale Abraham to měl vědět lépe, než aby poslechl radu Sáry. Ale stejně jako jeho předek Adam se podrobil žádosti své ženy. Tím se vzdal svého vedení. Satan umně použil pocit viny a překroutil jeho smysl pro empatii vůči jeho ženě, aby ho přiměl vzdát se své vedoucí role, a nechal Sáru rozhodovat. Toto děsivé rozhodnutí je stále jednou z hlavních příčin kontroverze v dnešním světě, které se projevuje válkou mezi Židy a Araby na Středním východě. (Arabové se považují za potomky Izmaele, syna Hagar a Abrahama).

Abraham měl vzít požadavek Sáry k Hospodinu, ale neučinil tak. Zvyk druhých manželek byl v té době běžný a Abraham by si nebyl plně vědom nebezpečí v tomto návrhu, ale při tak důležitém rozhodnutí bez konzultace s Pánem se zjevil zbytkový duch nezávislosti a vliv hadí lži.

V tomto příběhu vidíme zjevený sled událostí, které mají svrhnout Abrahamovo rodinné království:

1. Neschopnost Abrahama potvrdit a ochránit svou ženu.
2. Výsledkem je Sářin pocit bezcennosti.
3. Výsledkem je otevřenost vůči satanovu pokušení jednat nezávisle.
4. Výsledkem je smutná žádost Sáry o získání dětí z jiné ženy.
5. Výsledkem bylo, že se Abraham vzdal své role hlavy domova tím, že naslouchal hlasu své ženy, čímž zmátl role vůdcovství a poddajnosti.
6. Výsledkem je zmatený rodinný vztah v domě Abrahama.
7. Výsledkem je omezení přítoku požehnání a velká hrozba pro budování rodinného pokladu vzpomínek.

D. Bůh učí Abrahama o důležitosti povahy ve struktuře rodiny

Neschopnost Abrahama pochopit posvátné spojení vztahu mezi manželem a manželkou, jakožto hlavy velkého národa, mu přineslo mnoho zármutku. Následná rivalita mezi Sárou a Hagar, která se objevila, nepřinesla radost, kterou si Sára představovala, ale jen zvýšila její pocit bolesti. Hagar, i když byla provdána za Abrahama, byla stále Sářinou služebnicí. Tento zmatený relační systém jistě v určitém okamžiku exploduje.

Vešel k Hagar a ta otěhotněla. Když viděla, že otěhotněla, přestala si své paní vážit. Sáráj pak řekla Abramovi: Ty můžješ za mé příkoří! Já jsem ti dala do klína svou otrokyni, a když viděla, že otěhotněla, přestala si mě vážit. Ať Hospodin vykoná soud mezi mnou a tebou. Abram Sáráj odpověděl: Vždyť tvá otrokyně je ve tvé moci, nalož s ní, jak uznáš za správné. Sáráj jí pak pokořovala tak, že od ní Hagar utekla. Genesis 16:4-6

Sára obvinila svého manžela z toho, co se stalo. V našem moderním světě bychom se takové údajné pošetilosti vysmáli, ale v systému Božího vedení a podřízenosti měla Sára naprostou pravdu. Abraham učinil konečné rozhodnutí, a tak zodpovědnost spočívala na něm za výbuch špatných pocitů, které sestoupily na jeho domov. Jako manžel, neboli „pevné pouto domácnosti“ (z anglického house a band), měl takovou žádost odmítnout a

modlit se k Bohu o milost, aby utěšil svou ženu. Zdá se, že Izák se o této záležitosti dozvěděl od svého otce.

Izák naléhavě prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin se dal pohnout jeho prosbami a jeho žena Rebeka otěhotněla.
Gen 25:21

Skrze zkoušky a utrpení se Abraham naučil mnoho věcí o rodině a o tom, jak by měla být vedena. Již dříve jsme se zmínili o lekcí Sodomy a o tom, jak úplné zhroucení jejich rodinných celků vedlo k jejich zničení. Opět se vracíme ke Genesis 18:19.

Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostržbali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil. Gen 18:19 BKR

Fráze "Nebo znám jej" je velmi důležitá. Slovo znám znamená důvěrné poznání. Po mnoha těžkostech jak se sebou samým, tak se svým synovcem Lotem, byl Bůh schopen dát Abrahamovi důvěrné poznání rodinného systému a zásad vedení a podřízenosti. Je nám řečeno, že Bůh dokonale znal Abrahama s tím záměrem, aby mohl přikázat svým dětem a rodině po něm.

S tímto vědomím byl nyní připraven zplodit pravého dědice, který by byl skutečným stavitelem rodinného království. Izmael nemohl tuto pozici obsadit kvůli nesprávnému vztahu, ve kterém byl počat. Divokost Izmaelova chování byla způsobena přímo tím, že Abraham naslouchal hlasu své ženy a umístil Hagar na místo, kde její syn nemohl být skutečně požehnan a mít před Bohem opravdový smysl pro hodnotu, který by mu umožnil být dostatečně stabilní, aby nesl rodinné jméno.

Abram Sáráj odpověděl: Vždyť tvá otrokyně je ve tvé moci, nalož s ní, jak uznáš za správné. Sáráj jí pak pokořovala tak, že od ní Hagar utekla. Hospodinův anděl jí nalezl v pustině u vodního pramene, u pramene na cestě do Šúru, a řekl: Hagaro, otrokyně Sáráj, odkud jsi přišla a kam jdeš? Odpověděla: Utíkám od své paní Sáráj. Hospodinův anděl jí řekl: Navrať se ke své paní a pokoř se pod její ruku. A Hospodinův anděl jí řekl: Velice rozmnožím tvé potomstvo, takže pro množství nebude moci být spočítáno. Dále jí Hospodinův anděl řekl: Hle, jsi těhotná a porodíš syna; dáš mu jméno Izmael, protože Hospodin naslouchal tvému soužení. Bude to

*člověk jako divoký osel, jeho ruka bude proti všem a ruka všech bude proti němu.
Usídlí se naproti všem svým bratřím.*

Genesis 16:6-12

Hagar se nikdy nemohla cítit opravdu bezpečně ve svém vztahu k Abrahamovi, protože byla především služebnicí Sáry. Bez tohoto pocitu bezpečí by nemohla adekvátně plnit pečující roli matky, protože přítok požehnání pro ni prostřednictvím Abrahama nebyl legitimní. Životní proud Božího požehnání nebyl na tomto svazku, a tak nemohl správně prosperovat.

Bůh přišel k Abrahamovi a oznámil mu, že Sára mu porodí syna. Odpověď na toto poselství byla opět nedůvěra a Abrahamův smích v Gn 17,17 byl předán Sáře, když slyšela tuto zprávu v Gn 18 a smála se také v naprosté nevěře. Pán se zeptal Abrahama, proč se jeho žena směje místo toho, aby se zeptal přímo Sáry. Tato otázka byla zaměřena na Abrahama, protože inicioval tuto nevěru a ovlivnil Sářino myšlení. Lež, kterou řekla o jejím smíchu, také odhalila, že stále nese určitou míru nejistoty, a to bylo třeba řešit před narozením jejího syna.

Nyní, když měl Abraham dědice, se snažil zajistit, aby manželka, kterou si jeho syn vezme, byla schopna plnit roli poddajnosti. Žena, kterou si Izák vzal, byla životně důležitá pro přežití Abrahamova rodinného království a musela být učiněna volba na základě modlitby. Výprava Abrahamova služebníka najít vhodnou ženu odhaluje, jak důležitá tato volba byla. Izákovi bylo 40 let a v dnešní společnosti bychom ho považovali za schopného učinit vlastní volbu, ale on důvěřoval moudrosti svého otce a podrobil se procesu, který si jeho otec přál. Postoj Rebeky ke službě, když dávala napít Abrahamovu služebníkovu a napojila jeho zvířata, odhalil ducha poddajnosti, kterého Izák potřeboval k vybudování rodinného království.

Izák se od svého otce a matky naučil mnoho věcí týkajících se rodiny, takže se vyhnul mnoha nástrahám, s nimiž se jeho otec setkal; ale satan přinesl tomuto páru další pokušení v podobě zvyhodňování synů. Úplně to rozdělilo rodinu. Ale pokud jde o výběr manželky pro své syny, Izák a Rebeka měli jasnou představu o této otázce a o tom, jak je důležitá.

Když bylo Ezauovi čtyřicet let, vzal si za ženu Jehúditu, dceru Chetejce Beera, a Basematu, dceru Chetejce Elóna. Ty byly pro Izáka a Rebeku bořkým trápením. Gen 26:34-35

Ezau nedbal varování svého dědečka a vzal si dvě manželky z kmene, který se neřídil Božím systémem rodiny. Izákovi a Rebece to způsobilo mnoho zármutku, protože věděli, že by to velmi bránilo slibu stát se velkým národem, a částečně proto Bůh naznačil, že starší bude sloužit mladším. Jeho výběr manželek znemožnil efektivní založení rodinného království.

Potom Rebeka řekla Izákovi: Jsem znechucená životem kvůli Chetejkám. Jestli si Jákob vezme ženu z dcer této země, Chetejku jako jsou tyto, nač je mi život? Gen 27:46

Rebeka vyjádřila pravdu, že pokud si Jákob vezme ženu, která nerozumí pravým rodinným zásadám, pak jejich rodinné království skončí. Veškeré její úsilí o výchovu synů by bylo ztraceno ve špatné volbě manželek.

V knize Genesis je mnohem více pokynů týkajících se těchto zásad a já bych vás chtěl povzbudit, abyste se řídili zásadami příčiny a následku v Jákobově rodině. Izraelské království s narozením dvanácti synů nemělo dokonalý začátek. Ve skutečnosti byla rodina místy docela nefunkční, ale lekce jsou tu pro nás, abychom se naučili, pokud jsme ochotni.

1. Manžel si musí uvědomit svou roli rozsévače a dárce požehnání, který slovy uznání a povzbuzení žehná své ženě a dětem.
2. Manželka musí jednat v roli poslušného zástupce, aby přinesla požehnání svého manžela do „kanálu“ (prostřednictvím) pro své děti.
3. Jakmile je tento přítok požehnání otevřen, dítě získá pocit pravého synovství nebo dcery k Bohu, což je ochrání před lží hada, aby získalo hodnotu vrozenou mocí a úspěchem.

Než tuto kapitolu uzavřeme, budeme krátce diskutovat o procesu požehnání a o tom, proč je pro otce tak důležité žehnat svým dětem.

E. Právo prvorozeného žehnat

V kapitole 5 jsme diskutovali o životně důležité zásadě požehnání; plynutí nejen fyzického života, ale také smyslu hodnoty a účelu. Toto požehnání je jediným prostředkem, jak se skutečně vyhnout bezcennosti a depresi. Bůh znovu propojil tento kanál skrze Abrahama, když řekl:

A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi.
Gen 12:2-3

Toto požehnání ustanovilo Abrahama jako Bohem určený přítok požehnání celému světu. Od té doby, co Abraham vstoupil do smluvního vztahu s Bohem, i když Abraham občas selhal, tento kanál požehnání mu nebyl odebrán. Přítok požehnání nebyl založen na Abrahamově schopnosti chovat se správně, ale spíše na jeho smluvním vztahu k Bohu. Přítok požehnání ustanovený s Abrahamem nemohl být založen na výkonu Abrahama, protože Abraham potřeboval čas, aby se dozvěděl, že byl vychován v prostředí založeném na lži hada, která zahrnuje vrozenou moc. Smlouva poskytovala Abrahamovi zkušební dobu (milosti), aby rozpoznal svého ducha nezávislosti a plně se podřídil Bohu.

V onen den Hospodin uzavřel s Abramem smlouvu slovy: Tvému potomstvu dám tuto zemi od egyptské řeky až k té velké řece, řece Eufratu. Gen 15:18

Ze světské perspektivy se tato smlouva jeví jako podivná. Později Abraham lze Abímelekovi, a přesto je to Abraham, kdo je požádán, aby se modlil za Abímeleka a ne naopak.

...řekl Abraham o své manželce Sáře: Je to má sestra. A Abímelek, král Geraru, pro Sáru poslal a vzal si ji. K Abímelechovi přišel v noci ve snu Bůh a řekl mu: Hle, zemřeš kvůli ženě, kterou sis vzal. Je provdaná. Ale Abímelek se k ní nepřiblížil a řekl: Panovníku, vybijesť i spravedlivý národ? Což mi on neřekl: Je to má sestra? A také ona sama řekla: Je to můj bratr. S bezúhonným srdcem a v čistotě rukou jsem to udělal. A Bůh mu ve snu odpověděl: Já jsem také věděl, žeš to udělal s bezúhonným srdcem, a já sám jsem tě zadržel, abys proti mně nezhrěšil. Proto jsem tě nenechal se jí dotknout. A teď navrať ženu toho muže, neboť je to prorok. Bude se za tebe modlit, a budeš žít. Jestliže ji však nenavrátíš, věz, že jistě zemřeš ty i všichni, kdo ti patří.
Gen 20:2-7

Podle všeho se měl Abímelek modlit za Abrahama za jeho podvod, když lhal o své ženě, ale Bůh řekl Abímelekovi, že za něj se bude modlit Abraham. Jediný možný způsob, jak by to mohlo dávat smysl, je skrze smlouvu, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem, aby ho učinil svou určenou pravomocí žehnat.

Místo aby tuto autoritu odstranil, vyvolal okolnosti, aby Abrahamovi připomněl jeho pravou roli žehnat. Tím, že se Abímelek podřídil Abrahamovým modlitbám, byl Abraham pokárán a připomenul si svou zodpovědnost jako prorok Boží. Kdyby Abímelek napadl Abrahama za jeho chování, tak strach, který způsobil, že Abraham lhal, by se jen zvýšil a on by se vzdálil od svého povolání žehnat rodinám země.

Tato autorita žehnat bude proudit z generace na generaci skrze koncept prvorozenství.

Ale Jákob řekl: Prodej mi teď své prvorozenství. Ezau odpověděl: Hle, já se blížím ke smrti, k čemu mi je prvorozenství? Jákob řekl: Přísabej mi teď. I přísahal mu a prodal své prvorozenství Jákobovi. Gen 25:31-

33

V Božím království připadla čest prvorozenství automaticky nejstaršímu synovi. Prvorozenství mělo být použito nejen k požehnání jeho rodiny, ale také jeho mladších bratrů a sester. V Božím království neslo prvorozenství radost a zodpovědnost žehnat, ale překroucené satanovou lží se prvorozenství stalo symbolem moci a kontroly. Prvorozenství zajišťovalo, že většina otcova bohatství přejde na nositele prvorozenství – ne proto, aby se obohatil, ale aby požehnal všem pod jeho autoritou; nebrat, ale dávat.

Ezau nerozpoznal pravou podstatu prvorozenství jako duchovního dědictví a ve skutečnosti nechtěl převzít zodpovědnost být rodinným knězem domova. Tento pocit byl podtržen manželkami, které si vybral. Ezauovy chetitské manželky, vychované v zásadách hadí lži, v nich vyvolaly nedostatek podřízenosti do té míry, že Ezauova duchovní autorita nebyla respektována. Jeho rozhodnutí v manželství zajistila, že tuto roli nikdy nemohl skutečně duchovně naplnit.

Při narození obou chlapců si Izák a Rebeka uvědomili, že prvorozenství nějakým způsobem přejde na Jákoba, mladšího syna.

Ale děti se v jejím nitru kopaly. Řekla si tedy: Jeli tomu tak, k čemu mi to je? A šla se dotázat Hospodina. Hospodin jí řekl: Dva národy jsou ve tvém nitru, dvojitý lid z tvého lůna se navzájem oddělí. Jeden lid bude silnější než lid druhý a starší bude sloužit mladšímu. Gen 25:22-23

Jákob si toho byl vědom, a stejně jako jeho dědeček Abraham, který se nemohl dočkat, až se zaslíbení syna naplní v Božím načasování, využil příležitosti, aby si zajistil prvorozenství tím, že využil slabosti svého bratra – totiž chuti k jídlu.

I když Jákob rozpoznal duchovní hodnotu prvorozenství a jeho zodpovědnost žehnat, stále nedůvěřoval Bohu, že věci uskuteční. Stále jednal na základě principu hadí lži, prostřednictvím nezávislého myšlení a jednání. Takže i s těmi nejlepšími touhami a motivy, aby potěšil Boha, se Jákob stal podvodníkem a manipulátorem. Hřích ho skrze zákon oklamal a to, co bylo ustanoveno k životu, shledal, že je k smrti.³⁹ To, co mělo být velkým požehnáním, se stalo velkým prokletím.

Nakonec Bůh přivedl Jákoba, aby viděl svůj charakter a faleš, s níž jednal, a v pozdějších dnech se Jákob stal Izraelem – vítězem. Stal se pravým přítokem požehnání pro své děti a položil základy duchovního národa.

Než Jákob opustil svůj domov, jeho otec přenesl pravomoc žehnat na Jákoba prostřednictvím následující události.

Izák si pak zavolal Jákoba, požehnal mu a přikázal mu: Neber si ženu z dcer kenaanských. Hned odejdi do Paddanaramu do domu Betúela, otce tvé matky, a odtamtud si vyber ženu, z dcer Lámana, bratra tvé matky. A Bůh Všemohoucí tě požehná, rozplodí tě a rozmnoží, a staneš se sbromážděním národů; a dá ti požehnání Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu s tebou, abys získal do vlastnictví zemi svého putování, kterou Bůh dal Abrahamovi.

Izák pak Jákoba propustil a on odešel do Paddanaramu k Lábanovi, synu Aramejce Betúela, bratra Jákobovy a Ezauovy matky Rebečky.

Genesis 28:1-5

³⁹ Římanům 7:7-10

Izák dal Jákobovi radu, aby si našel vhodnou manželku, která by mu pomohla pokračovat v díle požehnání. Jak jsme poznamenali, Jákobova schopnost účinně žehnat závisela na správné volbě manželky, která by rozpoznala jeho duchovní vedení a prvorozenství, které měl.

Když byl na cestě do Paddan-aramu, Bůh ukázal Jákobovi symbol toho, jak princip požehnání funguje a jak proudí.

„Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, protože slunce zapadlo. Vzal na tom místě nějaký kámen, dal si ho pod hlavu a na tom místě ulehl. A měl sen: Hle, na zemi stál žebřík, jehož vrchol dosahoval do nebes. A hle, po něm vystupovali a sestupovali Boží andělé. V tom nad ním stál Hospodin a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákuův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozhojníš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém semeni budou požehnány všechny čeledi země. A hle, já jsem s tebou. Budu tě chránit, kamkoli půjdeš a přivedu tě zpět do této země, protože tě neopustím, dokud nevykonám to, co jsem ti řekl. Gen 28:11-15

Jákobovi byl ukázán žebřík s anděly, kteří po něm sestupovali a zase na něj vystupovali, odhalující proud požehnání od Boha a návrat chvály Bohu, jež měla pocházet ze srdce Jáкова a jeho rodiny. Bůh pak přímo zpečetil požehnání, které Izák dal Jákobovi tím, že vložil pravomoc pevně žehnat do jeho rukou.

Žebřík, po kterém andělé stoupali a sestupovali, byl symbolem Kristova ducha, skrze kterého proudí všechna požehnání.

A řekl mu: “Amen, amen, pravím vám, [od nyníška] uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka.” Jan 1:51

Pavel představuje tento proud požehnání v rodinném kontextu následujícím způsobem.

Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1 Kor 11:3

Tento symbol proudu požehnání se také projevuje v dávání many, která byla symbolem na Krista. Je to poddajný duch Krista, jenž proudí do srdcí jeho dětí, a který je udržuje ve spojení s Otcem. Kristus, velký příklad podřízenosti, je klíčem k tomu, aby celý systém fungoval a plynul svobodně.

Ježíš jim řekl: “Amen, amen, pravím vám, ne Mojžíš vám dal chléb z nebe, nýbrž můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe. Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu. „Řekli mu tedy: “Pane, dávej nám tento chléb stále.” Ježíš jim řekl: “Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Jan 6:32-35

Vidíme princip chleba, který se odráží v nasycení 5000 lidí. Ježíš požehnal pokrm, dal ho svým učedníkům, kterým již dříve dal pravomoc, a ti ho předali lidu, a pak byly úlomky shromážděny; představující tento proud požehnání tam a zpět na žebříku, který představuje Krista. Chléb symbolizoval duchovní požehnání, které vyživuje duši. Tento duchovní chléb obsahuje život, hodnotu a záměr. Bez tohoto chleba z nebe zemřeme. Stejný koncept je vyjádřen, pokud jde o vodu.

V poslední, velký den svátku Ježíš vstal a zvolal: “Žizní-li kdo, ať přijde ke mně a pije. Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!” To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch [svatý] nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven. Jan 7:37-39

Žebřík, který Jákob viděl na poušti, byl začátkem jeho chápání skutečného významu prvorozenství a duchovní autority, která mu byla udělena skrze jeho otce a dědečka.

Zpečetění Jákobovy víry, že veškeré požehnání pochází od Boha, se objevilo v jeho zápase s andělem a v jeho prosbě o požehnání tváří v tvář smrti. Tento boj odhalil, že hadí lež byla z Jákoba zcela odstraněna.

Pak Jákob zůstal sám a zápasil s ním nějaký muž až do východu jitřenky. Když viděl, že ho nepřemůže, udeřil ho do kyčelního kloubu, a Jákobovi se vykloubil kyčelní kloub, když s ním zápasil. Pak muž řekl: Pusť mě, neboť vyšla jitřenka. Jákob odpověděl: Nepustím tě, pokud mi nepožehnáš. I řekl mu: Jaké je tvé jméno? Odpověděl: Jákob. Nato řekl: Tvé jméno již nebude Jákob, ale Izrael. Protože jsi zápasil s Bohem i s lidmi a obstál jsi. Jákob se ještě vyptával: Oznam mi prosím své

jméno. On řekl: Nač to, že se vyptáváš na mé jméno? A požehnal mu tam. Jákob to místo pojmenoval Peniel, neboť řekl: Viděl jsem Boha tváří v tvář a můj život byl zachráněn. Gen 32:25-31

Navzdory hrozbě smrti a také extrémní bolesti Jákob nevěřil sobě ani žádnému lidskému zprostředkovateli, že ho vysvobodí. Důvěřoval pouze v božskou moc, a tak bylo jeho jméno změněno na přemožitel, vítěz. Jákob odolal lži o vrozené moci, a zajistil tak kanál požehnání od Boha pro lidskou rasu prostřednictvím Božího rodinného systému.

V této roli vrcholí kniha Genesis Jákobovým požehnáním pro své děti. Vidíme, jak se tento proces projevuje v tom, že Josef obdrží požehnání pro své dva syny od svého otce.

Pak Jákob Josefovi řekl: Bůh Všemohoucí se mi ukázal v Lúzu v kenaanské zemi, požehnal mi a řekl mi: Hle, rozplodím a rozmnožím tě a učiním tě shromážděním národů a tvému potomstvu po tobě dám tuto zemi do věčného vlastnictví. A teď, tvoji dva synové, kteří se ti narodili v egyptské zemi do mého příchodu k tobě do Egypta, budou moji. Efrajim a Manases pro mne budou jako Rúben a Šimeón. Gen 48:3-5

Pak je Josef oba vzal, Efrajima svou pravicí proti Izraelově levici a Manasesa svou levicí proti Izraelově pravici a přivedl je blíž k němu. I vztáhl Izrael pravici a položil na hlavu Efrajima, který byl mladší, a levici na hlavu Manasesa. Zkřížil ruce, přestože Manases byl prvorozený. Potom Josefovi požehnal a řekl: Bůh, před nímž chodili moji otcové Abraham a Izák, Bůh, který je mým pastýřem od počátku až do tohoto dne. Gen 48:13-15

Ve 49 kapitole Genesis si Jákob uvědomuje svou pravou identitu jako nositel prvorozenství a jedná jako Boží zástupce, aby žehnal svým synům.

„od Boha tvého otce, který ti pomáhá, a Všemohoucího, který ti požehná požehnáními nebes shůry, požehnáními blubiny ležící dole, požehnáními prsů a lůna. Požehnání tvého otce převládla nad požehnáními Hóra až k hranicím pahorků věčných. Kéž spočinou na Josefově hlavě a na temenu nazíra mezi jeho bratry. Benjamin je dravý vlk. Ráno požírá kořist a k večeru dělí lup.

Ti všichni představují dvanáct kmenů Izraele, a toto je to, co jim řekl jejich otec, když jim žehnal. Každému z nich žehnal podle jeho požehnání. Gen 49:25-28

Takže v kulminaci knihy Genesis vidíme, že vítězství je získáno nad hadem a jeho lží o vrozené moci a hodnotě prostřednictvím osobního úspěchu. Satan se snažil vyhladit lidskou rasu tím, že způsobil, že po zemi chodili tyrani, kteří byli vzkříšeni dcerami lidskými – těmi, kteří přijali hadovu lež. Bůh odpověděl povoláním Abrahama a mnoha zkouškami a po třech generacích – Jákob je vítěz jako překonavatel, jako ten, kdo plně důvěřuje Bohu a přijímá jeho roli jako kanál požehnání; ten, kdo předává smysl pro hodnotu, cenu a účel ve vztahovém rodinném systému.

Bylo by hezké si myslet, že Izrael žil šťastně až do smrti, ale ve smlouvě, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem, bylo předpověděno, že jeho potomci půjdou do otroctví. Opět by zvítězila lež hada a bylo by zapotřebí dalšího vyjití. Tak jako byl Abraham povolán z Babylonu, tak i jeho potomci budou povoláni z Egypta a rodinný systém bude znovu obnoven.

13. Ztracený přítok požehnání a obnovený Egyptskou zkušeností

A. Bůh oslovuje Egyptany a zkouší Izraelity

Ačkoliv děti Abrahamovy zažily ve své rodině několik zkoušek, kniha Genesis vrcholí tím, že Jákob žehná svým dětem a udržuje přítok požehnání poslaný z nebe.

Přijetí požehnání od Boha vyžadovalo charakter pokory a rozpoznání pravé role bohatství. Vzpomínáme si, že Boží požehnání na Lotovi ve skutečnosti obrátilo jeho srdce k bohatství, které obdržel, a nakonec ztratil všechno.

Následky hladomoru vedly Abrahama k tomu, že se přestěhoval do Egypta, aby zachoval svou rodinu, ale toto střetnutí téměř zničilo jeho rodinu a odhalilo Abrahamův nedostatek víry. Bůh zachránil Abrahamovu rodinu tím, že dopustil velké rány na Egypt, aby zabránil zničení Abrahamovy rodiny ztrátou životně důležité role Sáry, jako poddajného článku.

Jákob se díky Božímu požehnání stal bohatým mužem a znovu bude zapotřebí zkoušky bohatství, aby pomohl zachovat přítok požehnání. Opět přišel do země hladomor, ale Bůh dovolil, aby nastaly okolnosti, které by Josefa postavily jako vůdce v Egyptě, aby ochránil Egyptany, a nejen je, před nadcházejícím hladomorem.

Vyvstává otázka, proč Bůh zachoval zásoby potravin pro Egypt? Byli modlářským národem, potomci Cháma, kteří byli naplněni lží hada, falešnými představami o zdrojích života a falešným uctíváním. Proč by jim Bůh pomáhal?

Bůh je Otec a snaží se laskavě přitahovat své vzpurné děti.
Bible nám říká:

Nebo pobrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání? Řím 2:4

Egyptský národ, ovládaný zásadami hadí lži, se ubíral cestou předpotopních obyvatel Sodomy. Egyptané uctívali mnoho bohů, všechno bylo založeno na vrozeném mocenském systému.

Jak jsme viděli dříve, tento styl uctívání povede ke zničení rodin a tím ke zničení národů.

Bůh dovolil Izraeli, aby přišel do styku s Egyptany, aby je seznámil s pravým Bohem a dal jim příležitost činit pokání; a zároveň zkoušet Izrael ohledně jeho víry v pravého Boha a prohlubovat jejich chápání Božího rodinného systému. Izrael si nikdy neměl své znalosti jednoduše nechávat pro sebe; měli se o ně podělit s ostatními národy, aby z toho všichni mohli mít prospěch a chránit své rodiny.

A národy půjdou ke tvému světlu a králové k záři tvého svítání. Iz 60:3

Bůh dal faraonovi sen o nadcházejícím hladomoru. Tento sen ho měl přivést do kontaktu s pravým Bohem, a pokud by faraon poznal pravého Boha, mohl by pak působit jako prostředek požehnání pro celý národ.

Žádný z faraonových zástupců nedokázal sen vyložit, ale okolnosti dovolily Josefovi předstoupit před krále a představit pravého Boha.

Farao Josefovi řekl: Měl jsem sen a není, kdo by ho vyložil. Ale o tobě jsem slyšel, že když vyslechněš sen, můžeš ho vyložít. Josef faraonovi odpověděl: Ne já, ale Bůh dá odpověď k faraonovu prospěchu. Gen 41:15-16

Bůh umožnil Josefovi vyprávět a vykládat sen a faraon začal být ovlivňován tímto mocným Bohem, kterého Josef představoval.

Farao tedy řekl Josefovi: Potom, co ti Bůh dal toto všechno poznat, nikdo není tak rozumný a moudrý jako ty. Ty budeš nad mým palácem a podle tvých příkazů se bude řídit všechn můj lid. Budu tě převyšovat pouze trůnem. Dále farao Josefovi řekl: Hle, ustanovil jsem tě nad celou egyptskou zemí. Gen 41:39-41

Zde byla velká příležitost pro Egypt. Skrze Josefa měl Egypt možnost uznat pravého Boha a obrátit se k Němu. Byl to Bůh, kdo umožnil Egyptu, aby se stal nejmocnějším národem té doby. Kdyby poznali Boží přízeň vůči nim, byli by osvobozeni od prokletí nejistoty, bezcennosti a potřeby nadvlády a kontroly, jak se projevuje v satanově království. Je smutné, že se nepoučili.

B. Egypt a Izrael svedeni požehnáním bohatství a prosperity

V Egyptě pak povstal nový král, který Josefa neznal. Ex 1:8

Jak mohl existovat faraon, který neznal Josefa? Tento verš naznačuje určitý druh sarkasmu. Nový faraon nechtěl Josefa znát. Jeho srdce nebylo naplněno vděčností za to, co Bůh nebes skrze Josefa pro Egypt udělal a jak se Egypt stal nyní mimořádně mocným národem. Faraon neuspěl ve zkoušce bohatství díky vlivu egyptských kněží, kteří představovali uctívání Nimroda v egyptské podobě, a rozhodl se lpět na lži o vrozeném zdroji moci.

Izrael, který nyní žije v Egyptské provincii, také nebyl imunní vůči zkoušce bohatství. Díky požehnání se jim velmi dařilo a tato prosperita způsobila samolibost, která jim umožnila nechat se ovlivnit svými sousedy.

Ale synové Izraele se plodili, hemžili a množili, a bylo jich velmi mnoho, takže ta země byla jimi naplněna. Ex 1:7

Kdyby Izraelité dokázali moudře rozeznávat, všimli by si, že Egyptané se odvracejí od svého poznání pravého Boha. Měli odejít s vědomím, že dříve či později se duch nejistoty a bezcennosti, který vždy přichází, obrátí proti nim; ale ve svém požitku ze svého bohatství a moci v Egyptě nedokázali rozpoznat, co se mělo stát.

C. Lež vrozené moci vytváří v Egyptě nejistotu a potřebu kontroly a úspěchu

V Egyptě pak povstal nový král, který Josefa neznal. A řekl svému lidu: Hle, lid synů Izraele je početnější a mocnější než my. Nuže, jednejme s ním chytře, aby se dále nemnožil, a když by vypukla proti nám válka, aby se i on nepřidal k těm, kdo nás nenávidí, a bojoval by proti nám, a vyšel by ze země. Exodus 1:8-10

Duch nejistoty uvnitř faraóna se projevil v potřebě mít kontrolu. Aby se vypořádal s touto nejistotou, ztotočil Izraelity, aby pro něj postavili města pokladů. Potřeboval ukázat svou moc s velkými stavebními projekty stejným způsobem, jako to udělali ti těsně po potopě s babylonskou věží.

Ustanovili tedy nad ním pracovní dozorce, aby jej utlačovali těžkými robotami. Stavěli faraonovi města skladů Pitom a Rameses. Ex 1:11

I když Izraelité nyní sloužili Egyptanům, stále byli silnými rodinnými skupinami, a proto se jim nadále dařilo. Faraon, inspirovaný satanem, zvýšil pracovní zátěž, aby zkrátil čas Izraelitů strávený s jejich rodinami, a pak k tomu přidal politiku odstraňování a zabíjení novorozených chlapců.

Syny Izraele tedy surově nutili otročit. Ztrpčovali jim život tvrdou otročinou s hlínou a cihlami a všelijakými polními pracemi -- veškerou otročinou, ke které je surově nutili. Pak egyptský král přikázal hebrejským porodním bábám -- jedna se jmenovala Šifra a druhá Púa -- toto: Když pomáháte při porodu Hebrejkám, hleďte na porodní stoličku: Bude-li to syn, usmrťte ho, bude-li to dcera, ať zůstane naživu.

Ex 1:13-16

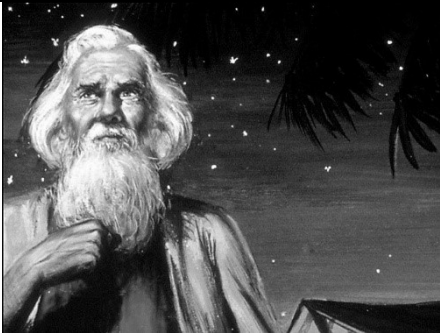

Zde opět vidíme přímý útok na rodinu. Když jsou otcové a matky nuceni pracovat extrémně tvrdě, mají méně času na rodičovství a trávení času se svými dětmi. Péče o děti musí být přenechána jiným, zatímco práce jde kupředu. Toto opatření samo o sobě by nakonec Izraelity zničilo, ale faraon

chtěl tento proces urychlit feminizací společnosti. Odstraněním chlapců by se otupil princip požehnání a nejistota a bezcennost by se brzy staly dědictvím Izraele.

Tento proces zvyšování pracovní zátěže a následné feminizace společnosti byl pečlivě zkonstruován nepřítelem duší v moderní společnosti prostřednictvím procesu industrializace a dvou světových válek. Industrializace sice přinášela určité výhody, ale byla z velké části poháněna chamtivostí po penězích a potřebou větších říší. Otcové byli odvedeni ze svých domovů na dlouhé hodiny, aby sloužili v továrnách a byli v podstatě otroky jako Izraelité. Odstranění otců přiživilo plameny nejistoty a potřeby ochrany. Velká kola průmyslu byla brzy použita k výrobě válečných zbraní pro tuto ochranu. To nakonec zajistilo zničení milionů lidí, což se postaralo o zničení přítoků požehnání v mnoha rodinách a feminizaci společnosti. Takže zkušenosti Izraele mají pro nás dnes přímé ponaučení. Pracující rodiny světa jsou zotročeny faraony tohoto světa a opět se objeví rány, aby se Boží lid osvobodil z této hrozné situace, aby se nebeská rodina mohla skutečně sjednotit.

D. Faraon podkopává přítok požehnání Izraeli

Neutěšená situace Izraelitů byla strašlivá. Faraon měl nyní plnou kontrolu nad osudem Izraele a systematicky ničil základy jejich rodinného pokladového systému. V kapitole 11 jsme shrnuli platformu Abrahamova rodinného systému v protikladu k Nimrodovu vrozenému systému zdrojů života. Tady je to znovu:

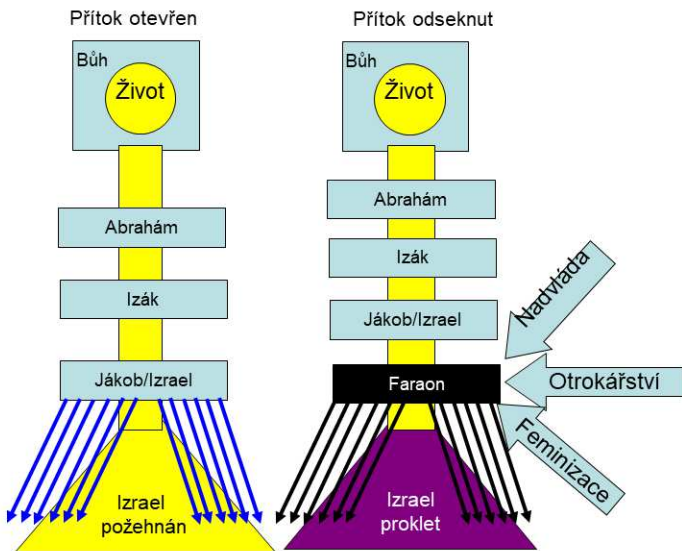
Abraham	Nimrod
	
1. Rodinná struktura (Gen 18:19)	1. Individuální diktátor/tyran (Gen 10:10)
2. Kočovní obyvatelé venkova (Žd 11:8-10)	2. Stavitelé a obránci měst (Gen 11:4)
3. Identita rodičovským požehnáním (Gen 12:2)	3. Identita na základě proslulosti (Gen 11:4)
4. Dodržuje Sobotu a přikázání (Gen 26:5)	4. Následuje osobní touhy (Řím 1:21-32)
5. Víra ve smrt a vzkříšení (Žd 11:17-19)	5. Víra v nesmrtelnost duše (Gen 3:4)
6. Spasitel jako pokorný obnovovatel života – Zjeveno v zabitém beránkovi (Jan 11:25)	6. Spasitel jako pyšný osvoboditel a podmanitel zmocněný Sluncem a uctíváním přírody
7. Zaměření uctívání na neviditelné	7. Zaměření uctívání na viditelné

Zatímco byli Izraelité v Egyptě v otroctví, pomalu ztráceli základy svého rodinného systému.

1. Faraon byl nyní jejich nejvyšší autoritou, a to nahradilo otcovo vedení. Rodinné struktury byly neustále testovány požadavky faraóna. Otcové byli v mnoha případech nuceni podřizovat svou rodinnou suverenitu diktátu krále.
2. Izraelité byli nahnáni na předměstí pro snadnější kontrolu práce a ztratili požehnání venkovského prostředí a vlastnictví půdy. Vlastnictví půdy umožňuje rodinám

produkovat potraviny, uživit se a být nezávislý. Proces předměstí zbavuje rodiny této nezávislosti a činí je závislými na ostatních, pokud jde o jídlo a ochranu.

3. Tvrdé otroctví práce vyvádí otce z domova do té míry, že je pro otce těžší trávit tolik potřebný čas se svými dětmi.
4. Otroctví a požadavky Egypta nedovolovaly uctívání Soboty nebo věrné dodržování příkázání.
5. Uctívání Egyptanů se soustředilo na víru v nesmrtelnost duše. Stavba měst s poklady byla součástí toho, aby se faraoni mohli připravit na příští svět. Izrael byl neustále vystaven těmto názorům.
6. Faraon byl obklopen okázalostí a vznešeností. Jeho vůdcové se oblékali do drahých šatů, předváděli se v ulicích a byli chváleni. Neustálé vystavování se tomuto konceptu vůdcovství zatemňovalo mysl Izraelitů pokorného pastevce Jákoba, který žil ve stanech pod širým nebem. Také pro ně bylo těžké obětovat beránka jako symbol přicházejícího Spasitele. Některá z obětních zvířat byla pro Egyptany posvátná a jejich oběť by byla urážkou egyptských bohů a přinesla by rychlou odplatu. (Exodus 8:22)
7. Egyptské uctívání bylo extrémní modlářství a stavba chrámů a idolů byla všude kolem Izraelitů. Zaměření na viditelné aspekty uctívání bylo Izraelitům neustále vštěpováno.

V této situaci nemohla být zaslíbení daná Abrahamovi naplněna. Bůh řekl, že všechny rodiny země budou požehnány skrze něho. Ale tento přítok požehnání byl nyní přerušen a Izrael byl ve velkém nebezpečí. Hospodin musel zakročit a znovu otevřít tento přítok v zájmu Izraele a světa. Důkaz o tom, jak nebezpečná se situace stala, bylo odhaleno v selhání Izraelitů, pokud jde o manu – kde porušili Sobotu – a také v odpadlictví se zlatým teletem. Budeme to zkoumat hlouběji později, ale Izrael byl nyní plně pod kletbou a jejich rodiny byly extrémně zranitelné.

E. Osvoboditel – Povolání Mojžíše do prorockého úřadu

Autorita Izraele byla uzurpována faraonem. Vzal Izrael do zajetí jako otroky, feminizoval jejich společnost zabíjením novorozenců v řece, a neměl v úmyslu nechat je jít na svobodu. Faraónova nejistota mohla být utišena pouze tím, že je ovládal jako otroky. To je konečný osud každé společnosti, která dovolí, aby jim vládl hodnotový systém založený na moci. Stalo se to ve faraonově době a tyto věci byly napsány pro naše poučení, protože se to stane znovu.

Jak se Bůh chystal obnovit přítok požehnání pro Izrael? Izrael byl v otroctví částečně proto, že byl ovlivněn egyptskou touhou po moci a bohatství. Tak jako se Adam dobrovolně stal otrokem satana v zahradě, tak se Izrael ochotně stal otrokem Egyptů. Pouze v řetězech si Adam a Izrael najednou začali uvědomovat pošestilost svých činů.

Bůh povolal člověka – Mojžíše – aby jednal jako Jeho prorok, vysvobodil Svůj lid, a přivedl ho zpět do přítoku požehnání. V průběhu dějin si všimneme, že když je kanál Božího požehnání zablokovaný, Bůh opravňuje proroka, aby kanál obnovil. Přesvědčit Mojžíše vyžadovalo určité úsilí, ale s ujištěním, že jeho bratr Áron bude mluvit jeho jménem, souhlasil, že půjde. (Exodus 4:10-16).

Hospodin posílá Mojžíše, aby vyzval faraóna, k propuštění jeho lidu. Proč Bůh poslal Mojžíše, aby požádal faraóna, aby nechal svůj lid jít? Proč prostě neposlal Mojžíše, aby řekl faraónovi, že odejdou, a pokud se faraón postaví do cesty, Bůh zničí jeho i jeho lid? Za prvé, Bůh je milosrdný, milostivý a trpělivý, nevyhlazuje přímo lidi, ale dovolí, aby se na ně jejich vlastní nepravosti vrátily. Pro více informací si prosím přečtěte knihu *Agape*, která je k dispozici na „fatheroflove.info“. Vzpomeňte si také, že faraónova vláda nad Izraelem byla legitimní, protože Izrael se přihlásil k duchu Egypta, a nakonec se stal fyzickým otrokem Egypta. Kdyby Bůh mohl odstranit lidi, i když byli Jeho, vštípil by svému lidu semínko pohrdání autoritou. Faraónovo slovo muselo být zajištěno, aby je propustili. To je zásadní zásada. I když byl faraón pohanským králem, jeho autorita byla respektována.

Když Mojžíš zamířil do Egypta, aby zahájil svou misii, jeho rodinná struktura potřebovala uvést zpět do souladu.

I stalo se cestou v tábořišti, že ho potkal Hospodin a chtěl ho usmrtit. Tu vzala Sípóra ostrý pazourek, odřízla předkožku svého syna, dotkla se jeho nobou a řekla: Jsi mi ženichem krve. A Hospodin ho nechal. Tehdy řekla: ženich krve, kvůli obrázce. Hospodin řekl Áronovi: Jdi do pustiny naproti Mojžíšovi. Šel, potkal ho u hory Boží a políbil ho. Ex 4:24-27

Všichni Izraelité byli povinni vykonávat obřad obřízky. Mojžíš nedokázal tento obřad vynést na svém synovi kvůli protestům své ženy. Pokud by se tato otázka nevyřešila, celá mise by selhala. Byla to otázka života a smrti a Bible líčí, že Bůh učinil jako by chtěl zabít Mojžíše. Poslal by Bůh Mojžíše na misii a pak ho zabil? V žádném případě! Obraz před Mojžíšem byl

obrazem smrti; toto znázornění bylo odrazem nebezpečí, do kterého se vystavoval tím, že nechodil v rámci příkázání Božích. Naší jedinou bezpečnou cestou, jak být chráněni před ničitelem, je kráčet v rámci Božích příkázání. Bůh také potřeboval, aby Mojžíš pochopil, jak je důležité být hlavou svého domova. Kdyby nemohl být hlavou svého domova, jak by mohl vést církev Boží? Sipora se navenek podrobila a vykonala obřad sama, ale ve svém srdci stále neschvalovala příkaz. Musela dostat čas, aby se naučila zásadám podřízenosti.

F. Egyptské rány – odhalte lež vrozené moci v přírodě

Když Mojžíš odešel do Egypta, měl za úkol vysvětlit vztah, který měl Izrael k Bohu nebes. Izrael byl Boží Syn – neboli budovatel jména. Skrze Izrael Bůh požehná rodinám světa. Faraónovy činy poškozovaly Boží schopnost žehnat světu.

Pak řekneš faraónovi: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn. Řekl jsem ti: Propust' mého syna, aby mi sloužil, ale odmítl jsi ho propustit. Hle, zabiji tvého prvorozeného syna. Ex 4:22-23

Faraónovo prvorozené dítě neslo prvorozenství smrti. Byl vycvičen v zásadách hadí lži, a tak jeho nejistota a bezcennost z něj možná udělaly většího tyрана, než byl jeho otec. Kdyby Izrael zůstal i v další generaci pod novým faraónem, jejich rodinná identita by byla vymazána. Bůh neměl jinou možnost než toto rozhodnutí předložit faraónovi. Pamatujte, že Bůh nechtěl zabít faraónova syna – což znamená, že Bůh nechtěl, aby se na něj faraónova vlastní rozhodnutí vrátila; chtěl jen, aby jeho Syn mohl znovu obdržet kanál požehnaní. Pokud se faraon nevzdá, pak jediným způsobem, jak otevřít tento kanál, je odstranit blokádu tohoto požehnaní.

Je smutné, že faraón ve své pýše nenechal Izrael jít. Faraón věřil, že jeho bohové jsou silnější než Hebrejci a že díky této moci je může udržet v otroctví. Každá z ran, které Bůh dopustil, odhalila moc nad aspekty egyptského uctívání. Také to odhalilo pohanskému králi, jazykem, kterému rozuměl, že Bůh Izraele je silnější a pravý zdroj moci.

Rána	Egyptský bůh, modla nebo chrámový kněz, na kterého se zaměřil	Význam
1. Voda proměněna v Krev – Ex 7:17- 19	Řeka Nil – dárcce života a dar Egypta	Egyptský dárcce života byl nyní dárcem smrti. Egypťané žíznil, aby prolili hebrejskou krev, teď jim Bůh dával krev k pití.
2. Žáby – Ex 8:5,6	Isis – bohyně plodnosti	Isis byla často zobrazována jako žába. Symbolizovala nový život. Žába byla považována za štěstí. Teď umírali a všechno znečišťovali. Jejich "nový život" byl nahromaděn v mrtvých hromadách.
3. Komáři – Ex 8:12,13	Set – bůh země	Toto malé, bezvýznamné stvoření nyní povstalo ze země, aby mučilo lidi. Všechny modlitby k Setovi nepomohly a komáři se rodí ze země.
4. Mouchy– Ex 8:20-24	Belzebub – bůh pověťří	Mouchy byly vždy kolem a považovány za uši Belzebuba. Teď houfně útočili, přiváděli lidi k šílenství a jejich kněží to nemohli zastavit.
5. Dobytek– Ex 9:4-6	Apis – posvátný býk	Bůh ukázal, že On je ten posvátný. Býk je nemohl zachránit před následky jejich hříchů.
6. Vředy– Ex 9:8-11	Medicinští šamani	Vředy byly považovány za trest za hříchy. To, čemu věřili, na ně přišlo a magie lékařských šamanů to nemohla zastavit.

7. Kroupy – Ex 9:22-26	Šamani počasí	Meteorologičtí šamani údajně mohli ovládat počasí, ale tyto události odhalily, že nic nezmůžou.
8. Kobyly – Ex 10:4-6	Šamani zemědělství	Zemědělští šamani údajně mohli ovládat úrodu prostřednictvím svých magických sil, aby uklidnili nebo ovlivnili své falešné bohy. Tato epidemie dokázala, že to není pravda.
9. Temnota – Ex 10:21-23	Amen-Re – nejoblíbenější bůh a považován za nejmocnějšího.	Amen-R, bůh slunce byl považován za otce faraóna a nejmocnějšího z bohů. V této ráně Egyptané, pochopili, že Amen-Re je bezmocný
10. Smrt Prvorozený – Ex 11:5	Prvorozený byl zasvěcen bohu – byl považován za přízeň Boha nebo Egyptanům, jejich bohům.	Několik bohů Egypta bylo údajně ochránci životů lidí a zvířat. Faraón byl považován za boha a jeho syn za dalšího boha.

Je zajímavé poznamenat, že jen s výjimkou poslední rány, všechny rány, kterými byl Egypt postižen, přišli prostřednictvím věcí, které Egyptané uctívali. Zkáza, která přišla na Egyptany, byla symbolem duchovní zkázy, kterou jejich víra v tyto věci způsobovala jejich rodinám. V duchovním světě byli Egyptané pravými otroky; otroci strachu, bezcennosti, pýchy a sobectví. Kdyby nebylo víry v tyto falešné bohy, byli by této zkázy ušetřeni.

Tyto pozoruhodné události, ke kterým došlo v minulosti, jsou příkladem toho, co se stane v budoucnosti, kdy se vedení Nového světového řádu bude snažit zotročit svět a zabránit Božímu věrnému lidu v dodržování Jeho příkázání, Jeho Soboty a všech věcí, které jsou životně důležité pro rodinný systém, jak je zjeveno v rodině Abrahamově.

G. Izrael vysvobozen a přítok požehnání obnoven

V poslední ráně byl Boží lid povinen potít beránkovou krví veřeje svých dveří, aby je anděl smrti minul a jejich prvorozený byl ušetřen.

A té noci projdu egyptskou zemí a pobiji v egyptské zemi všechno prvorozené od lidí až po dobytek. Vykonám soudy nad všemi bohy Egypta. Já, Hospodin. Krev na domech, v nichž budete, bude vaším znamením; když uvidím tu krev, pomenu vás a nebude mezi vámi zhubbná pobroma, když budu bít egyptskou zemí. Ex 12:12-13

Mojžíš tedy svolal všechny izraelské starší a řekl jim: Vyberte si a vezměte jehně po svých rodinách a zabijte velikonoční oběť. Vezmete svazek yzopu, namočíte do krve v misce a z krve v misce nanesete na nadpraží a na obě veřeje. A nikdo z vás at' nevyjde ze dveří svého domu až do rána. Ex 12:21-22

Krev beránka byla symbolem Kristovy krve, která byla prolita, abychom mohli mít život. Když Adam a Eva zhřešili a stali se služebníky satana, ztratili své právo na život. Syn Boží vstoupil do mezery a slíbil, že dá svůj život, aby udržel přítok života otevřený pro Adama a Evu. Zaslíbení Jeho krve způsobilo, že smrt přešla přes Adama a Evu a ochránila je před pravým dopadem jejich hříchu. Tento symbol byl odhalen v jehněčích kůžích, které nosili a zakrývali se jimi. V době Izraele byla příkrývka symbolizována krví na veřejích dveří. Bez krve beránka je pro lidskou rasu jen smrt. Díky Bohu za krev Beránka, která způsobuje, že nás věčná smrt mine.

Bůh se okamžitě pustil do práce, aby převychoval děti Izraele v základech přítoku požehnání a pravé rodinné struktury.

Abraham	Izrael
	
<p>1. Rodinná struktura (Gen 18:19)</p>	<p>1. 5. přikázání obnovilo strukturu rodiny. Uvolnění z otroctví dalo rodinám více možností na společně strávený čas. Dědictví určené rodinnou genealogií.</p>
<p>2. Kočovní obyvatelé venkova (Žd 11:8-10).</p>	<p>2. Izrael se vrátil do venkovského prostředí na poušti a žil ve stanech.</p>
<p>3. Identita rodičovským požehnáním. (Gen 12:2)</p>	<p>3. Bůh slíbil, že požehná Izraeli, bude-li věrný. 5. přikázání týkající se rodičů znovuzřídilo přítok rodinného požehnání.</p>
<p>4. Dodržujte Sobotu a přikázání. Gen 26:5).</p>	<p>4. Bůh opakově přikázání na hoře Sinaj a znovu je vyučoval o Sobotě prostřednictvím sbírání many.</p>
<p>5. Víra ve smrt a Vzkříšení (Žd 11:17-19)</p>	<p>5. Čtvrté přikázání zjevilo Boha jako jediný zdroj života a jediný, který nás udržuje naživu. Bez Něho není života.</p>
<p>6. Spasitel-jeho pokorný život. Obnovitel – odhalen v zabitém beránkovi (Jan 11:25).</p>	<p>6. Byl dán kompletní systém uctívání Svatyňě, aby plně odhalil dílo přicházejícího Spasitele a Jeho dílo, aby nás učil Jeho přikázáním.</p>
<p>7. Zaměření bohoslužby na Neviditelné.</p>	<p>7. Druhé přikázání se zaměřilo na uctívání neviditelného.</p>

Izraeli nějakou dobu trvalo, než se znovu naučil zásadám přítoku požehnání prostřednictvím Desatera přikázání a systému Svatyně. Zkušenost Izraele s uctíváním zlatého telete ukázala, jak daleko Izrael odpadl od pravého chápání Božího rodinného království.

Nedostatek úcty k vůdcovství, který se rozvinul v Egyptě a byl podporován lží hada, způsobil, že někteří zpochybnili vedení Mojžíše. To vedlo k velkému hříchu Izraele uctívání zlatého telete.

Když lid viděl, že Mojžíš otál sestoupit z bory, shromáždil se proti Áronovi a řekl mu: Vstaň a udělej nám bohy, kteří půjdou před námi. Vždyť o tom Mojžíšovi, muži, který nás vyvedl z egyptské země, -- nevíme, co se s ním stalo. Áron jim odpověděl: Strhněte zlaté kroužky, které jsou na uších vašich žen, vašich synů a vašich dcer a přineste mi to. Všechen lid strhl zlaté kroužky, které měli na uších, a přinesli to Áronovi. Vzal to od nich, odlil to do formy a udělal slité tele. Nato oni řekli: Izraeli, toto jsou tvoji bobové, kteří tě vyvedli z egyptské země. Když to Áron viděl, postavil před ním oltář. Pak Áron zvolal: Zítرا bude Hospodinův svátek. Příštího dne časně vstali, obětovali zápalné oběti a přinesli pokojné oběti. Pak se lid usadil, aby jedli a pili; načech vstali, aby dováděli. Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Jdi, sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, propadl zvrácenosti. Ex 32:1-7

Lidé nebyli obeznámeni s udržováním vztahu víry s Bohem bez viditelných projevů uctívání. Zatímco Mojžíš, jejich viditelný vůdce, byl mimo tábor, lidé odhalili svou duchovní slepotu, aby hledali viditelné. I když existovaly důkazy o Boží přítomnosti na hoře, lidé se dožadovali k uctívání něčeho, co by mohli vidět.

Stejně jako Adam a Abraham naslouchali hlasu svých manželek, Áron naslouchal hlasu lidu (církve – symbolizovaná ženou), postavil pro ně zlaté tele a tím se podílel na tom, že zhřešili.

Bůh milostivě odpustil Izraeli a tato událost Izraeli zjevila, že nemají žádnou moc dodržet své sliby, že Ho budou následovat. Museli důvěřovat krvi

beránka, jak byla zjevena při službě ve Svatyni, a ochranným příkázáním, která měla udržovat přítok požehnání otevřený. Uzdravení těchto věcí by zajistilo, že Abraham bude požehnáním pro rodinu světa.

Doufejme, že vidíme, že sedm bodů v Abrahamově rodinném systému je klíčem k tomu, aby nám pomohly vybudovat a uchovat si poklad rodinných vzpomínek a umožnit našim dětem poznat, že jsou milovány a požehnány.

14. Ochrana kanálu požehnání

Jak jsme již dříve zkoumali, Bible nám předkládá model života, kde je Bůh jeho zdrojem: duchovně, duševně i fyzicky. Tento život není darován nebo dán jako balíček, ale neustále k nám proudí skrze Jeho Ducha. V tomto proudu života je životně důležitý prvek požehnání, který jsme objevili, nazývaný sláva dětí. Bez otcova požehnání skrze tento proud život postrádá smysl a význam.

Podrobně jsme zkoumali roli manžela a manželky jako lidského příkladu zásady zdroje nebo semínka pro předávání tohoto požehnání a zásady zrození a péče, která se podřizuje semenu/zdroji a působí jako klíčový příklad toho, jak zůstat ve spojení s přítokem požehnání.

V knize Genesis jsme byli svědky toho, jak se satan několikrát pokusil prolomit tento systém požehnání, a zkoumali jsme klíčové složky v Abrahamově rodině, abychom udrželi tento systém požehnání v činnosti.

Děti Izraele měli základy jeho kanálu požehnání zničeny a nyní, když byl Izrael propuštěn ze svého otroctví, potřebovaly být znovu vyučovány těmito životně důležitým zásadám.

Ústředním bodem tohoto programu přestavby bylo předání Desatera příkázání na hoře Sinaj. Bližší prozkoumání těchto příkázání ve světle našeho studia odhalí některé velmi zajímavé věci.

A. Jasně role identit jsou životně důležité

Na konci kapitoly 6 jsme učinili následující prohlášení:

Proto je uznání této mužské identity rozsévání/vůdcovství a ženské identity péče/poddajnosti, odrážející obraz nebeského Otce a Syna, životně důležitým klíčem k vybudování pokladu

rodinných vzpomínek na silném a harmonickém vztahovém systému.

Jasně vnímání naší identity a toho, kdo jsme, je životně důležité pro udržení tohoto přítoku požehnání otevřeného. Například, když si uvědomíme, že jako lidé nemáme v sobě žádný život, je to vnímání naší identity. Když si uvědomíme, že jedině Bůh má život, který může dávat a sdílet, je to vnímání Jeho identity.

V 7. kapitole jsme se podívali na satanovo zavedení konceptu vrozeného zdroje života, což znamená, že lidské bytosti mají nebo ovládají život v sobě.

Had ženě řekl: Jistě nezemřete. Gen 3:4

Tato lež zmátla naše vnímání identity Boha jako jediného vlastníka života a také zmátla identitu nás samých, kteří nemají žádný život. Toto zmatení identity způsobilo, že lidská rasa ztratila zájem zůstat životně spojena s Bohem a podporovala ducha nezávislosti a soběstačnosti.

Jde nám o to, že aby přítok požehnání správně proudil, musí být jasně pochopena jak identita zdroje přítoku, tak identita příjemce tohoto přítoku, jinak se vše rozpadne. Následující příběh je dobrým příkladem toho, jak nesprávné vnímání identity může způsobit poruchu komunikačních kanálů-přítoků.

Následuje přepis rádiové komunikace mezi americkými a kanadskými silami během druhé světové války:

KANAĎANÉ: Prosím, odkloňte svůj kurz o 15 stupňů na jih, abyste se vyhnuli kolizi.

AMERIČANÉ: Doporučujeme odklonit kurz o 15 stupňů na sever, abyste se vyhnuli kolizi.

KANAĎANÉ: Negativní. Budete muset odklonit svůj kurz o 15 stupňů na jih, abyste se vyhnuli kolizi.

AMERIČANÉ: Toto je kapitán lodi amerického námořnictva. Znovu říkám, odkloňte SVŮJ směr.

Kanad'ané: Ne, znovu říkám, vy odkloňte VÁŠ kurz.

AMERIČANÉ: Toto je letadlová loď USS LINCOLN, druhá největší loď v Atlantické flotile Spojených států. Doprovází nás tři torpédoborce, tři křižníky a četná podpůrná plavidla. **POŽADUJI**, abyste změnili svůj kurz o 15 stupňů severně. Znovu říkám, že je to jeden až pět stupňů severně, nebo budou přijata protiopatření k zajištění bezpečnosti této lodi.

Kanad'ané: Tady pobřežní maják. Dělejte, jak uznáte za vhodné.

Americká loď nepochopila pravou identitu majáku, a proto se k majáku chovala arogantním způsobem. Americká loď také přecenila svůj vlastní pocit moci; měla o sobě falešné vnímání, protože žádná loď by nedokázala přinutit maják na pevné skále, aby se pohnul ze své pozice. Tento příběh ilustruje, co se stalo s lidskou rasou, když přijala lež hada. Lidstvo se již nechtělo podřízovat Bohu a kanál požehnání byl přerušen.

S ohledem na tyto věci uvažujme o neutěšené situaci Izraelitů. Během pobytu v Egyptě bylo mnoho Izraelitů ovlivněno egyptským náboženstvím, které silně věřilo v nesmrtelnost nebo vrozený zdroj života duše. Proto bylo izraelské vnímání pravé Boží identity zmatené. Byli také zmateni ohledně své vlastní identity.

B.Desatero přikázání definuje identitu Boha a člověka

Předání Desatera přikázání Izraeli bylo klíčovou iniciativou pro obnovení správného vnímání identity, aby mohl být obnoven a chráněn kanál požehnání. Tato přikázání byla tak důležitá, protože jsou to jediná slova v Bibli, která Bůh napsal přímo sám.

Když s ním na hoře Sínaj domluvil, dal Mojžíšovi dvě desky svědectví, kamenné desky popsané Božím prstem. Ex 31:18

Každé z těchto přikázání nám říká něco o Bohu Bible, jaký je a co je pro Něj nejdůležitější. Podívejme se pozorně na každé z těchto přikázání a uvidíme, co nám říkají.

Příkázání	Vlastnosti Boha
1. Vyvedl jsem tě z otroctví. Nebudete mít žádné jiné bohy kromě Mne.	Vykupitel a Spasitel, jediný zdroj požehnání.
2. Nebudete vytvářet žádný vyřezávaný obraz.	Vztahové vnitřní zaměření spíše než materiální vnější zaměření.
3. Boží jméno nevezmete nadarmo.	Čestnost a průhlednost ve vztazích.
4. Pamatujte na Sobotu, neboť za šest dní Pán stvořil nebesa a zemi.	Stvořitel všech věcí, zdroj života a požehnání.
5. Ctěte svého otce a matku.	Struktura požehnání rodiny. Respekt k autoritě.
6. Nezabiješ.	Život je drahocenný; vztahy jsou založeny na lásce; Bůh je zdrojem života.
7. Nezcizoložíš	Intimní vztahy jsou navždy platné.
8. Nebudeš krást.	Duchovní/vztahové, ne materiální zaměření.
9. Nebudeš lhát.	Čestnost a průhlednost ve vztazích.
10. Nepožádáš (nebudeš závidět).	Zjevuje Boha jako zdroj života a požehnání; dychtění po přednostech a majetku tuto skutečnost popírá.

Každé z těchto příkázání je zaměřeno na ochranu našeho vnímání toho, kdo je Bůh, a tudíž na ochranu přítoku požehnání. V těchto příkázáních nám Bůh říká:

1. Že On je jediným zdrojem požehnání.
2. Říká nám, že On nemá být uctíván skrze viditelné a materiální objekty, protože to ničí naše vnímání Boha jako skutečné bytosti se vztahem a přesouvá naši pozornost na materiální a vnější věci.
3. Říká nám, že naše vnímání Jeho totožnosti může být podkopáno tím, že budeme brát Jeho jméno nadarmo; což znamená prohlašovat, že Mu patříme; když jsou naše srdce jinde.
4. Čtvrté přikázání je nejjasnějším prohlášením, které máme, které zjevuje Boha jako zdroj všech stvořených věcí. Toto přikázání je nejdůležitější ze všech přikázání, protože nám dává správné vnímání Boží identity.
5. Páté přikázání je druhým nejdůležitějším přikázáním, protože odhaluje lidské struktury, kterými proudí Boží přítok požehnání. Mluví k nám o důležitosti podřízenosti, poslušnosti a úcty.
6. Každé z posledních pěti přikázání je praktickým lidským vyjádřením zjevení Boha jako jediného zdroje života a toho, jak vyhýbání se těmto věcem pomůže zůstat s Ním ve spojení.

Studujeme-li Bibli dále, vidíme, že Desatero přikázání je vyjádřeno jako odraz Božího charakteru; písemná podoba toho, jaký je. To je další potvrzení skutečnosti, že zákon zjevuje Boží identitu a je ochranou zdroje požehnání.

Všimněte si následujících srovnání:

Boží charakter		Boží zákon	
1. Duchovní	Jan 4:24	1. Duchovní	Řím 7:14
2. Láska	1 Jan 4:8	2. Láska	Mat 22:37-40
3. Pravdivý	Jan 14:6	3. Pravda	Ž 119:142
4. Spravedlivý	1 Kor 1:30	4. Spravedlivý	Ž 119:144,172
5. Svatý	Iz 6:3	5. Svatý	Řím 7:12
6. Dokonalý	Mat 5:48	6. Dokonalý	Ž 19:8 BKR
7. Dobrý	Luke 18:19	7. Dobrý	Řím 7:12
8. Přímý	Dt 32:4	8. Spravedlivý	Řím 7:12
9. Ryzí	1 Jan 3:3 SNC	9. Ryzí	Ž 19:9
10. Neměnný	Jak 1:17	10. Neměnný	Mat 5:18
11. Zůstává Navěky	Ž 90:2	11. Zůstává Navěky	Ž 111:7,8
12. Cesta	Jan 14:6	12. Cesta	Mal 2:7-9
13. Velký	Ž 48:1-2	13. Velký	Oz 8:12 SNC
14. Očišťuje	Mat 8:3 Ž 57:2	14. Čistý	Ez 22:26

Přikázání nám říkají, že je to Bůh, kdo nás stvořil, a že jsme vyšli z Jeho ruky, tím jasně odhalují náš původ a totožnost. Když porozumíme přikázáním v tomto světle, můžeme pochopit, proč Bible mluví o zákonu následujícím způsobem.

Hospodinův zákon je ryzí, obnovuje duši. Hospodinovo svědectví je spolehlivé, prostým lidem dává moudrost. Hospodinova přikázání jsou přímá, obšťastňují srdce. Hospodinův příkaz je vytríbený, dává očím světlo. Ž 19:8-9

Skutky jeho rukou jsou pravda a právo; všechna jeho přikázání jsou věrná, spolehlivá navždy a navěky, vydaná v pravdě a přímosti. Ž 111:7-8

Slovo na závěr všeho, co bylo řečeno: Boha se boj a jeho příkazy zachovávej, protože toto se týká každého člověka. Kaz 12:13

Kvůli jeho spravedlnosti se Hospodinu zalíbilo učinit zákon významným a zvelebit ho. Iz 42:21

“Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. Mat 5:17

“Učitelé, které přikázání je v Zákoně největší?” On mu řekl: “Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.” To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: “Miluj svého bližního jako sebe samého.” Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.” Mat 22:36-40

A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Řím 7:12

Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru. Zj 14:12

“Blahoslavení ti, kdo si perou roucha, aby měli právo ke stromu života a aby branami vstoupili do města. Zj 22:14

C. Desatero přikázání překroucené hadí lži

Když chápeme Boží zákon jako ochranu kanálu požehnání, pak je zákon něčím, co je úžasné, krásné a vzácné. Je to něco, čeho bychom se měli držet a opatrovat jako drahocenný dar od Boha. Přesně tak to viděl král David.

Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám. Ž 119:97

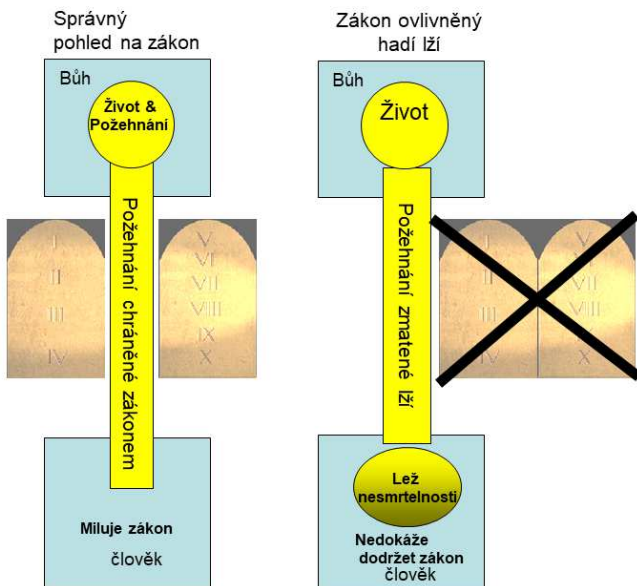
Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru. Ž 40:9

Kéž na mě přijde tvé slitování, abych mohl žít, neboť tvůj zákon je mým potěšením. Ž 119:77

Satan strašlivě oklamal svět ohledně Božího zákona. Mnoho křesťanských církví učí a věří, že nemůžeme dodržovat Desatero přikázání. Snaha dodržovat přikázání je označována jako zákonictví. Mnoho křesťanů učí, že zákon byl přibit na Kristův kříž, křesťanští věřící jsou osvobozeni od zákona a jediný příkaz, který dnes máme, je milovat se navzájem.

Proč mnoho křesťanů uvažuje tímto způsobem? Proč křesťané často vnímají zákon jako nepřítele, a ne jako milujícího přítele, který chrání systém požehnání? Jednoduchá odpověď je, lež hada. Všimněte si následujícího:

I ukázalo se, že přikázání, které mělo být k životu, bylo mi k smrti. Neboť hřích využil příležitosti, které se mu skrze přikázání dostalo, oklamal mě a skrze ně mě zabil. Řím 7:10-11

Bible jasně říká, že přikázání byla ustanovena k životu nebo k ochraně života. Ale hřích – nebo vstup hadovy lži – nás klame a zabíjí. Jak k tomu dochází?

Lež hada způsobuje, že věříme, že v nás je určitá úroveň moci. Lež také způsobuje, že si chceme projevy takové moci dokazovat. Když je Boží zákon představen člověku v tomto stavu myslí, pak je prvním sklonem pokusit se poslouchat tento zákon, *aby se zalíbil* (potěšil) Bohu. Po několika pokusech o to, které vedou k neustálému prožívání selhání, se člověk buď vzdá své víry, nebo se otočí k přesvědčení, že nemusíme dodržovat zákon; Ježíšova smrt je vše, co potřebujeme. Tento typ uvažování dokonale zapadá do Pavlových slov, že hřích skrze přikázání nás klame.

Bůh nikdy nezamýšlel, abychom se snažili dodržovat Desatero přikázání jako prostředek k získání přijetí u Něho.

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.
Ef 2:8-9

Neboť co praví Písmo? "Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost." Tomu, kdo pracuje, se mzda nedává z milosti, nýbrž z povinnosti. Kdo však (pro svou spravedlnost) nepracuje, ale spoléhá na toho, který ospravedlňuje bezbožného, tomu se jeho víra pokládá za spravedlnost. Řím 4:3-5

Lež hada nás ve skutečnosti obrací proti té samé věci, která byla navržena tak, aby nás chránila a udržovala ve spojení s přítokem požehnání. Takže, jak říká Pavel:

Myslení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. Řím 8:7

Tělesná mysl – nebo mysl ovlivněná lží hada – se nemůže podřídít Božímu zákonu, buď proto, že se odmítá podřídít, nebo si myslí, že má moc sama v sobě. Ale jakmile je odstraněna lež o vrozené moci, Boží zákon je tím nejúžasnějším ochranným darem od Boha; a nejcennějšími částmi tohoto zákona jsou dva zákony uprostřed: příkaz týkající se Soboty, který je nejjasnějším zjevením Boha jako zdroje života a zve nás, abychom odpočívali v této realitě; a zákon o úctě k našim rodičům, který nám dává nejpraktičtější viditelné vyjádření Božího rodinného království a odhaluje, jak se požehnání předává z generace na generaci. Většina lidí uznává důležitost rodin, ale jen málo lidí rozpoznává důležitost Soboty, která chrání přítok požehnání ve válce proti satanovi.

Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání soboty, od konání svých zálib v můj svatý den, a nazveš sobotu rozkošnou a svatý den Hospodinův ctihodným a budeš ho ctít tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, potom budeš mít rozkoš v Hospodinu a nechám tě jezdit na návrších země a budu tě krmít dědictvím tvého otce Jáкова, neboť ústa Hospodinova promluvila.
Iz 58:13-14

Jak je úžasné, že Bůh dal Izraeli zákon, aby ho ochránil před nástrahami satana. Ale Bůh se zde nezastavil. Postavil tento zákon do středu systému uctívání, který by učil Izraelity, jak se k Němu přiblížit a uctívat Ho. Po vystavení se egyptskému modlářství, Izraeli nějakou dobu trvalo, než se naučil znát a chápat Boha. Tato potřeba času k poznání Boha je zřejmá v jejich reakci na první slyšení Jeho hlasu – tak se báli, že chtěli utéct.

Všechen lid sledoval hřmění a blýskání, zvuk beraního robu a horu zahalenou kouřem. Když to lid sledoval, roztrásli se a zůstali stát opodál. Řekli Mojžíšovi: Mluv s námi ty a budeme naslouchat. Ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli. Ex 20:18-19

Jedna věc byla, aby Bůh vyslovil tento zákon z hory Sinaj, ale tento zákon by neměl žádný ochranný účinek, pokud by jeho zásady nepřebývaly v jejich srdcích a nestaly se součástí jejich způsobu myšlení. Proto se přenesení zásad zákona z kamenných desek na desky jejich srdcí stalo středem Boží smlouvy s Izraelem.

Protože toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Pán: Dám jim své zákony do mysli a napíši jim je na srdce; a budu jim Bohem a oni mi budou lidem. Žid 8:10

Je smutné, že Izrael odhalil, že i oni byli oklamáni hadí lží tím, že slíbili Bohu, že budou poslušni zákona.

Nyní tedy, budete-li mne opravdu poslouchat a budete-li zachovávat moji smlouvu, budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, i když moje je celá země. Ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem. Toto jsou slova, která budeš říkat synům Izraele. Mojžíš přišel, povolal starší lidu a předložil jim všechna tato slova, která mu Hospodin přikázal. Všechen lid společně odpověděl: Vše, co Hospodin promluvil, budeme plnit. Mojžíš přinesl slova lidu zpět k Hospodinu.

Ex 19:5-8

Když je Bůh požádal, aby dodržovali Jeho zákon, chtěl zjistit, zda si uvědomí, zda mohou poslouchat nebo ne. Bůh doufal, že Ho požádají o pomoc, ale ovlivnění lží o vrozené moci ukvapeně slíbili, že budou poslušní.

Rychle se ukázalo, že to není možné, o čemž svědčí tanec kolem zlatého telete.

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Jdi, sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, propadl zvrácenosti. Rychle se odvrátili od cesty, kterou jsem jim přikázal; udělali si slité tele, klaněli se mu, obětovali mu a říkali: Izraeli, toto jsou tvoji bohové, kteří tě vyvedli z egyptské země. Ex 32:7-8

Tato zkušenost s představou, že můžeme konat Boží vůli skrze své vlastní porozumění a schopnosti, je označována jako Stará smlouva. Nová smlouva, která byla vždy Božím záměrem, spočívala v tom, že tento ochranný zákon napsal do jejich srdcí. Když si zapisují tento zákon do srdce, stanou se takovými, jako je On; protože, jak jsme si všimli, zákon odráží, kdo je Bůh. Jak by toho tedy Bůh dosáhl?

Bůh dal Izraeli systém uctívání Svatyně, který jim ukázal, jak se spojit s tímto zákonem a dovolit, aby jeho principy byly přeneseny do jejich srdcí. Izraelský systém Svatyně je ve skutečnosti cestou do samotného srdce a mysli Boha. Umožnilo jim to přiblížit se k Němu, být Mu nablízku a být jako On. Jaký to byl nádherný dárek! Zde byl systém, který bude chránit jejich rodiny a udržovat je ve spojení s přítokem požehnání.

15. Cesta od kamenných desek k lidskému srdci

A. Zničující účinky hadí lži

V kapitole 8 jsme si všimli zničujících dopadů lži o vrozeném zdroji života na jednotlivce a rodiny. Prolomení přítoku požehnání vystavuje lidské srdce strachu, bezcennosti, pýše a sobectví v širokém měřítku. Jediný způsob, jak přežít tuto neustálou vlnu emocí, je obklopit srdce ochrannou stěnou. Po čase stěna nestačí, je potřeba ji zpevnit. Tento proces způsobuje, že srdce ztverdne.

Z nevinného, důvěřivého srdce dítěte životní zkušenosti vytvářejí pochybnosti, podezření, strach, bolest, vinu a lítost. Schopnost důvěřovat lidem je narušena a mnoho lidí najde jediný způsob, jak přežít, je izolovat své emoce, nechat si své pocity pro sebe a vyhnout se nebezpečí zranitelnosti. Skrze lež hada lidská duše putuje z životodárné řeky do zničující pouště horka, písku a solného keře.

Když náš nebeský Otec shlíží svrchu na své děti putující duchovní pustotou, Jeho srdce je zasaženo soucitem. Pozoruje ohavné zničující dopady hadí lži a natahuje se k nám, aby nás přivedl zpět k životodárné řece.

Cesta návratu k řece je pečlivě popsána v systému uctívání, který Bůh dal Izraeli. Během svého pobytu v Egyptě izraelité měli srdce zpustošená ohavnou egyptskou mocí, která je ztotožila. I když jejich těla byla nyní svobodná, jejich mysl byla stále ztotožena lží hada; jejich srdce byla stále pohmožděná a zatvrzelá zármutkem a utrpením strachu, bezcennosti a pýchy.

Později v dějinách Izraele Bůh vyjádřil tento proces změny srdcí svého lidu – jako duchovní transplantaci srdce.

Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Vezmu vám z těla srdce z kamene a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého Ducha a způsobím, abyste se řídili mými pravidly, dodržovali mé zákony a jednali podle nich. Ez 36:26-27 B21

Bůh slíbil, že pošle Izraeli svého životodárného ducha. Jako proud čisté křišťálové vody vytékající z trůnu, Duch Boží ponoří lidské srdce do požehnání, lásky, odpuštění a přijetí a pomalu se srdce zjemňuje, zahřívá, posiluje, a na oplátku se učí znovu milovat a žít.

Král David popisuje tento proces jako strom u řeky:

Blahoslavený je muž, který nežije podle rady ničemů, na cestě bříšníků se nezastaví a v zasedání posmívačů neusedne, ale oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří. Ž 1:1-3

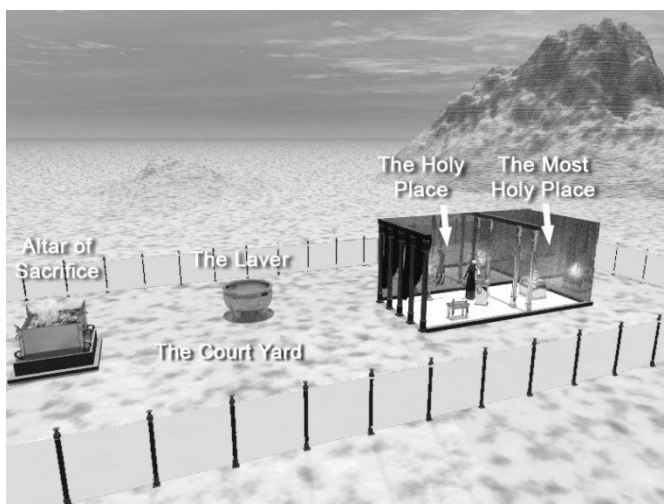
Všimněte si znovu role Božího zákona v tomto procesu. Zákon chrání tuto řeku života proudící do duše. Jak jsme si všimli v poslední kapitole, umožňuje nám rozeznat pramen řeky a tím, že odhalujeme, kdo jsme a kdo je Bůh, stáváme se jako poddajná loď k majáku; ochotní přijmout moudrou radu a poučení, které nám maják nabízí.

S ohledem na to všechno je jasné, že obnovení přítoku požehnání zahrnuje zapsání zásad Božího zákona do našich srdcí a mysli.

B. Systém Svatyně

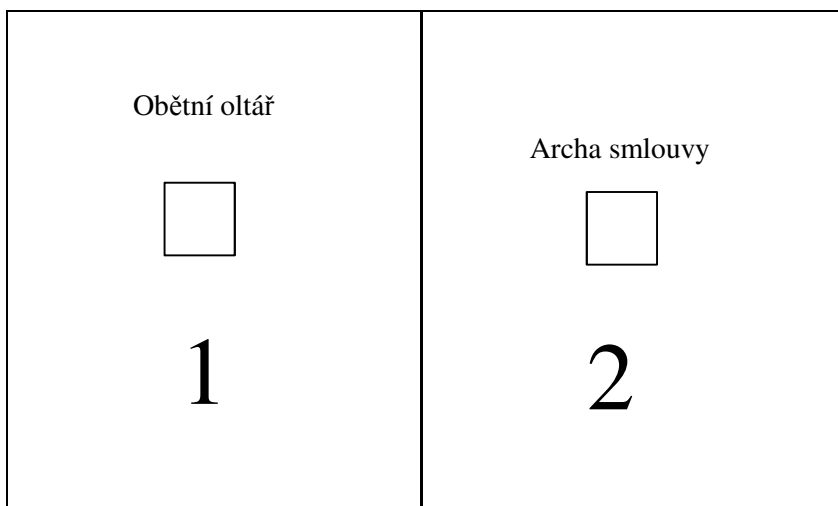
Podívejme se nyní blíže na systém uctívání, který Bůh dal Izraeli, a pozorujme cestu, která je v něm nastíněna.

Ať mi udělají svatyni a budu přebývat uprostřed nich. Právě tak, jak ti ukazují vzor příbytku a vzor všech jeho předmětů, tak to učiníte. Ex 25:8-9

V systému izraelských Svatyní je mnoho podrobností a není účelem této knihy prozkoumat je všechny. Naším cílem je podívat se na hlavní části a postup z jedné strany Svatyně na druhou.

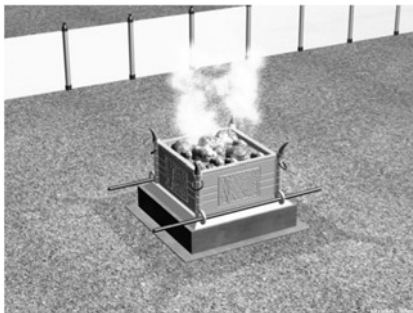
Obrys Svatyně jsou v podstatě dvě nádvoří spojená do hromady. Uprostřed prvního nádvoří je oltář zápalné oběti. Uprostřed druhého je Svatyně s Archou úmluvy obsahující zákon desatera. Všimněte si následující osnovy:

Obě nádvoří jsou o obnově života. Uprostřed prvního je symbol smrti beránka. Zabitý beránek je symbolem dávání Božího Syna, abychom mohli pokračovat v životě.

‘Nebot’ tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3:16

Když se Adam s Evou svým hříchem odřízli od životního Zdroje, Syn Boží se okamžitě postavil tam, kde k té mezeře došlo. Spojil dva rozbité kusy dohromady a udržoval život plynoucí k lidské rase. Tento zlom ve zdroji života byl nyní proveden v srdci Syna Božího. Jediný způsob, jak zbavit vesmír této mezery v linii, byl vzít ji do hrobu, zničit ji a pak znovu povstat bez ní. Jedinou další možností bylo nechat vyhladit celé lidské pokolení.

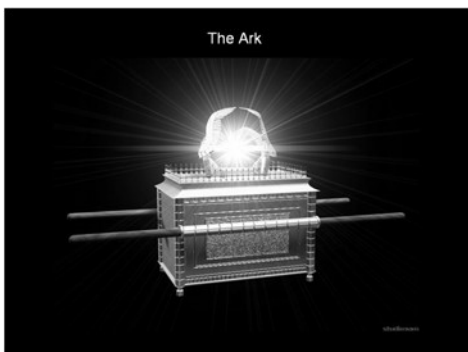

Uprostřed druhého oddělení svatyně bylo uloženo Desatero přikázání Božího zákona.

Udělej truhlu z akáciového dřeva dva a půl loket dlouhou, loket a půl širokou a loket a půl vysokou. Potáhneš ji čistým zlatem, zevnitř i zvnějšku ji potáhneš a uděláš ji kolem dokola zlatou obrubu. Odliješ pro ni čtyři zlaté keruby a dáš je na čtyři její nohy -- dva keruby na jeden bok a dva keruby na druhý bok. Do truhly pak vložíš svědectví, které ti dám. Ex 25:10-12, 16

Když s ním na hoře Sinaji domluvil, dal Mojžíšovi dvě desky svědectví, kamenné desky popsané Božím prstem. Ex 31:18

Příchod do středu tohoto nádvoří je konečným cílem cesty ze srdce z kamene do srdce z masa. Napsání tohoto zákona v srdci a myslí by trvale spojilo lidskou duši s kanálem požehnání a ochránilo by ji před tím, aby byla vystavena kletbě. Symbolizovala také nejintimnější bod, protože to je místo, kde přebývala Boží přítomnost. Záměrem je, abychom my jako Boží děti zažívali vrchol požehnání jako synové a dcery Boží.

Bylo by hezké si myslet, že to byla jednoduchá cesta z bodu 1 do bodu 2, ale lež hada v našich srdcích činí tuto cestu nesmírně obtížnou. Neustálé pokušení pochybovat o Bohu na cestě nebo se pokoušet používat zákon jako prostředek k prokázání naší lásky a oddanosti se neustále staví do cesty a odvádí nás z cesty k životu.

Přidejme další vrstvu detailů do tohoto systému Svatyně. Ze srovnání Abrahama a Nimroda si pamatujeme, že těžiště Abrahamova uctívání bylo vztahové a neviditelné, ale Nimrodovo uctívání se soustředilo na viditelné a hmatatelné. Cesta svatyně se pohybuje od viditelného k neviditelnému. Učí nás soustředit se spíše na neviditelné než na viditelné.

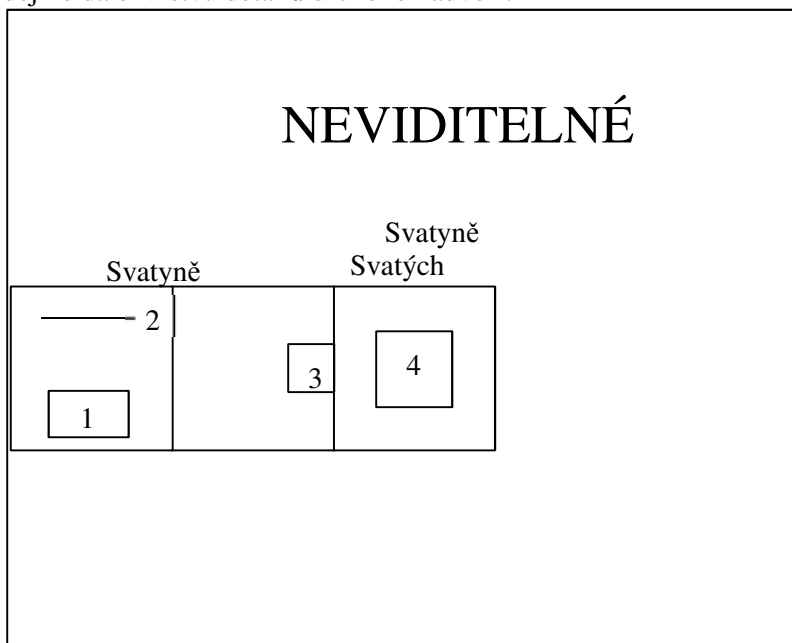
<p>VIDITELNÉ</p> <p>OBĚTNÍ OLTÁŘ</p> <div style="text-align: center;"> ☐ </div> <p>1</p>	<p>NEVIDITELNÉ</p> <p>ARCHA SMLOUVY</p> <div style="text-align: center;"> ☐ </div> <p>2</p>
---	--

Izraelský uctíváč mohl vstoupit na první čtverec a přinést svou oběť. Tato oblast se nazývala nádvoří. Viděl všechno na tomto nádvoří. Kristova smrt na kříži, která je středem oltáře, byla zaznamenanou událostí na zemi, která byla viděna. Víze kříže a dar života, který nám byl dán, je začátkem naší cesty. Bůh se s námi setkává tam, kde jsme; přibližuje se k nám.

Naší lidskou přirozeností je soustředit se na viditelné a hmatatelné, a tak se s námi Bůh setkává a konfrontuje nás se svým darem života. Ale konečným cílem je posunout naše myšlení do duchovně-vztahového světa, do světa myslí. Toto je skutečné místo, kde se musí odehrávat práce proměny, a pak druhé nádvoří obsahovalo Svatyni, do které věřící nemohli vstoupit. Nemohli vidět dovnitř jinak než okem víry. Pouze kněz mohl vstoupit do této oblasti a dělat práci pro věřící, kteří to nemohli udělat sami pro sebe.

Neprůhlednost Svatyně druhého nádvoří je symbolem díla, které je pro nás vykonáno v nebi a jeho účinku v nás. Nyní nemůžeme vstoupit do nebe a vidět, co se děje v náš prospěch. Také nevidíme Boží dílo, které proměňuje naše srdce a píše Jeho zákon do našeho nitra. Nemáme žádný vnější důkaz o této práci; ani v nebi, ani v našich srdcích – lidským okem nemůžeme vidět, co se děje.

Přidejme další vrstvu detailů druhého nádvoří.

Svatostánek, který Izraelité dostali za úkol postavit, se skládal ze tří částí. Svatyně zabírala dvě části a Svatyně svatých zabírala jednu část. Vchod do Svatyně obsahoval oponu a vchod do Nejsvětější Svatyně obsahoval také oponu. V první polovině Svatyně byl stůl (1) s nekvašenými chleby zvanými předkládané chleby a na druhé straně byl svícen (2) se sedmi lampami. Tento svícen osvětloval svaté místo. Na druhém konci Svatyně byl kadidlový oltář, kde byly předkládány modlitby.

C. Cesta Svatyní je milostným příběhem

Každý kus vybavení byl nějakým způsobem symbolem díla a charakteru Krista.

Nejdůležitějším principem, který je třeba se naučit o Svatyni, je to, že psaní zákona v srdci v podstatě znamená, že se staneme takovými, jako je Kristus. Důvodem, proč se stáváme takovými, jako je Kristus, je to, že On je božským příkladem podřízení se Otcí. Kristus vždy dokonale dodržuje zákon. Tím, že se staneme takovými, jako je On, se také naučíme lekcím podřízenosti a staneme se trvale spojeni s přítokem požehnání.

Když se díváme na vybavení Svatyně, vidíme, že každý kus nám říká něco o Ježíši:

Nábytek	Symbol Krista
Obětní oltář	<i>Drubého dne Jan uviděl Ježíše, jak přichází k němu, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa! Jan 1:29</i>
umyvadlo s vodou	<i>...aby ji posvětil očistnou koupelí svého slova, ... Ef 5:26</i>

	Ježíš je nazýván Slovem Božím. (Jan 1:1 SNC)
Předkládaný chléb	<i>„Já jsem ten životodárný chléb. Kdo přijde ke mně, nebude už nikdy hladovět, ...“</i> Jan 6:35 SNC
Svícen	<i>Ježíš ke nim opět promluvil: “Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.”</i> Jan 8:12
Kadidlový oltář	<i>Ježíš mu řekl: “Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází ke Otci, než skrze mne.</i> Jan 14:6 – Modlíme se k Otci skrze Krista.
Archa úmluvy	<i>„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit.“</i> Mat 5:17

Jednotlivé kusy mohou být rozloženy v řadě, která představuje pouť neboli Cestu. Každý kus nábytku odkazuje na Ježíše a Ježíš je ten, kdo je božským příkladem toho, jak zůstat ve spojení s Otcem – Ježíš je označován jako Cesta, což je pravda, která nám přináší život.

Povšimněte si, co říká Ježíš:

Ježíš mu řekl: “Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází ke Otci než skrze mne.” Jan 14:6

Cesta k Otci je symbolizována systémem Svatyně. Jak říká Bible:

Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako tento Bůh? Ž 77:14

Pojďme tedy seřadit kusy nábytku:

Cesta s Ježíšem ve Svatyni

	Nádvoří	Svatyně	Svatyně Svatých			
	 Obětní Oltář	 Umyvadlo	 Nekvašené chleby	 Svícen	 Kadidlový Oltář	 Archa
Kristus	Spasitel <i>Kříž</i> Jan 1:29	<i>Očista</i> Ef 5:26; 1 Jan 1:9	<i>Pravda</i> Jan 6:35	Kněz <i>Cesta</i> Jan 8:12; Ž 119:105	<i>Život</i> Žd 7:25; Řím 5:10	Soudce <i>Soudce</i> Mal 3:5
My	Námluvy <i>Litost</i> Jan 3:16; Sk2:37,38	<i>Křest</i> John 3:5	<i>Biblická studie</i> Jan 5:39	Závazek <i>Svědectví</i> Mat 5:14	<i>Modlitba</i> 1 Tes 5:17	Sňatek <i>Vítězství</i> Jan 15:5
Duch	<i>Usvědčí svět z...</i> Hříchu Jan 16:8			Pravost		Rozsudek

Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, Jan 16:13

Řádek, který se týká Krista, odhaluje dílo, které Ježíš koná pro nás na cestě od srdcí z kamene k srdcím z masa. V druhé řadě je naše zkušenost, když přijímáme porozumění Kristova díla. Pro nás je tato cesta příběhem lásky, námluv a manželství. Přejít od lži a izolace k hluboce důvěrnému vztahu s láskou přetékanou v našich srdcích k našemu Spasiteli a v lásce k Němu poznáváme pravý význam podřízení se Otci – velkému zdroji všeho.

Když přicházíme do styku s Ježíšem skrze příběh o kříži, jsme zasaženi neuvěřitelným vnímáním lásky, kterou k nám chová. Jeho nesobecký čin, obětování svého života působí jako očištný prostředek vody a učiní první velkou trhlinu do našich tvrdých srdcí. Jeho přemlouvání nás vtahuje do námluv s Ním.

Když jsme ubezpečeni o Kristově lásce a vidíme pro ni dobrý důkaz v Božím Slově, přejeme si s Ním žít navždy a odpovídáme na Jeho výzvu k sňatku,

a tak začíná zasnoubení. Je to o hlubším poznávání charakteru našeho budoucího partnera. Kamkoli jdeme, mluvíme o svém milovaném a sdílíme svou lásku a obdiv k Němu. Pro křesťana se tento proces uskutečňuje modlitbou, studiem Bible a sdílením naší víry. Čím více studujeme, sdílíme a modlíme se, tím více roste naše láska a tím dychtivěji očekáváme manželství.

Manželství je místo, kde dochází k plnému zjevení. Vidíme charakter Krista v celé Jeho slávě ve Svatyni svatých, jsme uchvázeni mocí Jeho lásky a plně se Mu odevzdáváme. Odstraňujeme z našich životů vše, co blokuje náš pohled na našeho úžasného manžela/Spasitele.

Pokud ještě nejste na této cestě, vyzývám vás, abyste začali. Psaní zákona do tvého srdce je někdy bolestivé, když kladivo Jeho Slova rozbíjí kamenem pokryté srdce. Když jsou kameny odstraněny a vaše srdce je obměkčeno olejem Božího Ducha – je to tak silný pocit, milovat a znovu žít – učíme se chodit ve víře, bez strachu ze světa.

Popsali jsme láskyplnou cestu systému Svatyně, ale nezabývali jsme se otázkou, jak se dostaneme do výchozího bodu této cesty. Jakmile byla lidská rasa uštknuta hadem a pod jeho vlivem, nemohla svobodně jen tak odejít. Byli jsme zotročeni systémem hada. Ani jsme nevěděli, že existuje úniková cesta, ani nás nezajímala. Jak říká Bible:

není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. Řím 3:11

Myslení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. Řím 8:7

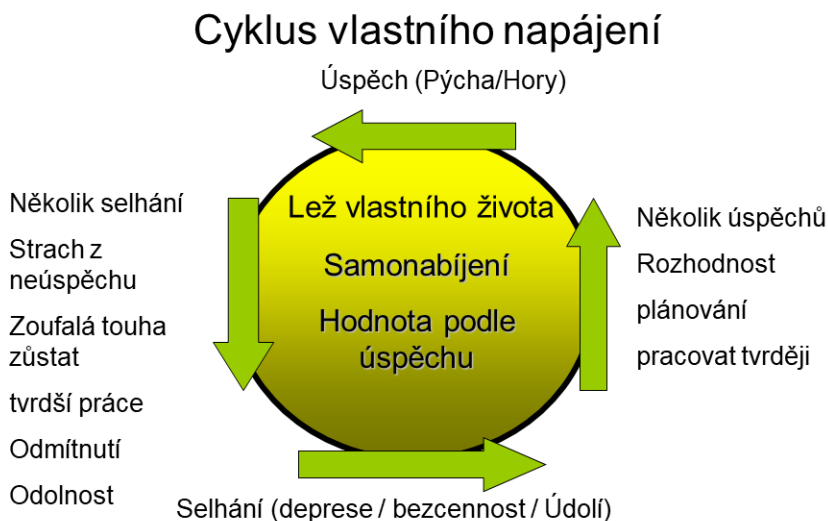
V další kapitole se dozvíme, jak Bůh zlomil moc hada a probudil v nás semena naší pravé identity, což zase přitáhlo naše srdce ke dveřím Svatyně, abychom mohli začít cestu.

16. Cesta na poušti

A. Hory a údolí

Systém Svatyně navržený Bohem byl navržen jako dálnice zpět do ráje kanálu požehnání, ale lež hada znemožnila lidskému pokolení najít tuto dálnici, natož začít cestu.

V kapitole 8 jsme pozorovali cyklus bezcennosti, který přichází s přijetím lži vrozeného života. Všimněme si znovu:

Systém vrozeného života zavedený satanem způsobuje, že se lidé cítí hrdí, když něčeho dosáhnou, a bezcenní, když selžou. Tento cyklus pýchy a bezcennosti je jako neprůchodná řada hor a údolí.

Tyto hory a údolí se ve skutečnosti stávají vyšší a hlubší v náboženském kontextu. Jak jsme poznamenali dříve, Boží zákon byl překroucen satanovou lží, aby se stal prostředkem k získání přijetí u Boha nebo neustálou

připomínkou našeho selhání. V důsledku toho často vidíme náboženské fanatiky tábořit na horách vlastní důležitosti a předvádět svou náboženskou horlivost přede všemi; ale většina lidí obvykle táboří v údolích malomyslnosti s pocitem, že je to všechno příliš těžké a že nikdy nebudou dobrými křesťany.

To je důvod, proč je brána těsná a cesta úzká, která vede k životu. Většina lidí buď investuje velké úsilí do dobrých skutků, aby potěšila Boha, nebo se prostě vzdá snažení, protože jsou znechuceni tím, že se neustále cítí špatně. Existuje také významná skupina, která se pohybuje z jedné strany na druhou, snaží se a selhává, snaží se a selhává.

Pokud nebude odhalena hadí lež a my nebudeme moci vidět náš pravý vztah k Bohu skrze přítok požehnání, vše, co děláme, bude blokováno a omezováno horami a údolními.

Nejmocnější projev Boží lásky – Ježíšova služba jako zjevení Otce – je také předmětem těchto hor a údolí. Mnoho lidí je motivováno Kristovým životem a smrtí, aby byli lepšími. Chtějí se Mu pokusit ukázat, že Ho milují za velikou věc, kterou udělal. Jiní se cítí tak nehodní, že by se Bůh vzdal svého Syna, aby za ně zemřel, že to nemohou přijmout; cítí, že zemřel za druhé, ale ne za ně. Z tohoto důvodu bylo životně důležité, aby Kristus před svou smrtí zneškodnil tento falešný pocit identity, který postihl lidskou rasu kvůli hadí lži. Před svou smrtí Ježíš zjevil naše pravé postavení jako synů a dcer Božích, kteří jsou velmi milováni a přijímáni.

Jak by to mohlo být provedeno, tak, aby se takové myšlenky mohly dostat do lidské mysli? Jak by nás Bůh mohl znovu spojit s kanálem požehnání a zároveň nám dát pocit naší skutečné hodnoty jako dětí Božích?

Ten plán je zjeven ve 40 kapitole Izajáše:

Hlas volá v pustině: Připravte cestu Hospodinovu, napřímte v pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí bude pozdviženo a každé pohoří a návrší sníženo; pahorkatina se stane rovínou a útesy pláni. A zjeví se Hospodinova sláva a uvidí to spolu veškeré tělo; protože Hospodinova ústa promluvila. Vystup si na vysokou horu, Sióne, nositeli dobré zprávy, pozvedni mocně hlas, Jeruzaléme, nositeli dobré zprávy. Pozvedni hlas, neboj se, řekni judským městům: Hle, váš Bůh! Hle,

Panovník Hospodin přichází s mocí a jeho paže pro něj vládne. Hle, jeho mžeďda s ním a jeho odměna před ním. Bude pást své stádo jako pastýř, svou paží shromáždí jehňata a v náruči je ponese, březí povede pomalu. Iz 40:3-5, 9-11

V této kapitole Bůh zjevuje, že se vypořádá s těmito horami a údolními a učiní jasnou cestu pro lidskou rasu, po které bude kráčet. (Verš 4) To by bylo učiněno tím, že by se Syn Boží stal jedním z nás – to je sláva zjevení Pána. (Verš 5). Jak přesně by se to stalo?

1. Tím, že se Ježíš stal jedním z nás a fyzicky přijal naši přirozenost, zjevil lidské rase přítok požehnání, který byl k dispozici od založení světa, a ukázal nám, že zcela rozumí našemu stavu.
2. Otcovo přijetí Syna jako člověka odhalilo pravdu, že lidstvo bylo také přijato Bohem jako Jeho děti. Toto odhalení tohoto přijetí prolomuje kruh bezcennosti.
3. Tím, že žil dokonale podřízený život Otci, prokázal své chápání lidské mysli a jako náš Prostředník nás udržoval ve spojení s přítokem požehnání. Božská/lidská mysl Krista se stává dědictvím všech, kteří přijímají Krista jako svého Spasitele.
4. Ježíšovo dílo v nebi po Jeho působení zde na zemi nám bude i nadále poskytovat jistotu, která ví, že jsme děti Boží, a tak nám dává schopnost zůstat podřízeni Otci.

B. Přerušení cyklu

První krok v tomto plánu byl dokončen, když se narodil Ježíš. Byl učiněn ze semene Davidova podle těla. Jak Pavel uvádí v knize Židům:

Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla.
Žd 2:14

Ježíšovo lidství nás ujišťuje o našem spojení s přítokem požehnání od Otce. V knize Janově je to zobrazováno jako žebřík.

A řekl mu: "Amen, amen, pravím vám, [od nyníška] uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka." Jan 1:51

Nohy žebříku byly pevně umístěny v lidské půdě, abychom mohli mít důvěru, že kanál požeňání se k nám dostane. Pokud Ježíš nebyl skutečně člověkem jako my, nikdy bychom si nemohli být jisti, že náš Prostředník nám skutečně rozumí.

Jakmile hřích vstoupil na tento svět, Kristus byl zjeven jako Spasitel světa. Svým Duchem nesl lidstvo po všechny dávné dny.

V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny. Iz 63:9

Kristus byl vždy naším prostředníkem a knězem Otce. Poznal zkoušky a utrpení každého člověka, ale lidstvo to nemohlo plně pochopit, dokud se Kristus neprojevil v těle.

Tomu, kdo je mocen vás upevnit podle mého evangelia a zvěsti o Ježíši Kristu, podle zjevení tajemství, které bylo po časy věků zamlčeno, nyní však bylo zjeveno a skrze prorocká Písma podle příkazu věčného Boha oznámeno všem národům k poslušnosti víry. Řím 16:25-26

Když Kristus přišel na tuto zem, ujistil nás, že nás opravdu zná a ví, jak nám pomoci, a my jsme byli schopni jasně vidět skrze Jeho vtělení, že pro nás měl vždy plán. Duch svatý mohl být vylit ve větší míře, protože Kristus byl nyní oslaven, nebo jinými slovy, Jeho charakter byl plně zjeven v těle.

Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!" To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch [svatý] nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven. Jan 7:38-39

Duch Svatý se ještě plně neprojevil, dokud Kristus nepřišel na zem, protože lidstvo před ním nepředložilo své prosby s takovou smělostí jako po Jeho příchodu na zem. Po uvědomění si, že nám skutečně rozumí, mohli jsme směle přijít k trůnu milosti, a tak mohl být Duch Svatý vylit ve větší míře. V Janovi 7:39 slovo *dán*, je překladateli přidané slovo. Není správné říkat,

že Duch Svatý nebyl dán před Kristovou smrtí na kříži, spíše by se mělo říci, že Duch nebyl plně projeven.

Jakmile se kanál Boží lásky projevil v Kristu a Bůh k nám mohl promlouvat skrze Ježíšovo lidství, poselství přijetí mohlo být doručeno lépe, než tomu bylo dříve. Poselství, které nám řeklo, že Bůh není našťvaný Král, který se na nás zlobí, že jsme vystoupili z řady, ale spíše je něžný Otec, který nás chce zpět jako součást své rodiny a že dary, které posílá, jsou od milujícího Otce, ne od rozzlobeného soudce.

To se stalo při Ježíšově křtu, na samém počátku Jeho pozemského díla. Při křtu k nám Otec promlouvá přímo skrze svého Syna. Když mluví k Ježíši, mluví k nám.

Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se [mu] nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: "Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení. Mat 3:16-17

Jaká nádherná slova slyšet od Otce vesmíru! Jsi můj Syn, kterého miluji a jsem s ním spokojen. Mějte na mysli, že Bůh k nám promlouvá tato slova – ne kvůli našim dobrým skutkům, ale jednoduše kvůli našemu spojení s Ním skrze Jeho Syna.

ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém milovaném Synu. Ef 1:6

Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. Jan 1:12

Pohleďte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme. 1 Jan 3:1

Přijetím těchto slov Otcovy lásky naše mysl přestává být nepřátelská vůči Němu a Jeho ochrannému zákonu. Přijetí slov:

"JSI MÉ MILOVANÉ DÍTĚ"

zlomí moc bezcennosti a lež hada. Obnovuje naši pravou identitu jako závislých dětí a otevírá dveře pro vztah s Bohem v jeho vztahovém království.

Toto prohlášení je požehnáním, po kterém všichni toužíme, a odstraňuje potřebu hrdosti na úspěch – Bůh je na nás hrdý jen proto, že jsme Jeho děti. Toto prohlášení nás zbavuje pocitu bezcennosti – nemusíme se cítit zbyteční, protože něčeho nedosahujeme.

Náš nebeský Otec se nám již 4000 let snaží poslat toto poselství prostřednictvím přítoků našich pozemských otců, jak je zjeveno v Příslovích 17:6 – "Sláva dětí je jejich otec." Ale hřích tento přítok rozmazal a v mnoha případech ho přerušil, takže většina z nás žije velmi prokletý život a snaží se existovat bez skutečného pocitu přijetí.

Dobrou zprávou je, že v Ježíši máme původního a dokonalého otce, zdroj všech dobrých otců; a Bůh nám skrze svého Syna říká, že nás miluje a přijímá nás.

Kromě toho, protože Ježíš přijal slova svého Otce, máme přístup k tomuto způsobu myšlení přijetí.

Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost poznávat toho pravého, a jsme v tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život. 1 Jan 5:20

Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? My máme mysl Kristovu. 1 Kor 2:16

Když přijímáme Krista, sestupuje na nás požehnání myšlenek, že jsme přijati a dostáváme touhu odpovědět. Samotná odpověď, kterou Ježíš dal svému Otcovi, je nám darována skrze přítok požehnání. To je velmi dobrá zpráva. Nemusíme zápat s pochybností, pokud věříme, že i přijetí takového daru vykonal sám Ježíš při křtu. Nemáme potřebu tápat ve tmě ohledně toho, co to znamená být Božím dítětem; Bůh nám to všechno objasňuje v daru myslí svého Syna. Přijetí postavení syna nebo dcery je životně důležitým krokem k přijetí toho, že Ježíšova smrt má moc nás přesvědčit, že je nám odpuštěno za naši vzpouru a nespokojenost s Bohem.

C. Držet se synovství vírou

Satan si byl vědom toho, že pokud by lidé měli vírou přijmout, že jsou Božími dětmi, pak by jeho práce - přimět je ke vzpouře - byla mnohem těžší. Kdyby Ježíš mohl projevit v těle, že svobodně věří, že je Synem Božím jako jeden z nás, byl by lépe schopen předat nám to přítokem. Satan musel udělat něco, aby zabránil Ježíši věřit, že byl přijat jako lidská bytost, a to je pozadí bitvy na poušti pokušení.

Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." On však na to řekl: "Je napsáno: "Člověk nebude žít jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst."'" Potom ho Dábel vzal do svatého města, postavil ho na okraj střechy chrámu a řekl mu: "Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je napsáno: "Svým andělům přikáže o tobě, a na rukou tě ponесou, abys snad nenarazil nobou na kámen."'" Ježíš mu řekl: "Je také napsáno: "Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha."'" Pak ho Dábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. A řekl mu: "Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi." Tu mu Ježíš řekl: "Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: "Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat."'" Mat 4:3-10

Bůh promluvil ke svému Synu – řekl: "Ty jsi můj Syn." Když satan přišel k Ježíši, začal slovem "Jsi-li"; "Jsi-li Syn Boží." V tomto slově "jestliže" byl obsažen útok na Boží slova. Bůh řekl: "Ty jsi můj Syn."; satan říká, je to skutečně pravda?

Satan navrhl Ježíši, aby použil své úsilí k dokazování, že je Synem Božím, místo aby jednoduše důvěřoval Božímu Slovu, že Ježíš je Syn Boží. Kdyby Ježíš odpověděl na toto pokušení, pak by pochyboval o slovu svého Otce a souhlasil se satanem, že být synem pochází z demonstrace moci – vrozené moci. Tím, že Ježíš odolával satanovu pokušení, demonstroval v těle způsob myšlení, který důvěřoval Božímu slovu jako jedinému základu synovství, aniž by to bylo nutné dokazovat mocí. Je tak úžasné mít Spasitele, který odmítá dokázat své synovství svou vlastní mocí, ale jednoduše důvěřuje tomu, že Ho Jeho Otec přijme skrze jejich vztah. Není pochyb o tom, že Ježíš měl moc proměnit kameny v chléb; měl moc dělat, co chtěl. Ale je tu jedna věc, kterou by Syn Boží nikdy neudělal. Nepoužil by svou moc, aby dokázal

svou totožnost (identitu), protože to je zcela v rozporu s Jeho samotným bytím. Vždy to tak bylo a vždy bude.

D. Jeho vítězství je naším vítězstvím

Ježíšova volba věřit pouze Božímu slovu jako základu přijetí je pokladem, který k nám přichází skrze přítok požehnání, když přijímáme Krista. Snažíš se věřit pouze v Boží slovo, že jsi Boží dítě? Ježíš již tuto pochybnost přemohl, a pokud tomu věříte, pak se Jeho vítězství nad satanem automaticky stává vaším. Víru v Boží slovo můžeme mít skrze víru Ježíše. To není jen víra v Ježíše – je to víra Ježíšova, kterou přijímáme jako děti Boží. Jak nám říká Písmo:

Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem, Aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. A že jste synové, protož poslal Bůh Duchu Syna svého v srdce vaše, volajícího: Ab, totiž Otče. A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista. Gal 4:4-7 (BKR)

Je to Duch Kristův, který k nám proudí skrze kanál, který způsobuje, že ve víře voláme "Otče". Samotná slova jsou slova Kristova, která se v nás zjevila. Trvá nám trochu času, než plně pochopíme tento koncept, ale jednoduchým příkladem je příběh stromu, který byl rozřezán na tělo hořké vody, aby byl sladký.

Když potom přišli do Mary, nemohli místní vodu pít, neboť byla hořká. A proto se jmenuje Mara, Hořkost. Tehdy lid reptal proti Mojžíšovi. „Co máme pít?“ říkali. Mojžíš tedy volal k Hospodinu a Hospodin mu ukázal kus dřeva. Když jej hodil do vody, voda zesládla. Tam dal Hospodin lidu ustanovení a řád a tam jej vyzkoušel. Ex 15:23-2 (B21)

Ježíšova víra ve slovo Jeho Otce je jako strom, který učinil hořké vody lidských pochybností nesmírně sladkými, a daly se pít.

Nyní jsme podali stručný přehled jak systému obnovy kanálu požehnání (skrze Svatyni), tak prostředků, kterými Bůh jednal s údolími a horami, které stojí v cestě tomuto systému (přijetí skrze synovství).

Než přejdeme od doby Kristova působení na zemi, musíme se vrátit k historii Izraele a k tomu, jak se jim dařilo udržovat systém Svatyně. Satan nechtěl nečinně odpočívat a dovolit Izraeli, aby udržel tento systém uctívání nedotčený. Rozhodl se zaútočit na Izrael, aby se opět dostali do otroctví a úzká stezka přes hory a údolí se ztratila spolu s dálnicí, která vedla zpět k Božím přikázáním ve Svatyni.

Potomci Nimroda měli být použiti, aby se pokusili zabránit potomkům Abrahama udržet naživu rodinné království.

17. Dej nám krále, jako mají ostatní národy

A. Podrobné pokyny k ochraně struktury rodiny

Izrael byl mimořádně privilegovaným národem, který přijal Boží zákon na hoře Sinaj spolu s mnoha konkrétními pokyny, jak tento zákon dodržovat, a tak zůstat ve spojení s kanálem požehnání.

Bylo ustanoveno mnoho instrukcí tak, aby učily izraelské rodiny kritické povaze rodinných vztahů.

Zachovávejte má ustanovení a plňte je. Já Hospodin vás posvěcuji.

Kdyby kdokoliv proklel svého otce nebo svou matku, jistě bude usmrcen. Proklel svého otce či svou matku, jeho krev je na něm. Kdyby někdo zcizoložil s provdanou ženou, kdyby někdo zcizoložil s ženou svého bližního, jistě bude usmrcen -- cizoložník i cizoložnice. Lv 20:8-10

Na povrchu se některé pokyny zdají být velice drsné, dokud si neuvědomíme, že fráze *jistě být usmrcen* může znamenat buď zemřít předčasně, nebo být zabit. Zákon odhaluje, že odmítnutí rodinného vedení je přímou cestou k sebezničení.

Člověk, který udeří své rodiče nebo je prokleje, ukazuje jasný důkaz, že odmítl přítok autority a požehnání. Takový člověk je nebezpečím pro sebe i pro společnost. Bůh si nepřejí nikoho usmrtit. Zákon jednoduše odhaluje sebezničení hříšníka, protože zákon působí jako zrcadlo hříšníkovi, aby diagnostikoval jeho problém, aby mohl činit pokání.

Mnozí z nás jsou obeznámeni s nesmírnou bolestí, která přichází do rodin, když se partnerské páry dopustí cizoložství. Rozbíjí to rodinnou strukturu, snižuje respekt a poškozují komunitu. Tyto činy jsou tak nebezpečné, že Izrael musel pochopit, že výsledkem bude smrt.

Z příkladu Izáka, Jákoba a Ezaua jsme se naučili, jak životně důležité je vybrat si správného partnera. Izraelité se neměli ženit s lidmi z jiných národů, kteří by nechápali životně důležitou povahu rodinné struktury. Příběh Nehemiáše odhaluje naléhavost této záležitosti pro přežití Božího systému rodinných vztahů.

V oněch dnech jsem také viděl Judejce, kteří si brali za ženy Ašdódanky, Amónky a Moábky. Polovina jejich synů mluvila ašdódsky a neuměli mluvit judsky, ale mluvili jazykem tobo či onoho lidu. Vedl jsem s nimi při a proklel jsem je; bil jsem některé z nich, rval jsem jim vlasy a zapřísahal jsem je při Bohu: Nedávejte své dcery jejich synům a neberte jejich dcery pro své syny ani pro sebe. Cožpak kvůli nim nezpřehřel izraelský král Šalomoun? Mezi mnohými pohanými národy nebyl král, jako byl on. Byl milý svému Bohu a Bůh ho ustanovil králem nad celým Izraelem. A také jeho svedly k hříchu cizí ženy. Co že se o vás teď proslýchá, že pácháte všechno to velké zlo, když jste nevěrní svému Bohu a berete si cizí ženy?
Neh 13:23-27

Sňatky cizích manželek s Izraelity byly přímou ozvěnou předpotopních synů Božích, kteří se ženili s dcerami lidskými. Výsledek by byl stejný – tyranie. Nehemiáš byl naléhavý, aby tomu zabránil.

Mojžíš dostal mnoho instrukcí k ochraně rodinné struktury. Kdyby byl Izrael věrný, nikdy by netrpěl tak, jak trpěl. Bůh jim předložil požehnání plynoucí z následování Jeho rad a sebepoškozující prokletí z toho, když tyto pokyny neuposlechnou. Bůh předkládá klíčové prvky, o kterých jsme diskutovali ohledně spojení a zachování přítoku požehnání. Všimněte si pozorně:

Nedělejte si nicotnosti ani tesané modly, nestavte si posvátné sloupy ani si nepokládejte ve své zemi kamenné obrazy, abyste se jim klaněli. Neboť já Hospodin jsem váš Bůh. Zachovávejte mé soboty a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin. Jestliže budete žít podle mých ustanovení, zachovávat mé příkazy a plnit je, dám vám deště v jejich čas, země vydá svou úrodu a polní stromy vydají své ovoce, výmlat u vás dosáhne až ke vinobraní a vinobraní dosáhne až ke setbě. Budete jíst chléb svůj do sytosti a budete bydlet ve své zemi v bezpečí. Dám v zemi pokoj, ulehnete a nikdo vás nevyděl. Způsobím, že ze země zmizí divá zvěř a meč nebude procházet vaší zemí. Lev 26:1-6

1. Příkaz vyhýbat se modlám měl za cíl zachovat vztahové/neviditelné vnímání Boha. Modly vyrobené z materiálních věcí by způsobily, že by Izrael sklouzl

k mocenskému hodnotovému systému a zatvrzování vztahů – tak tvrdých jako dřevo, kámen a zlato, které by uctívali.

2. Příkaz týkající se Soboty byl připomínkou zdroje životního proudění a toho, kdo je stvořil.

3. Svatyně, jak jsme uváděli, poskytovala pouť nebo cestu k zapsání Božího ochranného zákona do jejich srdcí.

4. Desatero přikázání (a podrobné pokyny týkající se tohoto zákona), jak jsme poznamenali, je ochráncem kanálu požehnání. Sobota a příkaz neuctívat modly je součástí přikázání, ale byl vybrán pro zvláštní zaměření.

Bůh varoval Izraelity, že pokud se nebudou držet těchto zásad, budou prokleti a budou trpět útlakem, zármutkem a budou rozptýleni do celého světa.

Jestliže mě však nebudete poslouchat a nebudete plnit všechny tyto příkazy, jestliže zavrhnete má ustanovení a vaše duše si zoškliví má nařízení, tak i nebudete plnit všechny mé příkazy a porušíte mou smlouvu, tak já naložím s vámi takto: Ustanovím nad vámi děs, úbytečnou a horečku, která hubí oči a stravuje život. Zasejete své semeno zbytečně -- pohltí to vaši nepřátelé. Obrátím svou tvář proti vám, budete poraženi od svých nepřátel; ti, kdo vás nenávidí, budou nad vámi panovat a budete utíkat, i když vás nikdo nebude honit. budu se i já vůči vám stavět nepřátelsky a s hněvem, ano, budu vás kárat sedminásobně za vaše hříchy. Budete jíst maso svých synů a budete jíst maso svých dcer. Zničím vaše návrší, vyhladím vaše kadidlové oltáře, na mrtvoly vašich bůžků položím vaše mrtvoly a má duše si vás zoškliví. Vaše města proměním v trosky, zpusťším vaše svatyně a nebudu moci cítit vaši příjemnou vůni. Zpusťším zemi, takže se jí budou brožit vaši nepřátelé, kteří v ní budou bydlet. Rozptýlím vás mezi národy, vytasím za vámi meč, vaše země se stane pouští a vaše města se stanou troskami. Lev 26:14-17,28-33

Když Boží lid vystoupí z přítoku požehnání, Bůh ho nemůže ochránit. Hospodin představuje Sám sebe, jakože přináší tyto pohromy svému lidu, ale tyto pohromy jsou přirozeným procesem sklizně odmítání Božího rodinného království. Bůh použije kletby jako otec, který si přeje napravit své vzpurné děti; Dovolil by jim, aby trpěli následky svých špatných

rozhodnutí, a protože jim dovolí, aby trpěli, přebírá zodpovědnost za to, co se děje.

B. Izrael se odvrací od Boha

Kdyby Izrael věrně následoval tyto věci, měl by mír a prosperitu a život bez strachu a války. Izrael začal dobře, ale poté, co Mojžíš, Áron, Jozue a všichni jejich vrstevníci zemřeli, povstala nová generace, která tyto zásady nedokázala zachovat.

Jozue, syn Núnův, otrok Hospodinův, zemřel ve věku sto deseti let. Pohřbili ho na území jeho dědictví v Timnatcheresu, v efrajimském pohoří severně od hory Gaaš. A také celá ona generace byla připojena ke svým otcům. Po nich potom povstala jiná generace, která neznala Hospodina ani dílo, jež pro Izrael vykonal. Synové Izraele páchali to, co je zlé v Hospodinových očích, a sloužili bálům. Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země, a chodili za jinými bohy z bohů těch národů, které byly okolo nich, klaněli se jim a provokovali Hospodina ke hněvu.

Soudců 2:8-12

Mír a prosperita, které Izrael zažil pod Jozuovým vedením, je nepřiměřeně k tomu, aby děkovali Bohu, ale spíše způsobily, že upadli do sebeuspokojení. Tento trend se v historii objevil mnohokrát a je pro nás varováním. Pozorujte dnešní západní národy, které byly vychovány na křesťanských principech. Mnohé z těchto národů se staly prosperujícími a bohatými a nyní se všechny pomalu odvracejí od svých původních principů, aby sloužily materialismu.

Izrael se odvrátil od Boha, aby sloužil Baálovi. Baál byl bůh podle vzoru Nimrodova systému uctívání; uctívání vrozené síly přírody a zejména slunce. Když se Izrael odvrátil od pravého Boha, odvrátil se od zdroje života. Vztah mezi manželem a manželkou již nebyl založen na zásadách vůdcovství a podřízenosti, jak se odráží ve vztahu Otce a Syna v nebi, ale všechna uctívání božstva byla založena na vrozené moci. Ztráta příkladu podřízeného zástupce znamenala pro Izrael zkázu. Odřízla vztahový hodnotový systém nebes a vychovala generaci, která se stala nejistou, bezcennou a ustrašenou.

Knihy Soudců podrobně popisuje nárek Izraelců nad zlem a zármutkem, které je postihly. Byli podrobena sousedními kmeny a jejich rodiny byly zničeny. Společnost se stala feminizovanou, protože role otce žehnat svým dětem byla ztracena. Muži ztratili odvahu kvůli své nejistotě a nedostatku požehnání. Aby pomohl Izraeli uniknout z tyranie svých nepřátel, musel Bůh použít služeb ženy, protože mužské vedení bylo zničeno.

Debora byla vychována jako prorokyně, aby pomohla Izraeli uniknout tyranii, které čelili. Podle zásad semene a péče by nikdy nepřijala plášť vůdce Božího lidu, ale zoufalé časy vyžadují zoufalá opatření. Bůh použil věrnost Debóry, aby osvobodil Izrael. Debóra požádala Báraka, aby vedl armádu, která by porazila jejich nepřátele, ale všimněte si Bárakovy odpovědi:

Bárak jí odpověděl: Pokud půjdeš se mnou, i já půjdu. Nepůjdeš-li se mnou, nepůjdu ani já. Ona řekla: Určitě půjdu s tebou, jenomže na cestě, po které ty půjdeš, ti nebude patřit sláva, protože Hospodin vydá Síseru do ruky ženy. Debóra vstala a šla s Bárakem do Kedeše. Soudců 4:8-9

Bez toho, aby kanál požehnání fungoval správně, Bárak se bál a přál si, aby ho Debóra držela za ruku jako matka; v důsledku toho by čest vítězství připadla ženě, která jednala s odvahou.

To je výsledek odmítnutí Božího systému požehnání rodiny. Jak Izaiáš později uvádí:

Ó můj lid! Jeho utlačovatelé jednají svévolně a vládnou mu ženy. Ó můj lide! Tvoji vůdcové vedou do bludu a směr tvých stezek zmátli. Iz 3:12

Když se od žen vyžaduje, aby vedly Boží lid, je to znamení, že jsou v hlubokém odpadlictví a kanál požehnání je rozbitý. Zásady vůdcovství a podřízenosti nemohou nikdy správně fungovat pod ženským vedením, protože to zaměňuje mužské a ženské role. Ale pro Izraelity bylo lepší být vysvobozeni rukama ženy, než nadále trpět v otroctví svých nepřátel – to by bylo mnohem horší.

Není náhodou, že kniha Soudců představuje Samsona jako sukničkáře se slabou vůlí, který rád vtipkuje, baví se a zastrašuje lidi. I to je výsledek toho, že přítok požehnání je přerušeno. Bůh opět přiměl události, aby

spolupracovaly, aby vysvobodily Jeho lid z otroctví jeho nepřátel, ale Samson je špatným příkladem mužského vedení.

Vidíme Samsonovu nerozumnou volbu partnerky:

Jeho otec a matka mu však řekli: Cožpak se nenajde žena mezi dcerami tvých bratrů a v celém mém lidu, že si jdeš vzít ženu z neobřezaných Pelištejců? Ale Samson svému otci odpověděl: Tu pro mě vezmi, protože ona je v mých očích ta pravá. Soudců 14:3

Samson neměl ponětí o životně důležité povaze výběru věrné manželky; jediné, na čem záleželo, bylo, že ho to potěšilo. Samson vyrostl v sobeckého, sebestředného chlapce v mužském těle.

Samson byl skutečně ovládán svou touhou po ženách. Člověk ovládaný vášní je typickým výsledkem, když je systém vztahového požehnání zničen a Boží lid se odvrací od Otce a Syna, vedení a vzoru podřízenosti; k Bálovým modelům mocenské rovnosti.

Samson, který tlačí mlýnské kolo v mlýně Pelištejců, je vhodným příkladem toho, jak se Boží lid odvrací od pravého Boha. Byl ubohý, chudý, slepý a nahý; zotročen falešným hodnotovým systémem a postrádající semínka požehnání, které každý člověk potřebuje, aby byl moudrým a bystrým vůdcem.

C. Izrael zakotvuje systém víry o vrozené moci

Po mnoha letech zkoušek a zármutku Bůh vzkřísil proroka – Samuela – aby vedl Boží lid. Podíváme-li se na kontext Samuelova příběhu, opět vidíme prokletí systému vrozené moci v životě Elího. Nebyl mužem, který by dokázal krotit své syny a být silným vůdcem. Samuelův otec také nebyl zdravě kritický muž a nezdá se, že by byl duchovním vůdcem, kterým by měl být.

Bůh použil Samuela, aby přivedl Izrael zpět k božímu systému uctívání. Vykonal velké dílo reformy, ale i když Samuel se snažil založit rodinu podle Božího příkazu, jeho synové nenásledovali správnou cestu.

Samuelovy váhavé kroky jako otce poskytly vedoucím mužům Izraele příležitost, o kterou již nějakou dobu usilovali.

Všichni izraelští starší se shromáždili a přišli k Samuelovi do Rámy. Řekli mu: Hle, ty jsi zestárl a tvoji synové nechodí po tvých cestách. Ustanov nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako tomu je u všech národů. 1 Samuel 8:4-5

Izraelští vůdcové se nespokojili s tím, že zůstali v rodinných skupinách a nechali se vést laskavým vedením proroka. Chtěli monarchu, který vládne absolutně. Touha po králi byla voláním po zásadách Nimroda. Chtěli být jako ostatní národy. Nechtěli být jiní a zvláštní. Jejich nejistota se nedokázala vyrovnat s tím, že jsou jiní. Tato žádost byla naprostým odmítnutím Zásad Boha a Jeho rodinného království.

Hospodin řekl Samuelovi: Uposlechni lid ve všem, co ti řekl, protože nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mě, abych nekraloval nad nimi. 1 Samuel 8:7

Touha po králi by zajistila konečné zničení Izraele. Jakmile vstoupí na tuto cestu, nebude úniku, dokud nebudou zcela ovládnáni, a to nejen v mysli, ale také v těle. To je přesně to, co se stalo s pozdějším zajetím v Asýrii a Babylonu. Satan byl na pokraji velkého vítězství. Kdyby dokázal vtáhnout Izrael do touhy po králi, mohl by zavést své zásady rodiny a vlády, po vzoru Nimroda, a zajistit rozbití rodinného systému požehnání.

Samuel je prosil, aby to nedělali, ale oni již byli odhodláni.

Samuel řekl všechna Hospodinova slova lidu, který od něj žádal krále. Řekl: Toto bude právo krále, který nad vámi bude kralovat: Vezme vaše syny a ustanoví si je na své válečné vozy a na své jezdecké koně a budou běhat před jeho válečnými vozy. Ustanoví si je za velitele nad tisíci a nad padesáti, také aby orali jeho pole a sklízeli jeho žeň, aby zhotovovali jeho válečné zbraně a výstroj jeho vozů. A vaše dcery vezme za mastičkářky, kuchařky a pekařky. Vezme vaše nejlepší pole, vinice a olivové háje a dá je svým otrokům. Bude brát desátky z vašeho zrní a vašich vinic a dá je svým dvorním úředníkům a otrokům. Vezme vaše otroky a vaše služky, vaše nejlepší mládence a vaše osly a podrobí je práci pro sebe. Bude brát desátky z vašeho stáda a stanete se jeho otroky. V onen den budete volat o pomoc kvůli svému králi, kterého

jste si zvolili, ale Hospodin vám v onen den neodpoví. Lid však nechtěl uposlechnout Samuela a řekli: Ne! Ať je nad námi král! I my budeme jako všechny národy. Náš král nás bude soudit, bude před námi vycházet a bojovat naše boje. 1Samuel 8:10-20

Všechno, před čím Samuel varoval, se stalo. Chtěli krále, který by za ně bojoval jejich bitvy. Jejich nejistota a nedostatek požehnání způsobily, že jim chyběla odvaha, a odhalili, že jsou chlapci v mužských tělech, kteří hledají silného osvoboditele, který by je ochránil. Klíčovým bodem, který přehlédli, je to, že zničující účinky jejich rozbité společnosti je nutí vyprodukovat muže, který byl odvážný, silný a čestný. Saul vypadal podle všeho jako dokonalá volba, ale byl jen dalším dítětem nejistoty, strachu a bezcennosti. Jeho neschopnost způsobila, že vládl jako vrtošivý tyran.

To je varování pro dnešní svět. Dnes žijeme v polévce feminizované společnosti, která odhaluje stále rostoucí tyranii a bezbožnost. Muži cítí malou zodpovědnost za svůj vlastní život, a ještě méně za ostatní. Nakonec budou lidé volat po osvoboditeli, který by je zachránil – ale bude to nemilosrdný a bezcitný král jako Nimrod bez ohledu na skutečné rodinné hodnoty; ne král jako Ježíš, který je ztělesněním pravých zásad požehnání a zbožného mužství.

D. Králové Izraele

Výsledky izraelské volby za krále jsou tragické. Základy nebyly nikdy položeny správně, a proto kanál požehnání jen zřídka proudil. Jak jsme uvedli, Saul nesl všechny znaky nejistého prokletého dítěte.

Když Saul viděl, jak David zabil Goliáše, viděl Davida jako příležitost, ale když lidé začali zpívat Davidovy chvály za jeho odvahu ve válce, Saul ho pak viděl jako hrozbu.

Stalo se, že jak přicházeli, když se David vracel z boje proti Pelištejcům, ženy ze všech izraelských měst vysly vstříc králi Saulovi, aby zpívaly a tančily s tamburínami, s radostí a s triangly. Radující se ženy zpívaly: Saul pobil své tisíce a David své desetitisíce. Saul se velice rozžlobil a nelíbilo se mu to. Řekl: Davidovi přirůstaly desetitisíce a mně přirůstaly tisíce. Už mu chybí jen království. Od onoho dne Saul hleděl na Davida s podezřením. 1 Samuel 18:6-9

Mentalita příležitosti a hrozby je jasným důkazem hadovy lži v Saulovi. Jeho neschopnost rozpoznat, že všechny věci pocházejí od Boha, způsobila, že Davida pronásledoval po zbytek svého života. Jeho nejistota a nedostatek hodnoty ho tak přemohly, že byl neustále obtěžován zlými duchy.

Příštího dne se stalo, že Saula uchvátil zlý duch od Boha a choval se uvnitř paláce jako prorok. David brál svou rukou na loutnu jako každý den. Saul měl v ruce kopí. V tom Saul vrhl kopí, neboť si řekl: Přibodnu Davida ke stěně. David však před ním dvakrát uhnul. Saul se Davida bál, protože s ním byl Hospodin, kdežto od Saula odstoupil. 1 Samuel 18:10-12

Zbytek Saulova života je žalostným příběhem o člověku, který se topí ve své vlastní bezcennosti či neschopnosti; používá svou moc k tomu, aby se vrhl na domnělé i skutečné hrozby, aby si zajistil svůj trůn.

Pán byl s Davidem a jeho víra v Boha a důvěra v Boží moc namísto v jeho vlastní moc, mu umožnily, aby byl používán k činění mocných věcí. Z nějakého důvodu mu však ponaučení Abrahama, Izáka a Jákoba ohledně struktury rodiny nebyla vštípena a nepodařilo se mu ustanovit své království na základě správných zásad vedení a poddanosti.

Davidovi se v Chebrónu narodili synové: Jeho prvorozený byl Amnón s Achínoamou Jizreelskou, jeho druhý syn byl Kileab s Abígajilou Karmelskou, dříve ženou Nabalovou, třetí byl Abšalóm, syn Maaky, dcery gešúrského krále Talmaje, čtvrtý byl Adónijáš, syn Chagíty, pátý Šefatjáš, syn Abítaly, šestý Jitreám s Eglou, Davidovou ženou. Ti se narodili Davidovi v Chebrónu. 2Samuel 3:2-5

Kdyby to David věděl, s modlitbou by hledal jedinou ženu, která by působila jako poslušná pečující zástupkyně, která by s péčí vychovávala jeho děti a upevnila jeho království. Zdá se však, že David o těchto životně důležitých otázkách neví, místo toho buduje základy svého království na několika manželkách, včetně jediné manželky – Maaky – jako mírovou dohodu s králem Gešuru.

Davidův dům byl postaven na chybném základě, a plody se brzy projeví v jeho dětech. Četné manželky soupeřící o Davidovu náklonnost, v kombinaci s touhou každé ženy po tom, aby se její syn stal příštím králem, vytvořily královský dvůr žárlivosti, podvodů a intrik.

Davidův prvorozený Amnón, pokoušený ďáblem, svedl svou nevlastní sestru Tamar a znásilnil ji. To Abšalóma rozzuřilo a tiše naplánoval Amnónovu smrt. Abšalóm byl synem Maaky, Davidovy manželky- cizinky, která měla být prostředkem mírové dohody. David by si jen stěžl uvědomoval, že semínka výchovy Abšalóma Maakou ho učiní nesmírně ambiciózním, lstivým a intrikánským. Tato žena, která byla zamýšlena jako pouto míru, téměř zničila celé Davidovo království.

Existuje tajemství, které obklopuje Abigailina syna – Kileaba, nebo Daniela, jak je vyjádřeno v 1 Par 3:1. Abigail se zdála být nejmoudřejší z Davidových manželek a chápala principy podřízenosti, ale po Amnónově smrti není Kileab nikde uveden v tom smyslu, že by byl v linii pro kralování. Zdá se, že tam není žádná zmínka o tom, co se mu stalo.

Místo toho Davidův nástupce přišel skrze cizoložný vztah s Batšebou. Jsme skeptičtí v tom, že se tato žena jen nevině umývala na střeše, a že neměla tušení, že ji vidí král.

Navečer se stalo, že David vstal z postele a procházel se na střeše královského paláce. Ze střechy uviděl ženu, jak se umývá. Byla to žena velmi bezkéého vzhledu. 2 Samuel 11:2

Kdyby byla Batšeba nevinná, odmítla by královo pozvání, aby se s ním vyspala, ale vypadala docela ochotně, protože příběh nezaznamenává žádný protest z její strany. To, že David jednal tímto způsobem, odhalilo, že naprosto postrádá pochopení Božího systému požehnání.

Semena viny, která přebývala v Davidovi a Batšebě z cizoložství, a Davidovo zabití manžela Batšeby, byly součástí návodu, který se dostal do jejich dítěte Šalomouna. Je pravda, že Bůh Šalomouna miloval a požehnal mu moudrostí, protože mu bylo předáno mnoho dobrých vlastností od jeho rodičů, ale špatná semena bezcennosti a zkažené rodinné struktury se nakonec vynořila.

Ačkoli Šalomoun měl velkou moudrost v mnoha oblastech, v jedné klíčové oblasti, kde to bylo nejvíce potřeba, selhal, a velmi selhal. Měl 700 manželek a 300 konkubín. Vybudoval svou armádu a zapojil se do velkých stavebních projektů, a pak zavedl daně pro lidi a nahnal je do práce. Zatímco mnoho lidí poukazuje na slávu Šalomouna, ve skutečnosti byl konečný výsledek jeho kralování katastrofou a skončil tím, že jeho království bylo rozděleno.

Nakonec uctíval falešné bohy některých svých manželek, a postavil jim chrámy. Jaká urážka Boha nebes.

Král Šalomoun miloval vedle faraonovy dcery mnoho žen cizinek -- Moábky, Amónky, Edómky, Sidónanky a Chetejky -- z národů, o kterých Hospodin synům Izraele řekl: Nevcházejte k nim a ony at' nevcházejí k vám. Jistě by odvrátily vaše srdce k chození za svými bohy. K nim Šalomoun přilnul a miloval je. Měl sedm set žen, kněžen, a tři sta konkubín; a jeho ženy odvrátily jeho srdce. I stalo se v čase Šalomounova stáří, že jeho ženy odvrátily jeho srdce k chození za jinými bohy a jeho srdce nebylo cele s Hospodinem, jeho Bohem, jako bylo srdce jeho otce Davida. 1 Král 11:1-4

Šalomoun zasel v Izraeli trend pro velmi špatnou cestu. Izraelské království, které se po Šalomounově smrti od Judy oddělilo, nevytvořilo jediného dobrého krále. Někteří z izraelských králů jednali v Hospodinových očích správně, ale zdálo se, že i dobří králové postrádali rozlišování. Například Jošafat dovolil svému synovi, aby se oženil s dcerou Jezábel. Co si propána myslel! Důsledky sňatku vedly k prvnímu „ženskému králi“ Judy – Atalji, která téměř zničila celý národ.⁴⁰ Ezechiáš byl velmi pozhnán Hospodinem a udělal mnoho dobrých věcí, aby zachoval uctívání pravého Boha, ale když Babyloňané přišli klepat na jeho dveře, ukázal jim všechno své bohatství a poklad a zasel semeno v myslích Babyloňanů, aby se jednoho dne vrátili a vzali si tento poklad domů.⁴¹

Neschopnost Izraele zachovat systém rodinných přítoků zajistila, že principy Nimroda budou vládnout světu. Touha po území a moci by nebyla uspokojena, dokud by nevznikl vůdce, který by ovládal celý svět. Principy vrozené moci se vši její bezcenností vyžadují od lidí touhu po neomezené moci. Tato síla je jedinou drogou, která uklidňuje jejich křehké ego a bezcenné duše. První z těchto světových říší se objevila v národě Babylonu.

⁴⁰ 2. Král 11:1-14

⁴¹ 2. Let 32:27-31

Ačkoliv si Izrael přál, aby jim vládl král a bojoval jejich bitvy, nerozpoznali, že rodiny králů často neplodí děti, které jsou způsobilé vládnout, a výsledkem je obvykle tyranie. Nakonec poslušné otroctví izraelských vůdců principům Nimrodova království vedlo k tomu, že jejich děti byly fyzickými zajatci tohoto systému.

18. Vzestup a tyranie světové říše

A. Bitva mezi dvěma semeny, dvěma ženami, dvěma městy

Bitva mezi Božím rodinným královstvím a satanovým systémem vrozené moci je popsána v Genesis 3 jako bitva mezi dvěma semeny.

A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. Gen 3:15

Semeno ženy představuje malou skupinu lidí, kteří se věrně snaží držet Božího rodinného systému uprostřed mnoha útoků. Srdcem tohoto semene je samozřejmě Syn Boží, protože On je konečným vyjádřením podřízenosti Božímu životnímu zdroji a ustanovuje proud tohoto přítoku požehnání. Zachování semene je zachováním příkladu Božího Syna. Kdykoliv se rodiny řídí zásadami vůdcovství a poddajnosti v kontextu příkázání Božích a kráčejí po cestě systému Svatyně, jsou naplňovány Duchem Kristovým a odhalují Jeho charakter.

zaslíbení daná Abrahamovi a jeho semeni. Písmo tu neříká v množném čísle: "a semenům", ale v jednotném: "a tvému semeni," čímž je míněn Kristus. Gal 3:16 B21

A jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení. Gal 3:29

Jak jsme diskutovali v kapitole 16, jakmile se lidská rasa stala otrokem satanových principů království, bylo nemožné, abychom byli osvobozeni. Proto Ježíš vzal lidstvo do svých rukou a poslal svého Ducha, aby nám pomohl. Jeho dílo nebylo plně uznáno, dokud nepřišel na zem jako lidská bytost a nezjevil charakter svého Otce, čímž rozšířil poznání přítoku požehnání, abychom mohli mít větší schopnost získat vítězství nad hadem.

Takže kdekoliv vidíme lidi, jak reagují na příkázání Boží a systém rodinného království, to je ve skutečnosti charakter a Duch Kristův, který se odráží v jejich životech. To je tajemství pro mnohé a bylo to tajemství pro většinu, dokud Ježíš nepřišel na zem a plně nezjevil tyto zásady podřízenosti rodiny.

...to tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým, kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohaný: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy. Jeho my zvěstujeme napomínající každého člověka a vyučující každého člověka ve vši moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu. Proto také usilovně pracuji a zápasím v souladu s jeho působením, které je ve mně mocné. Kol 1:26-29

Genesis 3:15 nám připomíná, že satan se bude snažit toto semeno zabít. Byl úspěšný v pohmoždění paty tohoto semene, když zabil Ježíše na kříži, ale tato nejtemnější hodina se ukázala být největším triumfem Božího lidu, protože zvětšila přítok požehnání na celý svět.

Satan se nejen pokusil zabít semeno přímo v osobě Ježíše, ale také se pokusil zabít toto semeno v srdcích a myslích Jeho následovníků. Prvním příkladem je příběh Kaina a Ábela.

Kain řekl svému bratru Ábelovi: Pojďme na pole. A stalo se, když byli na poli, že Kain povstal proti svému bratru Ábelovi a zabil ho. Gen 4:8

Neboť to je ta zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali. Ne jako Kain, který byl ze Zlého a zabil svého bratra. A proč ho zabil? Protože jeho vlastní skutky byly zlé, kdežto skutky jeho bratra byly spravedlivé. Nedivte se, bratři, když vás svět nenávidí. 1 Jan 3:11-13

Tito dva bratři symbolizují válku mezi principy Krista a satana, která se odehrávala v lidských dějinách. Historii těchto dvou principů budeme sledovat v následujících několika kapitolách.

Dvě cesty, dvě semena, dvě ženy, dvě města

Avložim nepřátelství mezi tebou a ženou a mezi tvě semeno a její semeno. Gen 3:15

JERUZALÉM – Símné spravedlivých – Strážci smlouvy

Ábel

1 Jan 3:12

Kain
Gen 4:14

Abrahám

Gen 12:1-3; Gal 3:29

Spasitel

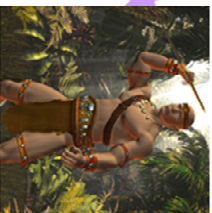
Gal 3:16

Žena v bílém

Zj 12; Gal 4:26

BABYLON* – Símné bezbožných – odmítací smlouvy

Nimrod

Gen 10:8-10

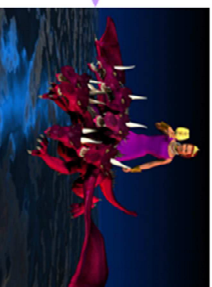
Nabúkadnezar

Dan 3:5; 4:30

Malý Roh

Dan 8:1,12

Žena v purpuru

Zj 17:5; Gal 4:25

* Od slova Babel – což znamená "dveře nebo brána k bohu" – nebo jinou cestu než tu, kterou dal Bůh Adamovi

Po epizodě Kaina a Ábela se satan pokusil zabít semeno ženy tím, že pokoušel Boží syny, aby se oženili s dcerami lidskými, což vyprodukovalo tyrany předpotopního světa. Tento plán téměř uspěl, ale Bůh povolal Noema a skrze něj bylo zachráněno osm lidí, aby pokračovali v linii semene.

Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu. V těle byl sice usmrčen, ale v Duchu obživen. V něm také přišel a vyhlásil zvěst duchům ve vězení, kteří kdysi neuposlechli, když Boží trpělivost ve dnech Noemových vyčkávala, zatímco byl stavěn koráb, v němž jen několik, to jest osm duší, bylo zachráněno skrze vodu. 1 Petrův 3:18-20

...zkoumali, na který nebo na jaký čas ukazoval Duch Kristův v nich, když předem svědčil o utrpeních určených Kristu a o velké slávě, která přijde po nich. 1 Petrův 1:11

Všimli jsme si, jak nám Bible říká, že to byl Duch Kristův v Noemovi, který kázal lidem své doby o přicházející potopě. Tyto ubohé duše byly ve vězení satanova království vrozeného zdroje života ("duchové ve vězení") a Duch Kristův proudící skrze Noeho kázal lidem, aby je varoval. Žel nikdo z lidí neodpověděl a pouze rodina Noeho byla zachráněna.

Satan pak zaútočil na rodinu Noeho tím, že ho pokoušel, aby se opil, a sváděl svého syna k odpornému nemorálnímu činu. Výsledkem této tragédie byl muž Nimrod, který vyvinul základní principy satanova království na zemi. Celý tento systém je zmíněn v Písmu prostřednictvím města Babylon, prvního města, které Nimrod postavil. Velká část světa spadala pod tento modlářský systém, a tak Bůh povolal Abrahama z Babylonu a naučil ho zásadám rodinného království.

Satan znovu zaútočil tím, že pokoušel Abrahama, aby se bál, když byl v Egyptě (Egyptané byli potomky Cháma, dědečka Nimroda). Abraham v důsledku toho téměř ztratil svou ženu, ale Bůh na nich navštívil nepravosti Egypta tím, že dovolil velké rány. Satanovi se podařilo zničit království Lotovy rodiny v hrubé nemorálnosti Sodomy a následných požárech, které byly uvolněny, aby zastavily tento hluboce nemorální systém.

Satan znovu zaútočil uvedením Hagar jako prostředku k vytvoření dědice království zaslíbeného Abrahamovi Bohem, ale nakonec se narodil pravý dědic v osobě Izáka.

Satan znovu zaútočil tím, že zotročil Izraelity v Egyptě a zabránil jim dodržovat příkázání, která chránila přítok požehnání. Snažil se také feminizovat jejich společnost, aby přítok oslabil.

Bůh pak povolal Mojžíše, aby obnovil zásady svého rodinného království, a dal podrobné pokyny ohledně toho, jak by mohl být zákon, který chrání přítok požehnání, zapsán do srdcí Jeho lidu. To přišlo prostřednictvím systému uctívání Svatyně.

Satan zaútočil reptáním lidu proti Mojžíšovi. Napadl je tím, že je přiměl uctívat zlaté tele. Útočil tím, že je pokoušel, aby pochybovali o Božím slově, že mohou jít do zaslíbené země. Na břehu Jordánu satan pokoušel Izrael cizími ženami. Pak po smrti Mojžíše, Jozue a celé té generace se satanovi konečně podařilo prolomit systém rodinných kanálů, když Izrael opustil Hospodina a uctíval jiné bohy – bohy, kteří odráželi satanovy principy vrozeného zdroje života.

Bůh poslal několik proroků, aby se pokusili zachovat spravedlivé semeno obsahující poddajného ducha Kristova a udrželi věrný zbytek. Vzhledem k tomu, že přítok byl tak oslaben, Pán mohl najít jen velmi málo mužů, kteří by vedli dílo reformy. Hospodin se uchýlil k vyvýšení žen v Izraeli jako prorokyně Debora, což sice nebylo optimální, ale v zoufalé situaci to nejlepší.

Satan pak pokoušel Izrael, aby požádal o krále, stejně jako ostatní národy. Byl to trik, jak zotročit srdce a mysl Izraele zásadám Nimroda a Babylonu a zabránit tomu, aby se Duch Kristův projevil v Jeho lidu. Králové Izraele byli z velké části katastrofou a připravili cestu k tomu, aby byl Izrael fyzicky znovu dobyt.

Satan dlouho připravoval své následovníky na vybudování světové nadvlády. Kdyby satan mohl ovládat celý svět skrze své símě, pak by mohl odříznout principy Božího rodinného království. Mohl vymazat Jeho Svatyni, Jeho příkázání, Jeho lid a cokoliv, co představovalo zásady přítoku požehnání a Ducha Kristova.

V průběhu dějin od dob dávného Babylonu, vidíme řadu světových mocností, které satan používá k útokům na Boží lid, Jeho příkázání, Jeho Svatyni a Jeho město Jeruzalém, – město míru. Poté, co Kristus porazil satana na zemi a bezpečně umístil své semeno do církve (své nevěsty), satan vedl celosvětový útok na ty, kteří dodržovali příkázání Boží a víru v Systém Ježíšových rodinných přítoků. Čtete o tom ve Zjevení, kapitole 12.

A ukázalo se veliké znamení v nebi: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd. Byla těhotná a křičela, když v bolestech a mukách pracovala ku porodu. A ukázalo se jiné znamení v nebi: hle, veliký rudý drak, mající sedm hlav a deset rohů, a na těch hlavách sedm diadémů. Jeho ocas vlekl třetinu nebeských hvězd; i svrhl je na zem. A drak stál před ženou, která měla porodit, aby její dítě sežral, jakmile porodí. A porodila syna -- muže, který má pást všechny národy železnou berlou. Vtom bylo její dítě vytrženo k Bobu a k jeho trůnu. Zj 12:1-5

Když drak uviděl, že byl svržen na zem, začal pronásledovat ženu, která porodila toho syna. Ale té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby mohla letět do pustiny na své místo, kde skryta před hadem bude živena čas a časy a půl času. A had vychrlil z tlamy za ženou vodu jako řeku, aby ji strhl proudem. Ale země přispěla ženě na pomoc: země otevřela svá ústa a pohltila řeku, kterou vychrlil drak ze své tlamy. Drak se na tu ženu rozzuřil a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží příkázání a mají Ježíšovo svědectví. Zj 12:13-17

Věrná žena, představující Boží církev, byla pod těžkým útokem draka a jeho zástupců. Satan se brzy naučil, že jednou z nejlepších metod, jak vykolejit Boží lid, je představit jinou ženu. Této zásadě se naučil tím, že Abrahamovi představil Egyptřanku Hagar jako manželku. A tak Bible odhaluje:

A odnesl mne v Duchu do pustiny. Tu jsem uviděl ženu, sedící na šelmě šarlatové barvy, plné roubarvých jmen, mající sedm hlav a deset rohů. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahými kameny a perlami; ve své ruce měla zlatou číši plnou ohavností a nečistot svého smilstva a na svém čele měla napsané jméno: "Tajemství, Babylon, ten veliký, matka smilnic a ohavností země." Uviděl

jsem tu ženu zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji uviděl. Anděl mi řekl: "Proč jsi užasl? Já ti řeknu tajemství té ženy a šelmy, která ji nese a má sedm hlav a deset rohů. Zj 17:3-7

Stejně jako se Sára musela potýkat s Hagar, tak i Boží církve se bude muset potýkat s jinou ženou, která tvrdí, že je pravou nevěstou Kristovou. A žel, stejně jako to byla Sára, která navrhla, aby Hagar byla použita k porodu dítěte, tak to byla samotná církev, která dovolila této jiné ženě přijít a ovládnout Boží rodinu.

Tyto verše podrobně rozebereme v nadcházejících kapitolách a odhalíme, jak satan napadl Boží lid, Jeho příkázání a Jeho Svatyni poté, co se Ježíš před 2000 lety vrátil do nebe. Ale nejprve se musíme vrátit do zajetí Izraele a vzestupu satanovy světovlády.

B. Satanovo semeno vládne světu

V době izraelských králů se je Bůh snažil varovat tím, že posílal proroky. Izaiáš i Jeremiáš varovali izraelské krále, že budou zajati, pokud se neobrátí zpět k Bohu.

...hle, pošlu a vezmu všechny severní čeledě, je Hospodinův výrok, pošlu i pro svého otroka, babylonského krále Nebúkadnesara, a přivedu je proti této zemi, proti jejím obyvatelům i proti všem těmto okolním národům. Zsvětím je zkaže a učiním je předmětem hrůzy a úžasu a věčnými troskami. Odstraním od nich blas jáсотu i blas radosti, blas ženicha i blas nevěsty, zvuk ručních mlynků i světlo lampy. Tato celá země se stane troskami, broznou pustinou, a tyto národy budou sedmdesát let sloužit babylonskému králi. Jer 25:9-11

Žel neposlouchali. Králové Izraele odmítli příkázání Boha a Jeho Svatyni ve prospěch království satanova systému. Neustálým odmítáním Božího přitoku požehnání a životem mimo Něj už Bůh nemohl chránit Izrael. Vykročení z kanálu požehnání dává satanovi právo svobodně útočit, ničit a ničit. Nakonec přišel čas, kdy byl Izrael vzat do samého srdce satanových principů království – Babylonu.

Joakim se stal králem v pětadvaceti letech a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. Páchal, co je v očích Hospodina, jeho Boha, zlé. 6Přítáhl

proti němu babylonský král Nabúkadnezar a spoutal ho bronzovými řetězy, aby ho odvekl do Babylonu. Nabúkadnezar odvezl do Babylonu část vybavení Hospodinova chrámu a uložil je ve svém babylonském chrámu. 2 Let 36:5-7 B21

Všechno vybavení Božího chrámu, velké i malé předměty, poklady Hospodinova chrámu stejně jako poklady krále a jeho velmožů, to vše bylo odvezeno do Babylonu. Boží chrám vypálili, jeruzalémské hradby rozbořili, všechny paláce zapálili a všechny cennosti v nich zničili. Zbytek těch, kdo unikli meči, král odvekl do Babylonu, kde pak jemu a jeho synům otročili až do nástupu Perské říše. 2 Let 36:18–20 B21

Všimněte si, jak Nebúkadnesar zničil Svatyni Izraele a vzal svatyňové nádoby a umístil je do své vlastní Svatyně nebo chrámu. To byl vhodný symbol nadvlády satanova semene nad Kristovým semenem během této doby. Ale Duch Kristův odpověděl úžasným způsobem. Satanovou touhou bylo vládnout zemi skrze Babylon a vybudovat království, které bude trvat věčně. Babylonský systém by skutečně vládl po dlouhou dobu, ale nakonec by semeno ženy pohmoždilo hadovi hlavu. To znamená, že lži hada o vrozené moci by nakonec zmizely.

Bůh poslal babylonskému králi sen o těchto věcech, ale král Nabúkadnezar nedokázal rozeznat jeho význam. Skrze prozřetelnost Bůh dovolil mladému muži ze zajatců Izraele, aby vyložil sen, a udělil mu vliv na babylonského krále, aby mu mohl představit pravé zásady Božího království. Příběh snu a jeho interpretace se nachází ve 2. kapitole knihy Daniel. Stručně se podíváme na klíčové body, ale doporučuji vám, abyste si přečetli celou kapitolu, pokud s ní nejste obeznámeni.

Král měl "moudré muže", kteří tvrdili, že mají spojení s duchovní říší a měli být schopni říct králi svůj sen, ale nedokázali to. Když byl Daniel předveden před krále, zdvořile vysvětlil, že moc vykládat sny není jeho vlastní dovednost, ale je darem od zdroje, kterým je sám Bůh.

Král se tedy Daniela zvaného Baltazar zeptal: „Ty bys mi uměl sdělit, co jsem viděl ve snu a co to znamená?“ Daniel králi odpověděl: „Tajemství, na něž se král ptá, mu nedokáže vysvětlit žádný mudrc, kouzelník, věštec ani jasnovidec. Na nebi je však Bůh, který zjevuje tajemství. Ten králi Nabúkadnezarovi ukázal, co se stane v posledních dnech. Sen a vidění, která jsi v mysli viděl na lůžku, jsou následující:

Dan 2:26-28

Babylon
606-539 př. Kr.

ZLATO

Médo-Persie
539-331 př. Kr.

STŘÍBRO

Řecko
331-168 př. Kr.

BRONZ

Řím
168 př. Kr.- 476 po Kr.

ŽELEZO

ŽELEZO A
HLÍNA

Daniel pak nastínil sen, který odhalil sochu člověka. Tento muž se skládal z různých kovů, které degradovaly v kvalitě a byly stále těžší a tvrdší, představující čtyři velká království. Poté přišlo rozdělení na deset království reprezentovaných prsty. Sen pak přichází ke klíčovému bodu: že přijde skála a rozbije sochu muže a bude zřízeno nové království, které nikdy neskončí. Toto království je Královstvím Boží rodiny; Bůh říkal Nabúkadnezarovi, že i když nyní vládne semeno hadovi lži, semeno ženy nad ním nakonec zvítězí.

Studenti biblické historie identifikovali tyto čtyři světové říše jako Babylon, Medo-Persie, Řecko a Řím. Bible jasně ukazuje, že hlavou je Babylon, protože Daniel řekl králi, že tomu tak je.⁴² Z dalšího čtení v Danielovi také víme, že 2. a 3. království byly Medo-Persie a Řecko, protože anděl Gabriel to říká přímo Danielovi.⁴³

Tato čtyři království budou ovládat Boží lid až do druhého Kristova návratu. Mezitím Bůh udrží semeno naživu a zachová svědectví o svém rodinném království na zemi, ale žel budou vždy v menšině. V době Médů a Peršanů Bůh způsobil, že král dovolí Božím lidu, aby se vrátil do Izraele a znovu postavil svůj chrám. Měli určitou míru samostatnosti, ale semeno hada tam bylo vždy a hledalo způsoby, jak je ovládat. Během přechodného období mezi Řeckem a Římem byly chrámové bohoslužby přerušeny králem jménem Antiochus Epifanes. Znesvětil chrám obětováním prasete na oltáři a udělal mnoho dalších urážlivých zlých věcí.

Ale žel to nebyl nejhorší problém. Poté, co se Izrael vrátil do své vlasti, rozhodli se, že už neupadnou do modlářství. Místo aby posílili rodinný systém požehnání, vyvinuli četná pravidla týkající se dodržování zákona, Soboty a toho, jak uctívat ve Svatyni. To byla nová satanova taktika, jak přimět Izraelity, aby dokázali, že jsou věrní Bohu tím, že dodržují Jeho požadavky, a přehnaně, ve špatném duchu, přidávali k tomu, co říká zákon.

Protože tyto zákony nebyly produktem přítoku požehnání, byli stále infikováni hadovou lží o vrozené moci. Ale nyní byl koncept vrozené moci zaměřen na snahu věrně následovat pravého Boha. Účinek těchto zákonů

⁴² Daniel 2:38

⁴³ Daniel 8:20,21

učinil lidská srdce tvrdými a bezcitnými a stejně tak pod nadvládou satana, jako byli předtím, jen teď bylo těžší to odhalit.

C. Mesiáš Princ přichází ke svému lidu

Bůh věděl, že se to všechno stane, a tak v proctví řekl Danielovi, že právě semeno přijde a duchovně vysvobodí Jeho lid. Nemělo smysl vysvobozovat Boží lid fyzicky, pokud jeho mysl byla stále otroky hadovy lži. Mír a prosperita by nikdy nepřišly. Tím, že Bůh poslal svého Syna, obnovil právě zásady svého království, aby udržel zbytek věrných následovníků až do druhého příchodu Krista.

První příchod Krista byl vyučován každý den ve službě ve Svatyni dané Mojžíšovi, ale musíme mít na paměti, že celý tento systém byl sbírkou symbolů určených k tomu, aby ukázal vzor toho, jak Bůh osvobodí mysl svého lidu, aby Ho skutečně uctívali jako Otce a lpěli na vzoru podřízenosti zjeveném v Jeho Synu.

Předmětem na nádvoří Svatyně byl obětní oltář, a to byl symbol smrti přicházejícího Mesiáše. Byla to první etapa na cestě k obnovení Božího zákona v našich srdcích.

Obrátme se k Danielovi a podívejme se na proctví, které určuje, kdy Mesiáš přijde.

Pro tvůj lid a pro tvé svaté město je vyděleno sedmdesát sedmiletí k zadržení té věrolomnosti a ke zpečetění bráček i k usmíření zvrácenosti, též ku přivedení věčné spravedlnosti a zapečetění vidění a proroka i ku pomazání nejsvětějšího místa. Věz tedy a rozuměj: Od vyjití slova k návratu a k budování Jeruzaléma až k Pomazanému vůdci bude sedm sedmiletí a šedesát dva sedmiletí. Znovu se vybuduje náměstí a příkop, v tísní oněch časů. Ale po těch šedesáti a dvou sedmiletích bude vyblazen Pomazaný a nebude mít nic, a to město i tu svatyni bude ničit lid jednoho vůdce, který přichází. Ale jeho konec bude v záplavě. A až do konce bude odhodlaný boj po místech zpustošených.

Dan 9:24-26

Některé z těchto jazyků je trochu obtížné pochopit a vyžadují určité studium, ale hlavním bodem je, že nastane období sedmdesáti prorockých týdnů, ve

kterých izraelský národ dostane za úkol plně přijmout přicházejícího Mesiáše.

Pokud jde o používání prorockého času, Bible uplatňuje zásadu „den za rok.“

Ty pak ulehni na svůj levý bok. Vložíš na něj zvrácenost domu izraelského. Podle počtu dnů, po který na něm budeš ležet, poneseš jejich zvrácenost. Já jsem ti převedl léta jejich zvrácenosti na počet dnů: tři sta devadesát dnů, a poneseš zvrácenost domu izraelského. Až tyto dny dovršíš, ulehneš podruhé, a to na pravý bok, a poneseš zvrácenost domu judského čtyřicet dnů: Jeden den za každý rok; vložil jsem ji na tebe.
Ez 4:6

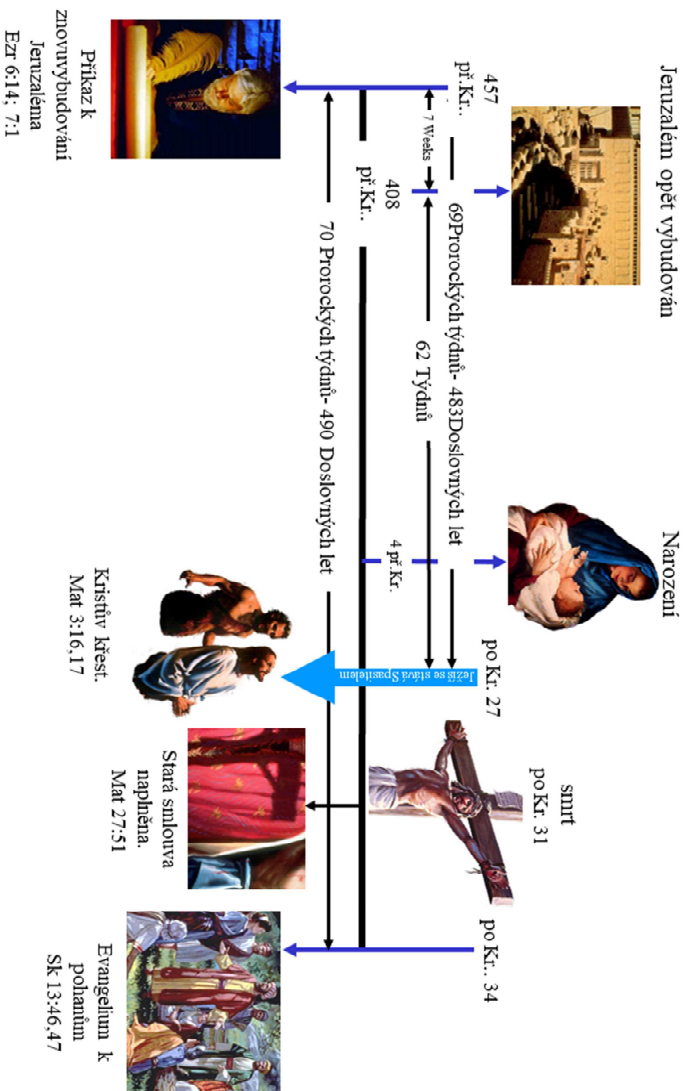
Výchozí bod pro těchto 70 týdnů je stanoven příkazem obnovit a znovu vybudovat Jeruzalém. Pečlivé studium Bible odhaluje, že se to naplnilo v roce 457 př. n. l.

Judští starší stavěli a dařilo se jim za prorokování proroka Agea a Zacharjáše, syna Idova. Pak dostavěli a dokončili z nařízení Boha Izraele a z nařízení Kýra i Dareia i Artaxerxa, krále perského.
Ezd 6:14

Perští králové vydali tři dekrety, ale jak zdůrazňuje Ezdráš 6:14, nařízení bylo naplněno až v době Artaxerxe. První dva dekrety tento proces rozběhly, ale obnovení celého Jeruzaléma přišlo s třetím dekretem. Tento dekret byl vydán v 7. roce Artaxerxe, což bylo 457 př.nl.⁴⁴

⁴⁴ Ezdráš 7:8

Takže v souhrnu máme následující:

Příběh o životě, smrti a vzkříšení Ježíše je symbolicky vyprávěn v příběhu Zjevení 12, nad kterým jsme se již dříve zamýšleli. Satan se pokusil zabít Krista brzy po jeho narození skrze krále Heroda, ale neuspěl. Ježíš dokončil své dílo obnovy zásad rodinného království; projevil dokonalý lidský charakter, který umožnil lidem modlit se směleji s ujištěním, že jejich Prostředník v nebeské svatyni jim skutečně rozumí.

V další kapitole se podíváme na Ježíšovo učení a na to, jak obnovuje přítok požehnání.

19. Největší učitel, jakého kdy svět viděl

V poslední kapitole jsme sledovali bitvu mezi dvěma semeny zmíněnými v Genesis 3:15. Kristovo símě, které lpělo na zásadách života plynoucích od Boha, udržované blízkým a láskyplným vztahem v rodinných strukturách, chráněné příkázáními a zapsané v srdci skrze cestu zjevenou ve službě ve Svatyni. Satanovo símě vyrostlo skrze lež, že život je nám vlastní a že hodnota přichází skrze vlastní sílu a úspěch.

Vystopovali jsme smutnou historii neschopnosti Izraele zachovat přítok požehnání, rozptýlení jejich rodin a jejich zajetí Babylonem. Izrael byl nyní pevně zotročen jak v mysli, tak v těle podle zásad hadovy lži.

A. Záchrana zajatců

Nyní nastal čas, aby Kristovo símě přišlo osobně, zjevilo Boží rodinné království a poskytlo nesmírně důležitou schopnost osvobodit zajatce. Vysvobození z tohoto zajetí musí začít v mysli a srdci. Nemělo smysl osvobozovat Izrael v těle, pokud jeho mysl byla stále otrokem systému vrozené moci. Království, které ustanovuje Kristus, je duchovní, které osvobozuje srdce od lži hada a znovu spojuje lidstvo s přítokem požehnání plynoucím od Zdroje, - našeho Otce.

Prorok Izaiáš mluvil o tomto díle stovky let před Kristovým příchodem:

Hlas volá v pustině: Připravte cestu Hospodinovu, napřimte v pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí bude pozdviženo a každé pohoří a návrší sníženo; pahorkatina se stane rovinou a útesy pláni. A zjeví se Hospodinova sláva a uvidí to spolu veškeré tělo; protože Hospodinova ústa promluvila. Iz 40:3-5

Hle, učinil jsem tě novým oboustranným mlátícím smykem. Budeš mlátit hory a rozdrtíš je a návrší proměníš v plevy. Prověješ je a vítr je odnese, vichřice je rozptýlí. Ty však budeš jásat v Hospodinu, budeš se chlubit Svatým Izraele. Nužní a chudí hledají vodu, ale žádná není. Jejich jazyk je vyprahlý žízní. Já, Hospodin, jim odpovím, já, Bůh Izraele, je neopustím. Otevřu na holých návrších řeku a uprostřed pláni prameny; proměním pustinu v jezero vod a zemi bezvodou ve vodní zdroj. Iz 41:15-18

Já jsem ho vzbudil ve spravedlnosti a napřímím všechny jeho cesty. On vystaví mé město a mé vysídlence pošle domů, ne za peníze ani ne za dar, praví Hospodin zástupů. Iz 45:13

Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře. Iz 61:1

Přetnutí přítoku požehnání promění lidské srdce v pustinu zkázy. Voda Božího Ducha do ní nemůže proniknout a všechno duchovně umírá. Hory pýchy a údolí deprese také blokují cestu Ducha Božího, aby se nedostal k zotročeným.

V pasážích u Izajáša vidíme, že Bůh tyto hory porazí a pozvedne údolí. Způsobil by, že řeka života by se vlévala do pouštních míst. Bůh pošle svého Syna, aby hlásal nebo učil zásadám vysvobození a dal vše, aby osvobodil ty, kteří jsou drženi v zajetí lži. Jak nádherný dar z nebe! Bez Kristova příchodu by lidská rasa zůstala zotročena semenem hada a my všichni bychom zahynuli. Jak vzácné je učení, které Ježíš přinesl světu, mnohem důležitější, než si mnozí myslí. Nyní se krátce podíváme na proces a učení, které Ježíš předal, aby pomohl osvobodit zajatce.

B. Obnovení Přítoku požehnání

Tento proces zde přezkoumáme pouze stručně, jak jsme se jím zabývali v kapitole 16. Aby Ježíš dovolil, aby řeka tekla v pouštních oblastech lidského srdce, musel nás znovu spojit s životodárným kanálem požehnání.

Protože Boží zákon byl napsán v srdci Jeho Syna a Ježíš byl plně podřízen svému Otci, vlastnil ten životodárný kanál. Tím, že se Ježíš stal člověkem jako my, byl nám schopen zjevit kanál, který tam vždy byl, ale předtím nebyl viditelný. Kristus posílal svého Ducha každý den, aby vyprávěl svým dětem o Otcově lásce, ale ta byla odmítnuta a opovrhována.

I řekl: Zajisté jsou mým lidem, syny, kteří nebudou lhát. A stal se jejich zachráncem. V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny. Ale oni byli vzpurní a

zarmucovali jeho svatého Ducha. Tedy se jim změnil v nepřítel a sám proti nim bojoval. Iz 63:8-10

Díky zjevení Krista v těle můžeme lépe porozumět tomuto přítoku požehnání a mít více odvahy o něj požádat. Tím, že Kristus přišel na tuto zemi, poskytl lidstvu největší příležitost znovu se spojit s Otcovým požehnáním.

Ale Ježíš také musel porazit hory a zvednout údolí, aby řeka dosáhla pouště. Bylo to na břehu řeky Jordán, kde svět slyšel skrze Ježíše, že Bůh je velmi spokojen se svým Synem a vroucně Ho miluje. S ozvěnou Otcova hlasu ve svých uších a vodou Jordánu kapající z jeho vlasů, Ježíš odchází do pouště (symbol pustého lidského srdce drženího v zajetí satanem), aby otevřel řeku života zpusťošným.

Tím, že Kristus zůstal poddán Otcu, prokázal tak v lidském těle, že zlomil moc hadovy lži, a proto toto vítězství mohlo být nyní jasně viděno, jak proudí po řece života do lidských srdcí. Při Kristově křtu a na poušti pokušení se jasně projevil přítok požehnání.

Nyní, když byl přítok ustanoven, bylo třeba postavit ochranné zdi. Tyto zdi jsou samozřejmě Boží přikázání. Tato přikázání byla zastíněna a překroucena hadí lží, ale nyní nám Ježíš ukazuje jejich pravý význam v rodinném království.

C. Znovunastolení zákona – Ochránce přítoku

Stejně jako Mojžíš vystoupil na horu, aby přijal Boží zákon, Ježíš vystoupil na horu, aby hlásal Boží zákon v jeho pravém kontextu. Jak prorokoval Izaiáš:

*Hospodin toužil ve své spravedlnosti
svůj Zákon slavně zvelebit. Iz 42:21*

Toto dílo bylo nejjasněji zaznamenáno v Matoušových kapitolách 5 až 7, nazývaných Kázání na hoře.⁴⁵ Není náhodou, že Ježíš poprvé mluví o požehnání a o tom, jak je přijímáno.

Když spatřil zástupy, vystoupil na horu. A když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: “Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království Nebes. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tišší, neboť oni dostanou zemi do dědictví. Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha. Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení ti, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království Nebes. Když vás budou tupit a pronásledovat a mluvit proti vám lživě všechno zlé kvůli mně, jste blahoslavení.
Mat 5:1-11

Tato požehnání přicházejí pouze skrze životodárný proud požehnání, který Kristus ustanovil. Čteme-li tyto verše o hadí lží, která zatemňuje naše myšlení, jsme v pokušení číst, že Ježíš nám říká, že **musíme** být mírní, **abychom** zdědili, **musíme** hladovět po naplnění, ale všechny tyto vlastnosti přicházejí k těm, kteří přijímají Krista a jsou spojeni s přítokem. Nemůžeme být čistí v srdci a být tvůrci pokoje, pokud nejsme spojeni s Božím požehnáním.

Poté Ježíš vysvětluje, jak ti, kteří jsou spojeni, se také mají stát přítoky požehnání. Tak jako Ježíš dovolí, aby požehnání proudilo skrze Něho, my máme dovolit, aby proudilo skrze nás.

“Vy jste sůl země. Jestliže sůl ztratí chuť, čím bude osolena? Nebodí se již k ničemu, než aby ji vyhodili a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže být ukryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu,

⁴⁵ Je zajímavé si povšimnout, jak jasná je posloupnost obnovy zjevena v knize Matouš. Kapitoly 1 a 2 hovoří o Ježíšově lidství a následném spojení s námi. Kapitoly 3 a 4 hovoří o křtu a vítězství na poušti, kde je znovu spojen přítok požehnání. Kapitoly 5 až 7 hovoří o Božím zákoně – ochránci tohoto přítoku. Prvních 7 kapitol Matouše bylo pečlivě sestaveno tak, aby položily základy Božího nebeského království.

nekladou ji pod nádobu, ale na stojan; a svítí všem, kteří jsou v domě. Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.” Mat 5:13-16

Symboly soli a světla jsou léčivé a konzervační látky, které jsou požehnáním. Když budeme žít v podřízenosti přítoku požehnání, druzí budou vystaveni vodám, které námi protékají, a budou požehnáni. Ježíš nyní mluví o ochraně tohoto kanálu požehnání.

“Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. 18 Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. 19 Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání, a tak učil lidi, bude v království Nebes nazván nejmenším. Kdo by je však činil a učil, ten bude v království Nebes nazván velkým. Mat 5:17-19

Ježíš mluví o životně důležité úloze zákona a o své úloze naplnit zákon v jeho správném kontextu. Židovský národ se snažil udržet zákon v kontextu hadovy lži. Snažili se ho udržet, aby získali přijetí u Boha, ale nyní Ježíš mluví o zákonu ve zcela jiném kontextu království. To způsobilo, že si židovští vůdci mysleli, že se snaží zničit zákon. Ježíš jim jasně řekl, že tomu tak není, a pak pokračuje vysvětlením vztahové povahy zákona a toho, jak zasahuje mnohem hlouběji, než si Židé představovali.

“Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: "Nezavraždíš." Kdo by zavraždil, propadne soudu. Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se [bez příčiny] hněvá na svého bratra. Kdo by svému bratru řekl: "Raka", propadne veleradě. Kdo by mu řekl: "Blázne", propadne ohnivě Gehenně. Mat 5:21-22

“Slyšeli jste, že bylo řečeno [předkům]: "Nezcižoložíš." Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcižoložil ve svém srdci. Mat 5:27-28

“Slyšeli jste, že bylo řečeno: "Budeš milovat svého bližního" a nenávidět svého nepřítel. Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, [žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře číňte těm, kdo vás nenávidí,] a modlete

se za ty, kteří vás [urážejí a] pronásledují, abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích; neboť on nechává své slunce vycházet nad zlími i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Mat 5:43-45

Židé učili lidi, aby se **vyhýbali skutku zabíjení**, ale Ježíš mluvil proti **vztahovému porušování** nenávisti. Židé mluvili proti **aktu** cizoložství, ale Ježíš mluvil proti **vztahovému porušení** myšlení o ženě jako sexuálního objektu pro osobní potěšení spíše než jako o dceři Boží, o kterou je třeba pečovat. Židé mluvili o projevování lásky k bližnímu, ale Ježíš mluvil o projevování lásky k nepříteli. Milovat bližního, který miluje vás, neprozrazuje, zda je princip nesobecké lásky aktivní. Pouze když milujeme své nepřátele, můžeme říci, že nesobecká láska přebývá v srdci.

Ježíš vysvětloval zákon vztahovým způsobem, ne jako prostředek k získání zásluh u Boha, ale jako prostředek k udržení vztahů pohromadě – zejména našeho vztahu s Bohem.

D. Znovu ustanovení pravého Boha jako Něžného Otce

Ježíš pak obrací naši pozornost k prvořadému způsobu, jakým bychom měli vnímat Boha. V Matoušově myšlenkovém vývoji se Ježíš poprvé zmiňuje o Bohu jako o Otci v Matoušovi 5:16, kde Ježíš mluví o tom, že je proudem požehnání. Pak se o tom znovu zmiňuje v Matoušovi 5:45, kde se právě vlastnosti lásky odhalují, když milujeme své nepřátele, a pak Ježíš uzavírá 5. kapitolu často nepochopeným prohlášením:

„Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Mat 5:48

Čtení tohoto výroku v kontextu hadí lži v nás zanechává dojem, že musíme jednat, abychom byli jako Bůh a získali si Jeho přízeň. Ale v království Božím je tento výrok dalším vyjádřením toho, necht' vaše světlo svítí před lidmi, jak bylo zmíněno dříve. Jsme-li v přítoku požehnání, pak skrze nás bude proudit dokonalá Boží láska a my budeme dokonale odrážet tento proud, což je Boží touhou.

V kapitole 6 nás Ježíš učí, jak se modlit. Říká nám, abychom nazývali Boha "Otče náš":

Vy se modlete takto: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Mat 6:9

Je velmi důležité vidět Boha jako Otce, který nás miluje, opatruje nás a stará se o naše potřeby. Vidět Ho jednoduše jako Krále vesmíru nám nedovoluje vidět Jeho srdce a touhu po nás. Odkaz na "Otce" je nádhernou výzvou, abychom přišli a mluvili s Ním.

Přesto, aby se Ježíš cítil bezpečně a mohl přijít a mluvit s naším Otcem, musel nám ukázat, jaký je charakter jeho Otce. Když Ježíš mluvil s Filipem, řekl:

Ježíš mu řekl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: "Ukaž nám Otce"? Jan 14:9

To je úžasné prohlášení. Co Filip viděl v Ježíši? Viděl něžného, trpělivého, milujícího, starostlivého člověka, který vždy činil dobro ostatním. Nikdy Krista neviděl někoho udeřit nebo zabít. Ježíš zjevil, že náš nebeský Otec je zcela prost od násilí, protože Ježíš nikdy nepoužil násilí proti žádné osobě, aby ji zničil. Pro více informací o tomto tématu si prosím přečtete knihu *Agape*, která je přístupná online na fatheroflove.info

Jakmile uvidíme Boha jako našeho Otce, který nás miluje, můžeme být osvobozeni od strachu a starostí ze snahy postarat se o sebe. Už se nemusíme soustředit na majetek a starat se o něj. Tím, že vidíme Boha jako našeho Otce, jsme osvobozeni od těchto zotročujících starostí.

Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: "Co budeme jíst?" nebo: "Co budeme pít?" nebo: "Co si oblečeme?" Neboť o to všechno horlivě usilují pohané. Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete. Hledejte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Mat 6:31-33

Lež hada způsobuje, že se lidé spoléhají na svou vrozenou sílu, aby zajistili své potřeby a chránili se. Toto zaujetí může pohltit celý myšlenkový proces člověka a neoponechat žádný prostor pro duchovní úvahy. Ale když vidíme Boha jako Otce, věříme, že se o nás postará, abychom se mohli soustředit na to, abychom s Ním zůstali ve spojení.

E. Obnovení správného pohledu na Sobotu

Jak jsme již dříve diskutovali, Sobotu je životně důležitou připomínkou toho, odkud život pochází, a spolu s příkazem poslouchat své rodiče leží v samém středu přikázání. Židovští vůdci proměnili Sobotu v břemeno skrze optiku hadovy lži. Seznam pravidel, která měla být v tento den dodržena, byl odporný. Ale Sobotu je den, kdy se zdroj života dostává obzvláště blízko k nám; Duch Kristův nám dává samotný odpočinek Krista v Jeho Otcí. Byla navržena pro zvláštní společenství s naším Stvořitelem.

Jako prostředek k obnovení pravého významu Soboty Ježíš uzdravoval lidi fyzicky; projev duchovního uzdravení, které přichází, když uznáváme Boha jako zdroj života.

Byl tam jeden člověk, nemocný již třicet osm let. Když ho Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouhou dobu nemocen, řekl mu: "Chceš být uzdraven?" Nemocný mu odpověděl: "Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvívá. Zatímco já teprve přicházím, jiný tam sestupuje přede mnou." Ježíš mu řekl: "Vstaň, vezmi své lehátko a chod." A hned byl ten člověk uzdraven, vzal své lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Židé tomu uzdravenému říkali: "Je sobota; není dovoleno, abys nosil [své] lehátko." On jim však odpověděl: "Ten, který mě uzdravil, mi řekl: "Vezmi své lehátko a chod.'" Jan 5:5-11

Ježíš také zpochybnil vnímání vůdců Izraele ohledně práce v Sobotu. Koncept jejich vnímání byl ovlivněn lží hada a projevem pocitu vlastní moci. Ježíš jasně ukázal, že Sobotu byla stvořena pro dobro člověka a potěšení s jeho Stvořitelem.

I stalo se, že v sobotu procházel obilím a jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farižeoové mu řekli: "Podívej, proč dělají v sobotu, co se nesmí?" Ježíš jim říká: "Nikdy jste nečetli, co udělal David, když se ocitl v nouzi a dostal hlad, on i ti, kdo byli s ním? Jak za velekněze Abiataru vešel do domu Božího a snědl chleby předložení, které nesmí jíst nikdo kromě kněží, a dal i těm, kteří byli s ním?" A řekl jim: "Sobotu byla učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Takže Syn člověka je také pánem soboty." Mk 2:23-28

Sobota je úžasné požehnání, když je správně pochopena. Je smutné, že mnoho křesťanů vidí Sobotu jako pokus potěšit Boha jejich vlastním úsilím. Uznávají, že židovští vůdci se mylili a hledají svobodu, která pochází z dobré zprávy, kterou Ježíš přinesl, ale protože mnozí nerozumí správně zdroji života a věří v nesmrtelnou duši, nejsou schopni vidět pravý účel Soboty. Takovým křesťanům dnes nepomáhá mnoho světitelů Soboty, kteří se zase stále zaměřují na seznam pravidel, jež je třeba dodržovat, aby ukázali, že dělají správnou věc.

Když milujete svého nebeského Otce, ten seznam není středem pozornosti. Důraz je kladen na spojení s dárce života a na komunikaci s Ním a na odpočinek v Jeho lásce. Jsem tak rád, že Ježíš učil správnému chápání Soboty. Je to životně důležitá součást obnovy Božího rodinného království.

F. Opětovné zavedení zásad poddajnosti

Jednou z nejkritičtějších věcí, které Ježíš přišel ukázat, bylo podřízení se Otcí. Jak bylo řečeno v předchozí kapitole, Boží Syn je božským příkladem podřízení se Otcí, a proto je nejlépe způsobilý to prokázat a dát nám svého poddajného Ducha.

Na poušti pokušení pozorujeme Ježíšovo podrobení se v celé jeho moci:

Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." On však na to řekl: "Je napsáno: "Člověk nebude žít jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst."'" Mat 4:3-4

Ježíš se odmítl nechat odvést od Otcovy vůle. Všimněte si následujících výrazů tohoto podání:

Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. Jan 5:19

"Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal." Jan 5:30

A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.” Jan 8:29

Ale je to v předvečer Jeho smrti, kdy vidíme podřízenost na úrovni, kterou jsme nikdy předtím neviděli ani nepochopili:

A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: “Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.” Mat 26:39

Jaká neuvěřitelná víra! Ježíš byl ochoten svěřit svůj život Otci a důvěřovat, že On ví vše nejlépe; je to ohromně motivující předmět k zamyšlení. Podřízení Ježíše Otci upevnilo v Jeho lidské přirozenosti ochotu podřídit se Otci a důvěřovat Mu za každou cenu. Toto vítězství k nám nyní proudí přítokem požehnání. Nyní můžeme zcela důvěřovat Bohu, protože Ježíš to udělal za nás a nyní to může udělat v nás skrze svého Ducha.

G. Obnovení pravého účelu Svatyně

Systém Svatyně byl navržen Bohem, aby vepsal ochranný Boží zákon do srdcí lidí. Židovský národ, ovlivněn hadí lží, proměnil chrám Svatyně v národní ikonu, symbol hrdosti, majetek, díky němuž se cítil dobře. K tomu se přidala chamtivost, sobectví a touha po zisku od směnárníků v chrámu, kteří prodávali obětní zvířata za účelem zisku. Systém Svatyně, stejně jako všechno ostatní, byl překroucen a zvrácen lží hada.

Ježíš dal najevo svůj záměr obnovit správný pohled na Svatyni tím, že ji očistí.

Byly blízko židovské Velikonoce a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. V chrámě našel prodavače dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce sedící za stoly. I udělal z provazů bič a všechny je z chrámu i s ovcemi a dobytken vyhnal, mince penězoměnců vysypal a stoly převrátil. A prodavačům holubů řekl: “Odneste to odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!” Jeho učedníci si vzpomněli, že je napsáno: “Horlivost pro tvůj dům mne stráví.” Židé mu na to řekli: “Jaké znamení nám ukážeš, že toto činíš?” Jan 2:13-18

Očištěním chrámu Ježíš poukázal na jeho skutečný účel: být místem, kde se lidé mohou přiblížit k Bohu a uctívat Boha. Ježíš znovu očistil chrám na

konci své služby. Bylo životně důležité, aby Ježíš obnovil správný pohled na Svatyni, protože, jak jsme poznamenali, je to Bohem určená metoda, jak nás vrátit do rodinného království.

H. Znovunastolení Pravdy o smrti a životě pouze v Kristu

Poté, co strávili mnoho let v zajetí, byli někteří Izraelité ovlivněni učením o nesmrtelnosti, které pochází od hada. Aby prolomil tuto lež a znovu potvrdil naši naprostou závislost na Bohu po celý život, Ježíš učil, že život přichází skrze Něho a pouze skrze Něho. Život nesídlí v nikom sám o sobě.

Starý zákon je velmi jasný v tom, co je člověk a co se s ním stane, když zemře.

V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, neboť jsi z ní vzat. Prach jsi a do prachu se navrátiš. Gen 3:19

Člověk byl stvořen z prachu a do prachu se vrátí. Neexistuje žádný zachovaný život nebo duše, která by zůstala naživu v jakékoliv formě bez těla.

Neboť pokud jde o úděl lidských synů i o úděl zvířete, mají stejný úděl: Jak umírá jeden, tak umírá i druhý, a obojí stejně dýchá. Člověk nemá před zvířetem žádnou přednost, vždyť je to všechno marnost. Všechno to odchází na stejné místo; vše to vzešlo z prachu a vše se to navrací v prach. Kaz 3:19-20

Když člověk zemře, nevstane znovu až do vzkříšení na konci světa.

Tak i muž ulehl a nevstane až do zániku nebes. Neprocitnou a neprobudí se ze svého spánku. Kéž se stane, že mě schováš v podsvětí, skryješ mě, než se odvrátí tvůj hněv; určíš pro mě lhůtu a pak se na mě rozpomeněš. Zemřeli muž, ožije snad opět? Všechny dny mé povinné služby budu očekávat, dokud nepřijde mé vystřídání. Job 14:12-14

Ježíš ve svém učení velmi jasně řekl, že život pochází pouze od Jeho Otce a skrze Něj samotného a že život můžeme mít pouze tehdy, když jsme s Ním spojeni.

Naši otcové jedli v pustině manu, jak je napsáno: "Dal jim jíst chléb z nebe." Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, ne Mojžíš vám dal chléb z nebe, nýbrž můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe. Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu." Jan 6:31-33

Ne že by někdo Otce viděl, kromě toho, kdo je od Boha; ten viděl Otce. Amen, amen, pravím vám, kdo věří [ve mne], má život věčný. Já jsem chléb života. Jan 6:46-48

Když Lazar, Ježíšův přítel, zemřel, mluvil o stavu, ve kterém byl Lazar.

To pověděl a potom jim řekl: "Náš přítel Lazar usnul; ale jdu, abych ho probudil." Učedníci mu řekli: "Pane, spí-li, bude v pořádku." Ježíš však mluvil o jeho smrti, zatímco oni si mysleli, že mluví o přirozeném spánku. Tehdy jim Ježíš řekl otevřeně: "Lazar zemřel. Jan 11:11-14

Ježíš nazval smrt spánkem. Během spánku si člověk vůbec neuvědomuje své okolí; není žádným způsobem aktivní, ani se neúčastní žádné činnosti. Odpočívá ve spánku a čeká na ráno, kdy vstane. To je přesně to, co je smrt. Povšimněte si, co říká Ježíš:

Ježíš jí řekl: "Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost. Věříš tomu?" Jan 11:25-26

Pouze ti, kteří věří Ježíši, uslyší Spasitelovo volání, aby byli vzkříšeni k věčnému životu na konci tohoto světa. A život, který nyní máme, je darem pro každého člověka, který mu dává čas rozhodnout se pro Boží království, nebo satanovo království. Ti, kteří si zvolí satanovo království, se odpojí od zdroje života a přestanou existovat.

Jako jste pili na mé svaté hoře, tak budou pít všechny národy ustavičně. Budou pít a hltat, a budou, jako by nikdy nebyly. Abd 1:16

Ti, kteří pili a nadále pijí víno hadí lži, nakonec přestanou být.

Toto chápání smrti vyvolá u některých otázky. Účelem této knihy není poskytnout vyčerpávající studii na toto téma, ale znovu potvrdit, že život

můžeme mít pouze tehdy, když jsme spojeni se zdrojem života. Mimo tento zdroj života není vůbec žádný život. Jak říká apoštol Jan.

*A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu.
Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá.
1 Jan 5:11-12*

Pochopení této pravdy je životně důležité, aby pomohlo zlomit hadovu lež o vrozeném životě a moci.

I. Obnovení pravé podstaty a účelu modlitby

Jedním z nejjasnějších důkazů víry, že život a požehnání existují mimo nás je osobní modlitba: modlitba, která vyjadřuje potřebu síly; modlitba, jež vyjadřuje potřebu společenství a spojení. Takto žil Ježíš.

*A když zástupy propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě pomodlil.
Když nastal večer, byl tam sám. Mat 14:23*

Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil. Mk 1:35

Ježíšovi učedníci byli oddaní následovníci a opustili všechno, aby Ho následovali, ale když slyšeli Ježíše modlit se, ptali se:

Jednou se Ježíš modlil na nějakém místě; a stalo se, když přestal, že mu jeden z jeho učedníků řekl: “Pane, nauč nás modlit se, jako tomu naučil své učedníky i Jan.” Lk 11:1

V Ježíšových modlitbách bylo něco, co učedníkům dávalo pocit, že jim něco chybí. Modlitba za Izraelity se skrze hadovu lež zvrhla v podobu nebo rituál, který bylo třeba vykonat, aby byl člověk hoden odpuštění. Ježíš to odhalil, když řekl:

“A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci; neboť ti se rádi modlí, stojíce v synagogách a na rozích ulic, aby je viděli lidé. Amen, pravím vám: Mají už svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokoje, zavři za sebou dveře a pomodli se ke svému Otci, který je ve skrytu, a tvůj Otec, který vidí ve skrytu, ti odplatí [zjevně]. Když se modlíte, neopakujte naprázdno slova jako pohané, neboť ti se domnívají, že

budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte proto jako oni; vždyť [Bůh,] váš Otec ví, co potřebujete, dříve, než jej poprosíte. Mat 6:5-8

Když víme, že jsme Božími dětmi skrze víru Kristu, máme důvěru v modlitbu a mluvíme k Němu v lásce a radosti. Přinášíme Mu své starosti a zármutek a otevíráme Mu svá srdce. V Božím království je modlitba výsledkem skutečného vztahu, je vztahová. Modlitba **není** skutek, který musí být vykonán, aby byl viděn, abychom se stali svatými nebo byli přijati Bohem.

Ježíšův příklad modlitby byl dalším důležitým prvkem při přivádění lidské rodiny zpět do rodinného království. Jestliže Ježíš cítil potřebu modlitby jako člověk, oč více bychom měli tuto potřebu pociťovat i my?

J. Obnovení důstojnosti žen

V Božím rodinném království je role ženy v rodině životně důležitá. Manželka a matka ustanovují autoritu svého manžela a prostřednictvím zásad podřízenosti učí své děti životně důležitým lekcím ohledně podřízení se vedení.

Satan se vždy snažil ztěžovat ženám život a přimět je, aby odmítali poddajnou roli nebo že byly potlačovány lhostejným či hrubým manželem. Židovští vůdci postavili ženy do velmi obtížné situace. Například muž by se mohl rozvést se svou ženou z těch nejnepatrnějších důvodů, takže by se žena cítila extrémně nejistá a následně poddajná, pokud by si chtěla udržet respekt v komunitě.

V případech cizoložství byly ženy obvykle obviňovány jako příčina cizoložství. Ježíš se těmito otázkami zabýval přímo a my vidíme dech beroucí obranu ženy, která byla zneužita židovskými vůdci v následující pasáži:

Tu [k němu] učitelé Zákona a farižeoové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: “Učitelé, tato žena byla přistižena při činu cizoložství. V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?” Těmi slovy ho zkušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: “Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.” A opět se sklonil a psal po zemi. Když to

uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, [zabanbeni ve (svém) svědomí,] starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: “Ženo, kde jsou [tvoji žalobci]? Nikdo tě neodsoudil?” Ona řekla: “Nikdo, Pane.” Ježíš řekl: “Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nebřeš.” Jan 8:3-11

Ježíš bránil tuto ženu proti tvrdým a bezcitným farizeům. Neomlouval její podíl na hříchu, ale dal jí pocit, že za něco stojí tím, že ji bránil a zachránil její život. Neodsoudil její hřích, ale nabídl jí naději na nový život.

Při jiné příležitosti některé matky přivedly své děti k Ježíši, aby jim požehnal. Tyto ženy, přitahované Duchem Božím, cítily v Ježíši něco, co jejich děti potřebovaly a co jim Ježíš mohl poskytnout tím, že jim požehná.

A přinášeli k němu děti, aby se jich dotkl. Učedníci je však pokárali. Když to Ježíš uviděl, rozhořčil se a řekl jim: “Nechte děti přicházet ke mně, nebráňte jim, neboť takových je Boží království. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí.” A bral je do náručí, vkládal na ně ruce a žebnal [jim]. Mk 10:13-16

Ježíšovi učedníci považovali tuto událost za neoprávněné vniknutí do důležitějších věcí. Aby se ukázala vážnost této situace, Bible naznačuje, že Ježíš byl "velmi nespokojený" nebo přímočařeji, docela rozzlobený z toho, že matčina žádost byla zamítnuta. Je jen málo případů, kdy je zaznamenáno, že Ježíš je rozzlobený; to byl jeden z nich. Tímto činem Ježíš ukázal, že chápe starosti a námahu matky a udělal vše, co bylo v jeho silách, aby toto břemeno ulehčil.

I v následujícím příběhu se Ježíš zastává ženy:

Když byl Ježíš v Betanii v domě Šimona Malomocného, přistoupila k němu žena, která měla alabastrovou nádobku drabocenného oleje, a když byl u stolu, vylila mu ji na hlavu. Když to [jeho] učedníci uviděli, rozhořčili se a řekli: “K čemu tato ztráta? Vždyť se to mohlo draze prodat a peníze dát chudým.” Ježíš to poznal a řekl jim: “Proč působíte té ženě těžkosti? Vykonal na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále s sebou, mne však nemáte stále. Když ona vylila tento olej na mé tělo, učinila to k mému pohřbu. Amen, pravím vám, kdekoli po celém světě bude blásáno toto

evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila." Potom jeden ze Dvanácti, který se jmenoval Juda Iškariotský, šel ke velekněžím a řekl: "Co jste ochotni mi dát, když vám ho vydám?" A oni mu odvážili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby jim ho vydal.

Mat 26:6-16

Když Marie přišla, aby Ježíšovi utřela nohy, učedníci, vedení Jidášem, jí pohrdali jako marnotratnou. Ježíš okamžitě obhajoval její činy a pokáral učedníky za jejich tvrdost vůči ní. Pak prohlásil, že kdekoliv bude kázáno evangelium, má být vyprávěn příběh o Marii. Jak povzbudivé to pro Marii muselo být. Marie projevila dokonale pravé postavení kajícího hříšníka a ukázala radost z odpuštění. Ježíš chtěl, aby svět věděl, že to, co udělala, byla nejvhodnější odpověď na Jeho dílo.

Poté, co byl Jidáš pokárán Ježíšem, šel přímo ke kněžím, aby uzavřel dohodu o zradě Ježíše. Tento příběh ukazuje, kolik byl Ježíš ochoten obětovat, aby pozvedl důstojnost ženy.

Tyto Ježíšovy skutky byly životně důležité pro pomoc při obnově pravých rodinných vztahů a životně důležité role manželky a matky v rodině.

Všechna tato učení, která Ježíš znovu ustanovil, jsou v knize Zjevení označována jako "víra Ježíšova". "Ježíšova víra" je soubor zásad, které Ježíš učil i žil. Tato víra, jak později zjistíme, přežije až do konce časů i přes zuřivé útoky satana. Semeno ženy zvítězí a Boží rodinné království bude konečně vládnout vesmíru. Lze tedy říci: "Zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu." Zj 14:12

20. Přechod k neviditelnému

A. Vztahy jsou neviditelné

Tím, že Boží království je založeno na vztazích, je jeho důraz kladen na věci, které nejsou vidět. I když můžeme vidět důkazy o vztahu, skutečný vztah sám o sobě není materiálním objektem, který lze pozorovat okem. Podíváme-li se blíže na vztah manžela a manželky, nemůžeme přesně říci, jak silný nebo stabilní je tento vztah; můžeme hádat podle věcí, které říkají a jak se k sobě chovají, ale samotný vztah vidět nemůžeme.

Proto Boží království začíná neviditelným; to, co se děje v mysli a pak se projevuje ve viditelném. Všimněte si některých biblických pasáží, které popisují tento aspekt Boha.

Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. Řím 1:20

*On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespatriřl a nemůže spatriřit. Jemu buď čest a věčná moc. Amen.
1 Tím 6:16*

Z tohoto důvodu ti, kteří hledají vztah s Bohem, začnou s neviditelnými věcmi života; vztah s Bohem, rodinou a přáteli.

Vrátíme-li se zpět k našemu srovnání mezi Abrahamem a Nimrodem, vidíme, že tato otázka byla vznesena v oblasti uctívání. Abraham začal s neviditelným. Jeho hodnota byla soustředěna v jeho vztahu s Bohem a byla zvelebena všemi vnějšími požehnáními tohoto vztahu. Na druhé straně Nimrodova nejistota vyžadovala neustálé vnější důkazy jako základ jeho hodnoty, a protože neměl žádný skutečný vztah s Bohem, jeho uctívání se soustředilo na rituál a obřad a to, co lze vidět.

Abraham	Nimrod
	
1. Rodinná struktura (Gen 18:19)	1. Individuální diktátor/tyran (Gen 10:10)
2. Kočovní obyvatelé venkova (Žd 11:8-10)	2. Stavitelé a obránci měst (Gen 11:4)
3. Identita v rodičovském požehnání (Gen 12:2)	3. Identita v proslulosti (Gen 11:4)
4. Dodržujte Sobotu a Příkázání (Gen 26:5)	4. Následujte osobní touhy (Řím 1:21-32)
5. Víra ve smrt a vzkříšení (Žd 11:17-19)	5. Víra v nesmrtelnost duše (Gen 3:4)
6. Spasitel jako pokorný obnovovatel života – zjeven v zabitém beránkovi (Jan 11:25)	6. Spasitel jako pyšný osvoboditel a podmanitel posílený uctíváním slunce a přírody
7. Zaměření na uctívání neviditelného	7. Zaměření na uctívání viditelného

Proto bude otázka viditelného versus neviditelného důležitým ukazatelem toho, které království nejvíce ovlivňuje naše myšlení. A vidíme, že se to odráží v Písmu:

...když nebudeme hledět na věci viditelné, ale na neviditelné; neboť viditelné věci jsou dočasné, neviditelné však věčné. 2 Kor 4:18

Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme.
Žd 11:1

Tato otázka je tak důležitá, že ji Bůh skutečně učinil jedním ze svých přikázání:

*Nevytvářej si modly v podobě čehokoli nahoře na nebi, dole na zemi
nebo ve vodách pod zemí. Ex 20:4*

Reprezentace Boha prostřednictvím pozemských a materiálních věcí je nejrychlejší způsob, jak přesunout pozornost od neviditelného k viditelnému. Bible to nazývá modlářstvím a Bůh to nenávidí, protože to odděluje Jeho děti od skutečného vztahu s Ním.

B. Hadova lež přesouvá pozornost na viditelné

Modlářství je pro lidskou rasu neustálým problémem kvůli hadově lži. Je to proto, že víra, ve vrozený život a moc, v kombinaci s potřebou vlastní hodnoty, vyžaduje, aby tato síla byla demonstrována a viděna. Pokud nevidíme svou vlastní sílu, jak je předváděna, tak se začneme cítit bezcenní. A v oblasti uctívání je uctívání zaměřeno na moc, projev a uctívání moci. Rychlý pohled na modlářství v průběhu věků odhaluje, že posvátné předměty byly uctívány pro nějaký aspekt své moci, kterou chtěl uctívač získat nebo vlastnit sám. Při uctívání "boha" se doufalo, že uctívač bude upřednostňován a obdrží nějakou moc. Vidět objekt, který má moc, představuje příležitost pro člověka, který by správným přístupem mohl získat část této moci.

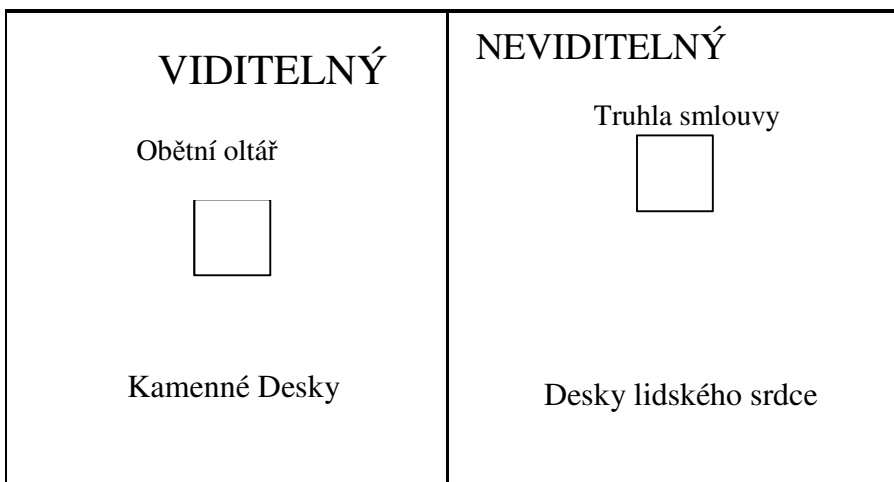
Pokud jde o uctívání pravého Boha, je smutné, že mnoho lidí je zmateno a snaží se spojit lásku k Bohu se snahou získat Jeho moc pro své vlastní oddělené touhy. Je pravda, že potřebujeme Jeho moc, ale ne proto, abychom se cítili mocní a cenní, ale abychom Ho mohli ctít, odrážet Jeho charakter a těšit se z Jeho vztahu. Mnoho lidí koná dobré skutky, dlouho se modlí a mnoho obětuje, aby získali Boží přízeň a získali Jeho moc. Takové náboženství je prázdné a postrádá pravou lásku.

Kdybych mluvil v jazycích lidí i andělů, bez lásky je to jen dunění zvonu, řinčení címelů. Kdybych uměl prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, měl všechno poznání a víru, že bych i hory přenášel, bez lásky nejsem nic. Kdybych rozdal vše, co mám, kdybych dal i vlastní tělo, abych se proslavil, bez lásky je mi to k ničemu.

1 Kor 13:1-3

C. Cesta k neviditelnému

Z těchto důvodů byl navržen systém služeb Svatyně, aby vedl své uctíváče zpět k neviditelnému, do vztahu. Z našeho uvedení do Svatyně si jistě vzpomenete, že tento posun od viditelného k neviditelnému je jasně zobrazen.

Otázka, která musí být vznesena, zní: pokud je Boží království soustředěno v neviditelném, tak proč dal Izraelitům systém, který byl tak silně viditelný? Odpověď na tuto otázku spočívá ve skutečnosti, že Bůh se s námi setkává na takové úrovni, kde jsme my. Aby Bůh mohl Izrael naučit pravým zásadám svého království, musel jim dát vzor viditelný, jak to funguje. Je však třeba mít na paměti, že nejposvátnější aspekt bohoslužby věřící nikdy neviděli. Krásný zlatý nábytek, archa a přikázání nebyly nikdy viděny jinak než vírou. Také kolem Svatyně byla zeď, která bránila lidem vidět cokoliv zvenčí.

Jediné skutečně viditelné věci, které uctívači viděli, byl obětní oltář, zabitý beránek a voda pro očištění. Zbytek byl ukryt a viditelný jen pro kněze, kteří vykonávali službu ve Svatyni.

Je životně důležité pamatovat na to, že účelem cesty Svatyně je zapsat Boží zákon do našich srdcí, na místo, které nelze vidět. Aby to bylo efektivní, proces cesty musí probíhat skrze mysl uctívače.

S tímto vědomím můžeme pochopit, proč se Ježíš snažil přesunout pozornost Izraelitů od objektů chrámu na zemi a umístit je na nebeské neviditelné skutečnosti. Zajímavé na Svatyni na zemi je, že to byla vždy jen kopie neviditelného nebeského originálu.

To podstatné na tom, co je řečeno, je toto: Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a tobo pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk. Každý velekněz bývá ustanovován k obětování darů a obětí; proto je nutné, aby i on měl něco, co by obětoval. Kdyby tedy byl ještě na zemi, ani by nebyl knězem, protože zde jsou ti, kteří přinášejí dary podle Zákona. Ti slouží náznaku a předobrazu nebeských věcí, jak bylo zjeveno Mojžíšovi, když měl stavět stánek; neboť říká: "Hleď, ať uděláš všechno podle vzoru, který ti byl ukázán na této hoře." Žd 8:1-5

Vždy bylo Božím záměrem přesunout pozornost lidí od viditelného k neviditelnému, aby dílo psaní Jeho zákona do srdcí Jeho lidu bylo účinné. To byl jeden z klíčových prvků Ježíšovy služby: posunout myšlení lidí k nebesům.

Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: "Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: "Hle, je tu" nebo "je tam". Neboť hle, Boží království je mezi vámi." Luk 17:20-21

Ježíš farizeům jasně řekl, že Boží království nepřichází z viditelného, ale z nitra člověka. Neexistovalo by žádné viditelné představení, které by přesvědčilo židovské vůdce o tomto neviditelném království; museli do něj vstoupit vírou. Tento posun v myšlení je dobře zdokumentován v rozhovoru mezi Ježíšem a ženou u studny.

Žena mu řekla: “Pane, vidím, že jsi prorok. Naši otcové se klaněli Bohu na této hoře, a vy říkáte, že místo, kde je třeba se klanět, je v Jeruzalémě.” Ježíš jí řekl: “Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy se nebudete klanět Otci ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy se klaníte tomu, co neznáte. My se klaníme tomu, co známe, protože záchrana je ze Židů. Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele. Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.”
Jan 4:19-24

Když žena vycítila, že Ježíš rozumí duchovním záležitostem, okamžitě se Ho zeptala na správné místo nebo místo uctívání. Její mysl byla zaměřena na fyzické a geografické. Ale Ježíš jí řekl, že pravé uctívání nespočívá v zaměření se na pozemské budovy a místa. Nejsou to budovy, které činí místo svatým, ale Duch Boží, který činí místo svatým a posvátným. Poukázal této ženě na pravé uctívání: uctívání v duchu (neviditelné) a v pravdě. Věci, které Bůh viditelně dal, byly cenné pouze v tom, že ukazovaly na neviditelné.

D. Satan se snaží zavřít dveře neviditelnému

Ve chvíli, kdy Bůh dal Izraeli viditelnou Svatyni jako učebnici, Satan se zaměřil na to, aby přiměl Izrael k soustředění se na tento viditelný systém uctívání. Kdyby dokázal udržet jejich pozornost zaměřenou na pozemský chrámový systém, pak by mohl zabránit tomu, aby se jejich mysl přesunula do pravého - pro lidstvo neviditelného chrámu a Svatyně v nebi.

Studujeme-li pozorně dialog mezi Ježíšem a židovskými vůdci, tato otázka se vynořuje znovu a znovu.

Ježíš mu odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.” Nikodém mu řekl: “Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.” Ježíš odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Větr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.” Nikodém mu odpověděl:

“Jak se to může stát?” Ježíš mu odpověděl: “Ty jsi učitel Izraele, a toto nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme, co víme, a svědčíme o tom, co jsme viděli, a vy naše svědectví nepřijímáte. Když jsem vám pověděl věci pozemské, a nevěříte, jak uvěříte, povím-li vám věci nebeské? Jan 3:3-12

Ježíš řekl Nikodémovi, že se musí znovu narodit, což doslovném čtení znamená narodit se shůry nebo z neviditelného. Ježíš pak pokračoval vysvětlením neviditelného působení Ducha Božího, které oko nevidí. Nikodém se snažil pochopit toto neviditelné zaměření.

Satan musel Izraelitům zabránit, aby ve svých myslích následovali Ježíše ze země do nebe. Pokud by se jejich zaměření přesunulo na neviditelnou realitu, ztratili by zájem o pozemsky zaměřený viditelný systém uctívání, který byl prostředkem kontroly, kterou nad lidmi měli židovští vůdci. S ohledem na tuto skutečnost, pokaždé když Ježíš mluvil o tomto posunu, bylo to považováno za útok na židovské vůdce a jejich mocenskou základnu.

Židé mu na to řekli: “Jaké znamení nám ukážeš, že toto činíš?” Ježíš jim odpověděl: “Zbořte tuto svatyni, a ve třech dnech ji postavím.” Židé tedy řekli: “Tato svatyně byla budována čtyřicet šest let, a ty ji postavíš ve třech dnech?” On však mluvil o svatyni svého těla. Jan 2:18-21

Židé chtěli vnější nebo viditelné znamení Ježíšovy autority, ale ve své odpovědi Ježíš mluvil spíše o neviditelném než o viditelném. Celý systém Svatyně byl odrazem Ježíše – božského poddajného činitele. Hlavním záměrem tohoto systému bylo proměnit lidi do charakteru Ježíše, a charakter není pro oko přímo viditelný.

Je smutné, že Židé se odmítli přesunout s Kristem ve svém myšlení do neviditelné říše a místo toho se drželi svého pozemského chrámu. Je zajímavé poznamenat, že právě na základě tohoto prohlášení – “Zničte tento chrám” – Židé nakonec odsoudili Ježíše k smrti.

a řekli: “Tento člověk říkal: Mobu zbořit Boží svatyni a ve třech dnech [ji] vybudovat.” Tu velekněž povstal a řekl mu: “Nic neodpovídáš? Co tyto lidé svědčí proti tobě?” Ježíš však mlčel. Velekněž mu řekl: “Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn

Boží! Ježíš mu říká: "Ty jsi to řekl. Avšak pravím vám, od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích." Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: "Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Hle, teď jste slyšeli rouhání. Mat 26:61-65

Toto stereotypní zaměření na pozemský chrám, lstivě vymyšlené satanem skrze jeho lež o vrozené moci, která způsobuje zaměření se na viditelné, způsobilo Izraeli velkou tragédií. Minuli význam služeb, které jim byly poskytnuty, a odmítli právě tu Osobu, která byla v srdci jejich systému uctívání. V zoufalém úsilí se Ježíš snažil probudit jejich mysl z jejich pošedlé posedlosti viditelným.

"Běda vám, slepi vůdcové! Říkáte: "Kdo by učinil přísahu při svatyni, nic to neznamená; ale kdo by učinil přísahu při zlatu svatyně, je vázán." Blázní a slepci, co je větší: zlato, nebo svatyně, která to zlato posvětila? A "kdo by učinil přísahu při oltáři, nic to neznamená, ale kdo by vyslovil přísahu při daru, který je na něm, je vázán." [Blázní a] slepci, co je větší: dar, nebo oltář, který ten dar posvěcuje? Kdo tedy přísahá při oltáři, přísahá při něm i při všem, co je na něm. A kdo přísahá při svatyni, přísahá při ní i při Tom, kdo v ní přebývá. A kdo přísahá při nebi, přísahá při trůnu Božím i při Tom, který na něm sedí." "Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale zanedbali jste závažnější věci Zákona: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba udělat a tamto zanedbávat. Slepi vůdcové! Cedíte komára, ale velblouda polykáte." "Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože čistíte číše a mýsy zvnějšku, ale uvnitř jsou plné chamtivosti a nezdrženlivosti.

Mat 23:16-25

Je smutné, že neposlouchali, protože ten samý systém, který byl navržen tak, aby přivedl srdce k vzkvétajícímu životu, byl ponechán ve stavu, v jakém ho satanovo království činí – pustým.

"Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabiješ proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechťeli jste. Hle, váš dům se vám zanechává [pustý]. Mat 23:37-38

E Kristovi následovníci dělají posun od pozemských proudů k nebeskému zdroji

Tento posun v myšlení bylo těžké přijmout i pro Kristovy učedníky. Nemohli pochopit, proč se Ježíš musí vrátit do nebe a stát se pro ně neviditelným.

Šimon Petr mu řekl: "Pane, kam jdeš?" Ježíš mu odpověděl: "Kam já jdu, tam mne nyní následovat nemůžeš; budeš mne však následovat později." Petr mu řekl: "Pane, proč tě nemohu následovat teď? Svou duši za tebe položím!" Jan 13:36-37

"Ať se vaše srdce nechvěje. Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce jsou mnohé příbytky. Kdyby nebyly, řekl bych vám to. [Nebot'] vám jdu připravit místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. A kam já jdu, [víte, i] cestu znáte." Tomáš mu řekl: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?" Jan 14:1-5

Kdyby se Ježíš nevrátil do nebe, naše lidská přirozenost by se soustředila spíše na Jeho fyzickou osobu než na Jeho charakter. Ježíš se musel vrátit do nebe, aby se naše mysl naučila myslet v neviditelném. Úžasnou zprávou bylo, že Ježíš bude stále přítomen skrze svého Ducha. Stále mohl utěšovat svůj lid, aniž by pro něj byl viditelný. Skrze Ducha svatého mohl Ježíš dokončit dílo psaní Svého zákona; Jeho charakteru do jejich srdcí.

A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastávce, aby byl s vámi na věčnost -- Ducha pravdy, jejž svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás jako sirotky, přijdu k vám. Jan 14:16-18

„Ale toto jsem vám pověděl, abyste, až ta hodina přijde, měli v paměti, že jsem vám [to] řekl. Tyto věci jsem vám na počátku neřekl, protože jsem byl s vámi. Nyní však odcházím k tomu, kdo mne poslal, a nikdo z vás se mne neptá: "Kam jdeš?" Ale že jsem vám toto pověděl, zármutek naplnil vaše srdce. Ale říkám vám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Nebot' neodejdu-li, Zastávce k vám nepřijde; odejdu-li, pošlu ho k vám. Jan 16:4-7

Stejně jako se chrám potřeboval stát neviditelným, tak se stal neviditelným i Ježíš. To vše bylo součástí procesu posunu od mocenského viditelného systému, k neviditelnému vztahovému systému. Jak úžasné je vědět, že Ježíš je stále s námi skrze svého Ducha. Ten, kdo zná naše zkoušky a trápení a chápe výzvy lidského života, je stále přítomen s námi a utěšuje nás. Jak řekl Ježíš, bylo životně důležité, aby odešel jako viditelná identita a vrátil se skrze Ducha, tedy neviditelnou identitu, aby skutečné dílo změny našich srdcí mohlo být dokončeno tam, kde to bylo potřeba – v říši vztahů.

Velká část zbytku Nového zákona je o tomto posunu v myšlení k neviditelnému a o satanových pokusech tento posun zablokovat.

Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velký zástup k něžší byl poslušný víry. Štěpán, plný milosti a moci, činil mezi lidem veliké divy a znamení. Tu povstali někteří ze synagogy zvané Libertinských, Kyrénských a Alexandrijských, z Kilikie a Asie, a hádali se se Štěpánem. Ale nemohli odolat moudrosti a Duchu, v němž mluvil. Potom tajně navedli muže, kteří říkali: "Slyšeli jsme jej mluvit rouhavé výroky proti Mojžíšovi a proti Bohu." Tak pobouřili lid a starší i učitele Zákona, přišli, násilím se ho chopili a přivedli do velerady. A postavili lživé svědky, kteří říkali: "Tento člověk nepřestává pronášet výroky proti [tomuto] svatému místu a proti Zákonu. Slyšeli jsme ho, jak říkal, že Ježíš Nazaretský zničí toto místo a změní obyčej, která nám předal Mojžíš." A všichni, kteří seděli ve veleradě, na něho upřeně hleděli a viděli, že jeho tvář je jako tvář anděla.

Skutky 6:7-15

Ale Nejvyšší nebydlí v domech zhotovených lidskýma rukama, jak praví prorok: "Nebe je mým tránem, země podnoží mých nobou. Jaký dům mi vystavíte, praví Pán, nebo jaké bude místo mého spočinutí? Což to všechno neučinila má ruka?"

Vy tvrdošijní, vy lidé neobřezaného srdce i uší, stále vzdorujete Duchu svatému; jak vaši otcové, tak i vy! Kterého z proroků vaši otcové nepronásledovali? Zabili ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého; vy jste se nyní stali jeho zrádci a vrahy, vy, kteří jste přijali Zákon skrze anděly, ale nezachovali jste jej."

Když to slyšeli, běsnili ve svých srdcích a skřípali proti němu zuby. Ale on, plný Ducha svatého, upřeně pohlédl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po

pravici Boží, a řekl: "Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží." Oni však vykřikli velikým hlasem, začali si uši a společně se na něho vrhli. Vyhnali ho ven z města a kamenovali. Svědkové odložili své pláště k nobám mladíka, který se jmenoval Saul. A kamenovali Štěpána, který vzýval Pána a říkal: "Pane Ježíši, přijmi mého ducha." Pak klesl na kolena a zvolal velikým hlasem: "Pane, nepočítej jim tento hřích." Když to řekl, zesnul.

Skutky 7:48-60

Židé tvrdili, že Štěpán odvrací mysl lidí od pozemského chrámu, a proto mění zvyky Mojžíše – jejich nejuctívanějšího vůdce. Štěpán se jim ve své zkoušce snažil říci, že Bůh nepřebývá v chrámech vytvořených rukama; Jeho království je v neviditelném. Opět, v zoufalém pokusu oslovit Židy a probudit je k jejich zotročenému zaměření na viditelné, Štěpán jim přímo řekl, že oni tak jako jejich předkové naprosto odmítají neviditelný, duchovní pohled. Na znamení posunu, ke kterému došlo, a toho, že Ježíš je skutečně v nebi, měl Štěpán vizi nebe, kde viděl Ježíše po pravici Otce. To byla poslední šance Židů přijmout, že je třeba se posunout k neviditelnému. Ale místo toho, aby to přijali, umlčeli hlas muže, který je prosil. Tento čin zpečetil jejich osud jako národa. Jak Ježíš předpověděl, jejich dům jim byl ponechán pustý. Židovský chrám, zbavený Boží ochrany, byl zničen o 40 let později.

Je smutné, že tato touha zaměřit se na viditelný chrám s námi zůstává dodnes. Miliony lidí věří, že pozemský chrám bude znovu postaven, ale taková víra popírá vše, co Ježíš učil o narození shůry. Praví ctitelé Boha budou uctívat v Duchu – v neviditelném a budou utěšováni neviditelným Duchem Kristovým, dokud nepřijde v oblacích slávy. Uvidíme Ho znovu, až budou naše srdce očištěna od hadovy lži a posedlost viditelným již nebude problémem.

Nimrod	Křesťanská církev pod vedením Říma
	
1. Individuální diktátor/tyran (Gen 10:10)	1. Individuální diktátor/tyran (Zj 13:16,17)
2. Stavitelé a obránci měst (Gen 11:4)	2. Stavitelé měst a obchodníci (Zj 18)
3. Identita v proslulosti (Gen 11:4)	3. Identita prostřednictvím pozice (2 Tes 2:4)
4. Následujte osobní touhy (Řím 1:21-32)	4. Příkázání a Sobota změněny tak, aby vyhovovaly osobní touze (Dan 7:25)
5. Víra v nesmrtelnost duše (Gen 3:4)	5. Víra v nesmrtelnost duše (Katechizmus)
6. Spasitel jako pyšný osvoboditel a podmanitel posílený uctíváním slunce a přírody	6. Spasitel jako pyšný osvoboditel a Podmanitel – papež, zmocněný uctíváním slunečního dne a přírodních zákonů.
7. Zaměření na uctívání viditelného	7. Zaměření bohoslužby na viditelné

21. Nebeská svatyně a Ježíšovo dílo pošlapáno

V této kapitole uvidíme satanovu zoufalou snahu zabránit lidem v pohledu do neviditelné říše a na Ježíšovo dílo v nebi. Tato válka je přirozeně vedena prostřednictvím duchovních potomků Nimroda, kteří lpí na systému vrozeném moci a následně se soustředí na viditelné.

A. Kněžská služba Ježíše v nebi

Když tedy máme velkého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ke pomoci v pravý čas. Žd 4:14-16

Ježíšovo dílo na zemi spočívalo ve spojení lidské rasy s proudem požehnání, srovnáním hor pýchy a bezcennosti, zjevení Jeho dokonale poddajného charakteru v lidské podobě, abychom mohli mít dokonalou jistotu, že nám rozumí, a oddělili se od proudu, vytvořeného Adamem, ke kříži. Toto dílo bylo symbolizováno nádvořím ve Svatyni, obětním oltářem a nádobou s očišťující vodou. Vyzbrojen vítězstvími vstoupil Kristus do neviditelné nebeské říše, aby pokračoval v díle, které započal na zemi. Nyní mohli věřící prosit s větší vírou, protože znali pravdu o jeho službě, a Kristus pak mohl svým věřícím následovníkům předat milost, kterou potřebovali.

Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho. Jeli však Kristus ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch je živý kvůli spravedlnosti. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil [Ježíše] Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá. Řím 8:9-11

Neboť vím, že mi to bude k záchráně skrze vaši modlitbu a podporu Ducha Ježíše Krista. Filip 1:19

aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání jeho samého a osvětlení očí srdce, abyste věděli, jaká je naděje v jeho povolání, jaké je bohatství slávy jeho dědictví ve svatých a jak nesmírná je velikost jeho moci vůči nám, kteří věříme v souladu s působením převahy jeho síly. Tu uplatnil

v Kristu, když jej vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad každou vládu i autoritu i mocnost i panstvo a nad každé jméno, které je jmenováno nejenom v tomto věku, ale i v budoucím. Ef 1:17-21

A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: "Abba, Otče." Gal 4:6

Když Kristovi následovníci zaměřují svou mysl na osobu Ježíše a modlí se o pomoc, aby byli jako On, posílá jim svého Ducha plného milosti a Duch přebývajcí v Jeho následovnících se projevuje v lásce, radosti, pokoji, trpělivosti a všech ostatních plodech Ducha Kristova.

Kdyby satan dovolil Božímu lidu, aby se soustředil na toto úžasné Ježíšovo dílo v nebi, stal by se příliš mocným na to, aby ho překonal. Satan musel zabránit myslí věřících, aby se dívali na nebe a na Ježíšovo dílo.

B. Spiritualizace z Říma

Samozřejmě, že ve své Boží moudrosti a předvídavosti věděl, že satan se o to bude snažit a předpověděl 600 let předtím, než Kristus přišel na zem, že satan bude pracovat na tom, aby zatarasil nebeskou Svatyni a vyhledil pravé Boží následovníky.

Satan by to udělal prostřednictvím babylonského systému. Satanovi se podařilo zotročit Izrael Babylonem fyzicky a po Ježíšově posunu do neviditelného bude muset satan zotročit Izrael duchovně. Daniel kapitola 7 a 8 vysvětluje proces, jak se to stane. Čtyři světové říše, které vyvrcholily pohanským Římem, by musely přijmout duchovní prvek, aby mohly soutěžit s pravými následovníky Krista. Je pravda, že všechna pohanská království měla duchovní prvek, ale tento nový duchovní důraz přes Řím by musel vypadat podobně jako duchovní zaměření Božího nebeského království. Proto satan proměnil Řím ve falešnou duchovní moc, stejně jako v pozemskou moc. Přidáním této duchovní úrovně pak mohl vstoupit na nové bitevní pole skrze mysl pravých Božích uctívačů, zablokovat jejich pohled na nebeské dílo Krista, a odříznout přítok požehnání skrze Jeho funkci kněze jako Prostředníka.

Chtěl jsem tedy mít jistotu o té čtvrté šelmě, která se od nich ode všech odlišovala -- byla neobyčejně strašlivá, měla zuby železné a drápy

bronzové, požírala, drtila, a to ostatní svýma nobama pošlapávala -- i o těch deseti rozích na její hlavě a o dalším, který vyrostl, a padly před ním tři, rohu takovém, že měl oči a ústa mluvící velké věci, a na pobled větším než jeho druhové. Přiblížil jsem, jak onen roh vede válku se svatými a jak je přemáhá, ... Dan 7:19-21

Čtvrtá šelma, o které víme, že je Řím, by se stala „neobyčejně strašlivou“ a odlišnou od předchozích království v tom, že by přidala tuto duchovní nebo neviditelnou dimenzi, která byla padělkem pravého neviditelného systému. Tento přechod je zjeven v proroctví jako malý roh vycházející z Říma.

Keďžto nad tou soustavnou boboslužbou bylo věrolomně dáno vojsko, a byť pravdu povrhlo na zem, úspěšně se prosadilo. Slyšel jsem také, jak jeden svatý hovoří. A jeden svatý pravil tomu dotyčnému, který hovořil: Za jak dlouho nastane to vidění o té soustavné boboslužbě a té pustošící věrolomnosti, vydávající v pošlapání jak svatyni, tak vojsko? Dan 8:12-13

Tato síla malého rohu je znovu popsána v Danielovi 8 jako srážející pravdu k zemi. Tento proces povržení na zem přinášel všechny prvky systému Svatyně zpět do viditelného a tímto způsobem by práce na psaní zákona do srdcí Božího lidu byla narušena a zmatena.

C. Útok na nebeskou svatyni

V období 4. až 6. století našeho letopočtu se římská církev zaměřila na změnu učení Krista na zemi. Udělala to čtyřmi hlavními způsoby:

1. Změnila Boží zákon tím, že odstranila druhé a čtvrté přikázání. Druhé přikázání bylo životně důležité pro ochranu zaměření se na neviditelné a čtvrté přikázání ukazuje lidi ke zdroji přítoku požehnání a k místu, odkud pochází pravá moc.
2. Zřídila pozemský chrám v Římě, aby zaměřila mysl věřících na pozemskou viditelnou strukturu.
3. Vytvořila systém pozemských kněží, kteří vyslechli zpověď a slíbili odpuštění hříchů. To bylo padělání Kristova díla a opět by to zaměřilo mysl věřících na

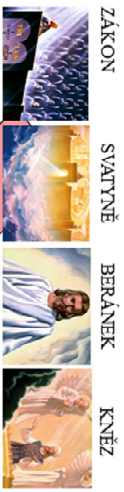
pozemský, viditelný kněžský systém spíše než na našeho neviditelného kněze v neviditelné svatyni.

4. Mše byla představena jako viditelný projev Kristovy smrti a také moci rozhřešení. Místo toho, aby byl středem pozornosti Duch Kristův, tělo Kristovo snědené lidmi by se stalo zdrojem duchovní síly. Tento posun je jemný, ale mocný a opět zmátl mysl Božích následovníků.

Útok na systém nebeské svatyně

Přeměna neviditelného na viditelné

Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat: Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha.
2 Tes 2:3,4

ZÁKON SVATYNĚ BERÁNEK KNĚZ

Nebeská realita – Ježíšova služba Druhá smlouva

Tradice

Odszec

Mše

Křest dětí

Karčství

Nesmrtečná dítě

Nedělní bohoslužba

Evangelium nadržazeno

Nebbe

Během tisíciletého procesu církve přesunula svůj pohled od nebeského evangelia k pozemskému padělků, který není evangelium.
Zem

Kristus vystupuje, aby zahájil nebeskou službu

Tradition erodes true Sanctuary

ZÁKON

Zákon člověka – Vatikán v Římě Sobota zmíněná přijaty modly

SVATYNĚ

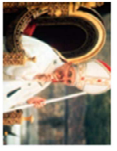
BERÁNEK

Mše

Tvrdí, že je Kristus v těle. Náměstek Syna Božího – místo Krista

KNĚZ

Když Daniel uvažoval o strašlivé situaci, kdy tato moc rohu podryla Boží Svatyni a pronásledovala Jeho následovníky, přemýšlel, jak dlouho to bude trvat. V odpovědi na to anděl klade právě tuto otázku: Jak dlouho bude dovoleno tomuto rohu šlapat po Boží svatyni, Jeho zákonu a Jeho lidu?

Odpověď přichází okamžitě:

A řekli mi: Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svaté služby. Dan 8:14 BKR

Svatyně bude obnovena na své právoplatné nebeské místo v myslích lidí. Bude obnoveno neviditelné, aby mohla být dokončena práce na sepsání zákona do srdcí lidí. Podíváme se na to, kdy toto 2300denní období vyvrcholí v další kapitole, ale předtím se chceme podívat na několik dalších bodů týkajících se moci rohu.

Stejně jako se Židé pokoušeli oponovat Ježíši a Jeho viditelné službě po dobu 3,5 doslovných let a bránit Mu v tom, aby posunul mysl lidí k tomu, že se musí narodit shora, tak se moc rohu v Danielovi 8 postaví proti Ježíši po dobu 3,5 duchovních nebo prorockých let a udržovala lidi soustředěné na pozemsky viditelný program uctívání.

Bude pronášet slova proti Nejvyššímu a svatým Nejvyššího nedá pokoj. Bude také uvažovat, že změní doby a právo, a budou mu do ruky vydány až do času a časů a půl času. Dan 7:25

"Čas" se rovná jednomu roku, "časy" se rovnají dvěma letům a "půl času" se rovná 0,5 roku, což se rovná 3,5 roku. Čas, časy a rozdělení času se rovná 1260 prorockým dnům, což se rovná 1260 doslovným rokům. Římská církev byla nejdominantnější od roku 538 n.l., kdy byli zničeni Ostrogóti (poslední z ariánských mocností, které stály v cestě Římu), až do roku 1798, kdy byl papež zajat Francií. Kniha Zjevení mluví o této situaci takto:

Byla jí dána ústa mluvící velíké věci a rouhání a byla jí dána moc, aby činila, co chce po čtyřicet dva měsíce. I otevřela svá ústa k rouhání se Bohu a rouhala se jeho jménu a jeho stánku, to jest těm, kteří přebývají v nebi. [A bylo jí dáno, aby rozpoutala válku proti svatým a aby je přemohla,] a byla jí dána moc nad každým kmenem, lidem, jazykem i

národem; budou se jí klanět všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od založení světa zapsána v knize života toho zabitého Beránka.
Zj 13:5-8

42 měsíců se rovná 3,5 roku, což se rovná 1260 prorockým dnům nebo 1260 doslovným rokům.⁴⁶ Toto dílo moci rohu přerušilo přítok požehnání a znovu rozbilo rodinné království Boží. Srdce Božího lidu byla opět zatvrzelá tímto falešným systémem uctívání a opuštěná. To je důvod, proč je tato moc označována jako pustošící věrolomnost.

Slyšel jsem také, jak jeden svatý hovoří. A jeden svatý pravil tomu dotyčnému, který hovořil: Za jak dlonho nastane to vidění o té soustavné boboslužbě a té pustošící věrolomnosti, vydávající v pošlapání jak svatyni, tak vojsko? Dan 8:13

Toto období historie je správně pojmenováno "Doba temna". Světlo pravdy bylo skryto pod systémem uctívání, který útočil na Boží zákon, Svatyni a rodinu.

D Mocnost rohu útočí na rodinné království.

Jak jsme se dozvěděli dříve, stvoření Adama a Evy ve vztahu vedení a podřízenosti bylo k obrazu Otce a Syna. Vztah Otce a Syna je středem nebes.

Římský systém představil Marii jako Matku Boží a skrze tuto doktrínu zavedl primární vztah nebe jako matku a syna, přesně stejným způsobem, jakým byli Nimrod a Semiramis viděni v původním Babylonu. Vztah matky a syna neodráží vztah Otce a Syna v nebi a zaměňuje přítok požehnání.

Římská církev také zavedla zmatený pohled na Boha jako na tři bytosti v jedné doslovné substanci.⁴⁷ To vytvořilo větší zmatek ohledně rolí Boha jako Otce a Syna. K tomu se přidala představa Boha, který spaluje hříšníky v pekle na věky věků. Nebyl to obraz milujícího Otce, ale zuřivého tyрана jako Nimrod, který pomstil své nepřátele. Dokonce i Kristova smrt na kříži byla vylíčena jako uspokojení z pomsty a volání po krvi. Všechna tato učení strašlivě poškodila pohled na Boha jako na nebeského Otce, který nás miluje,

⁴⁶ Zj 11:2,3

⁴⁷ Viz Quitzumque – Atanášovo vyznání víry

a na poddajného Syna, který nám ukazuje, jak zůstat ve spojení se zdrojem požehnání.

Aby dále zaútočila na rodinu, římská církev zakázala svým vůdcům uzavírat sňatky. Manželství, správně vedené, je nejmocnější ukázkou Božího království, a to satan nemohl tolerovat. Bible nám jasně říká, že starší nebo biskupové Boží církve by měli být manželem jedné manželky, a tím by pochopili zásady požehnání. Církevní vedoucí touto zásadou pohrdali a její vedoucí jednají jako biskup, aniž by byli manželem. Takový člověk je značně znevýhodněn v tom, že je pastýřem Božího stáda z kontextu rodinného království.

Jak mohla tato hrozná situace nastat? Stejně jako v době Samuela, kdy vůdci Izraele chtěli být jako ostatní národy a nechtěli být jiní, tak i křesťanská církev zjistila, že je těžké být tak odlišná, mít systém uctívání, který byl zaměřen na vztahové a neviditelné.

Křesťané byli prohlášeni za ateisty, protože jim chyběly chrámy, oltáře, oběti, kněží a veškerá okázalost, v níž prostí lidé vidí podstatu náboženství. Neboť neosvícení lidé mají sklon odhadovat náboženství podle toho, co vidí očima. Aby umlčeli toto obvinění, křesťanští lékaři si mysleli, že zavedou nějaké vnější obřady, které by zasáhly smysly lidí. Tak se mohli udržet v realitě všech věcí, z nichž křesťané byli obviněni z toho, že jsou nuzní. A.T Jones – *Tajemství uctívání slunce a velkému odpadnutí*, str. 32. (orig. *The secrets of sun worship and the great falling away*)

Zavedení těchto vnějších nebo viditelných obřadů otevřelo dveře k tomu, aby se tato síla rohu vynořila a znovu vzala Boží lid do zajetí. V zajetí už Boží lid nemohl dodržovat Jeho ochranný zákon nebo zůstat spojen s Ježíšovou kněžskou službou, a tak neměl moc, kterou potřeboval k překonání hadí lži.

E Rány soudu poslané k propuštění ženy

Stejně jako Bůh uvolnil mocné rány nebo soudy nad Egyptem, aby usnadnil propuštění ženy, Sary, ze zajetí; takže když byla žena (církev Izraele) opět v zajetí, Bůh vydal soudy nad duchovním Babylonem, aby umožnil ženě,

aby byla znovu propuštěna. Tyto soudy jsou podrobně popsány v polnicích Zjevení 8, 9 a 11.

Soudy přišly proti Římu v jeho pohanské i papežské fázi. První čtyři polnice srazily pohanský Řím na kolena; a 5. a 6. polnice popisují práci islámských mocností a Francouzskou revoluci, která oslabilila papežský systém, a pak mu zasadila smrtelnou ránu.

Po této smrtelné ráně vzrostlo poznání a otevřela se cesta k opětovnému navrácení pravých zásad Božího království. Stejným způsobem, jakým byl Mojžíš používán k vedení Božího lidu k přikázáním a Svatyni, totéž se stalo, když byl Izrael znovu shromážděn podruhé.

Dalším klíčovým bodem, který bylo samozřejmě třeba obnovit, byla role otce v požehnání nebo obnova rodinného systému. Bylo by to dílem Eliášovým, aby se to stalo těsně před návratem Ježíše.

Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve, než přijde Hospodinův den, velký a brozňný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nepřišel a nestihl zemi klatbou. Mal 3:23

A k tomuto příběhu se obracíme v další kapitole. Na konci 2300 let pošlapání Svatyně vznikne hnutí, které obnoví zákon, nebeskou Svatyni a pravdivý pohled na vztah Otce a Syna.

22. Shromáždění Izraele podruhé – Vzkříšení adventního hnutí a Eliášovo poselství

V minulé kapitole jsme pozorovali, jak Daniel mluvil o mocnosti rohu, která povstane a pošlape Kristův systém uctívání tím, že změní klíčové prvky systému uctívání z neviditelného zpět na viditelné, ale v obměněné původní podobě. Všimli jsme si, že touto mocí je římská církev. Mezi mnoha věcmi, které změnila, se pokusila změnit Boží zákon ve dvou kritických oblastech, odstranila druhé přikázání, které chránilo před modlářstvím a viditelným rituálním uctíváním, a pak čtvrté přikázání, které ukazovalo na autora života a zdroj požehnání.

V Danielovi 8 byla vznesena otázka, jak dlouho bude tato moc pokračovat? Odpověď přišla: "Do 2300 dnů; pak bude Svatyně očištěna (obnovena)."

Brzy se dostaneme ke konci tohoto časového období, ale nejprve se chceme podívat na události, které vedly k vyvrcholení 2300 dnů.

Obnova Svatyně by vyžadovala proces rozpoznání, že všechny prvky systému Svatyně jsou v nebi, v neviditelné říši. Tento proces začal reformací 16. století.

A. Reformace zahajuje obnovu neviditelného pohledu

Kolem 16. století někteří muži začali skutečně zpochybňovat biblickou integritu římské církve. Až do této doby jen velmi málo lidí mělo Bibli nebo umělo číst, oni jednoduše důvěřovali vedoucím církve, že je povedou v duchovních záležitostech. Ale kolem této doby byl vynalezen tiskařský lis a knihy se začaly rychle množit. Bible byla masově tištěna v mnoha jazycích k hněvu a frustraci římské církve. Mezi těmi, kteří pečlivě studovali Bibli, byl i Martin Luther.

Ústředním rysem římské církve je mše. Mše je obřadem, při kterém kněz svolává Kristovo tělo z nebe do chleba-oplatku, (oplatek, hostie=oběť). Jezením tohoto chleba (oplatku/hostie) by věřící získal odpuštění a rozhřešení od svých hříchů. Tento obřad zcela odvádí pozornost od pravého díla Ježíše v nebi. Způsobilo to také, že lidé věří v přítomnost Ježíše v tomto oplatku. Tento oplatek je ve skutečnosti uctíván církví jako Bůh, což je jasné porušení prikázání proti modlářství.

Martin Luther po pečlivém studiu Bible odpověděl:

"Mše v papežství musí být největší a nejstrašnější ohavností, protože je v přímém a mocném rozporu s tímto hlavním článkem, [Ježíš zemřel a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění], a přesto nad a před všemi ostatními papežskými modlářstvími to bylo hlavní a nejfalešnější. Neboť bylo rozhodnuto, že tato oběť nebo dílo mše, i když je vykonáno zlým (a nemravným) ničemou, osvobozuje lidi od hříchů jak v tomto životě, tak i v očistci, zatímco **to dělá a musí udělat pouze Beránek Boží**. Martin Luther, Články Smalcald, stránka 10.

Jak Luther pokračoval v psaní a přednášení, několik mužů začalo vidět stav zajetí, ve kterém se církev nacházela. Martin Luther dokonce napsal knihu

nazvanou *Babylonské zajetí*, ve které poukázal na mnoho falešných učení, jež zotročovala mysl lidí.

Historik J.A. Wylie provedl velmi zajímavé hodnocení toho, co se v té době dělo:

Namísto hierarchie, jejíž zásobárna moci byla na Sedmi pahorcích, odkud byla přenášena dolů mystickým řetězcem, který spojoval všechny ostatní kněze s papežem, podobně jako kabel přenáší elektrickou jiskru z kontinentu na kontinent, oni obnovili univerzální kněžství věřících. **Jejich fontána moci je v nebi**; víra jako řetěz je k ní váže. Duch svatý je olej, kterým jsou pomazáni a oběti, které přinášejí, nejsou obětmi pokání, které bylo jednou provždy vykonáno Věčným Knězem, ale ze srdcí očištěných vírou a ze života, který tatáž Božská milost činí plodným ve svatosti. Byla to velká revoluce. Starověký a zavedený řád byl zrušen; byl zaveden úplně jiný." Dějiny protestantismu, Rev J.A. Wylie, Vol 1, strana 843.

Toto prohlášení jasně identifikuje problém. Římský systém obrátil lid od pramene života ke svému vlastnímu falešnému prameni, který nevytváří život.

Vždyť můj lid spáchal dvojí zlo: Opustili mne, pramen živé vody a vykopali si cisterny, puklé cisterny, které vodu nedrží. Jer 2:13

Reformátoři obrátili svou mysl k nebi, odkud pocházel pravý zdroj moci. Spojili se s Ježíšem, pravým Knězem, a modlili se přímo k Němu o moc a sílu. Církev mohla být přítokem požehnání, který ukazoval lidem na Krista v nebeské Svatyni, ale místo toho stáli v cestě lidem a bránili jejich myslím vidět pravdu.

Reformace za Luthera, Tyndala a dalších začala pracovat na obnově neviditelného uctívání systému Svatyně. Ale bylo mnoho věcí, které bylo ještě třeba řešit. Církev vzala lidi tak hluboko do temnoty, že by trvalo dlouho, než by vyšla ven. Valdenští a Albigenští udržovali tento pravý systém víry naživu v jižní Francii a severní Itálii, ale byli mihotavým světlem v temnotě. vzdali se některých svých drahocenných pravd, aby se připojili k reformaci v 16. století. Přesto dílo reformace mělo stále moc připravit cestu pro očištění Svatyně. Reformátoři obnovili Ježíšovo dílo jako kněze nebeské

říše, ale neobjevili potřebu, aby byl v nebi také systém Svatyně. Naštěstí Bůh povolal lid, aby poukázal na to, že Svatyně je v nebi jako naplnění proctví týkajícího se 2300 let.

B Rozptýlení, rozhořčení a shromážďování Božího lidu.

Závěr 2300 let zmíněných v Danielovi 8:14 obsahuje další vodítko ve verši 19 téže kapitoly.

Pak řekl: Hle, oznámím ti, co nastane koncem rozhořčení, neboť určenou dobou nastane konec. Dan 8:19

Zmiňuje, že 2300 let by bylo také koncem rozhořčení. Toto rozhořčení nás přivádí zpět do doby Mojžíše a slibů požehnání za věrnost a prokletí za neschopnost držet se prvků uctívání, které by udržovaly Izrael ve spojení s přítokem požehnání.

Knih Deuteronomium nám dává kontext pro toto rozhořčení nebo hněv, které se odehrává v Danielovi 8. Je spojena se smlouvou, kterou Bůh uzavřel s Izraelem, aby dodržoval Jeho přikázání a věrně je uctíval podle daného systému Svatyně.

Proto zachovávejte slova této smlouvy a plňte je, abyste měli úspěch ve všem, co budete dělat...aby si tě dnes ustanovil za svůj lid a on byl tvým Bohem, jak ke tobě promluvil a jak přísahal tvým otcům, Abrahamovi, Izákovvi a Jákobovi. Nejenom s vámi samotnými uzavírám tuto smlouvu a toto prokletí, ale jak s tím, který tu dnes s námi stojí před Hospodínem, naším Bohem, tak i s tím, který tu dnes s námi není. Deut. 29:8, 12-14

Kdyby to Izrael udělal, kanál požehnání a ochrany by zůstal otevřený, ale pokud by to neudělali, pak by jejich děti byly vychovávány bez pocitu požehnání a hrozilo by, že se stanou tyrany, nebo by pocítili silné pokušení stát se jako jiné národy, spíše než být jiní a svatí. Tento proces by způsobil rodinám Izraele neuvěřitelnou bolest, a Bůh o tomto procesu mluvil jako o svém hněvu nebo rozhořčení. Jsou to lidé, kteří způsobují, že se to děje, ale Bůh přebírá odpovědnost za události, protože nezasahuje, aby násilně zabránil tomu, co se stane.

Vždyt' víte, jak jsme pobývali v egyptské zemi a jak jsme procházeli mezi národy, kterými jste procházeli, a viděli jste jejich obavné modly a jejich bůžky -- dřevo a kámen, stříbro a zlato, které mají. Ať není mezi vámi muž či žena či rodina či kmen, jehož srdce by se dnes odvrátilo od Hospodina, našeho Boha, aby šel sloužit bohům oněch národů. Ať není mezi vámi kořen plodící jed a pelyněk. I stane se, když někdo takový uslyší slova tohoto prokletí, že si bude blahořečit a řekne: Bude se mi dařit dobře, i když budu žít podle svého umíněného srdce -- tak zničí zavláženou i vyprahlou zem. Hospodin mu nebude chtít odpustit, ale tehdy vzplane Hospodinův hněv a jeho žárlivost proti tomuto muži, dolehne na něj každé prokletí zapsané v této knize a Hospodin vymaže jeho jméno zpod nebes. Hospodin ho oddělí ke zlému ode všech kmenů Izraele podle všech prokletí smlouvy zapsané v této knize zákona.

*Pak se bude budoucí ptát generace vašich synů, kteří povstanou po vás, i cizinec, který přijde ze vzdálené země a uvidí rány této země a její nemoci, které na ni Hospodin sešle, kdy celá země je spálena sírou a solí, není oseta a nedává vzrůst, nevzchází na ní ani žádná zeleň -- jako po vyvrácení Sodomy a Gomory, Admy a Sebojimu, které Hospodin vyvrátil svým hněvem a svou zlobou -- ano všechny národy se budou ptát: Proč tohle Hospodin této zemi provedl? Nač tento velký planoucí hněv? A bude se odpovídat: Protože opustili smlouvu Hospodina, Boha svých otců, kterou s nimi uzavřel, když je vyvedl z egyptské země; šli a sloužili jiným bohům, klaněli se jim, před boby, které neznali a které jim nepřidělil. Hospodinův hněv vzplál proti této zemi a přivedl na ni každou kletbu zapsanou v této knize. **Hospodin je v hněvu, zlobě a velkém rozhořčení vyrval je z jejich země a uvrhl je do jiné země, jak je tomu dodnes.***

Deut. 29:15-27

Jak jsme studovali, Izrael smlouvu opustil. Uctívali jiné bohy a vystavovali své děti bezcennosti, která pochází z prokletí toho, že jsou mimo přítok požehnání. Jako součást tohoto rozhořčení Bůh dovolil, aby byl Izrael rozptýlen. Rozptýlení odebralo z Izraele vedení, které mělo působit jako kanál požehnání. V rozptýlení byl přítok požehnání odebrán a ovce byly zanechány bez ustanoveného pastýře. Sirotci a vdovy neměli otcovskou ochranu, která by jim žehnala, a tak se prokletí rozšířilo. Tento rozptyl je zmíněn na několika místech:

Jestliže mě ani potom nebudete poslouchat a budete se vůči mně stavět nepřátelsky, budu se i já vůči vám stavět nepřátelsky a s hněvem, ano, budu vás kárat sedminásobně za vaše hříchy. Budete jíst maso svých synů a budete jíst maso svých dcer. Zničím vaše návrší, vyhladím vaše kadidlové oltáře, na mrtvoly vašich bůžků položím vaše mrtvoly a má duše si vás zpoškliví. Vaše města proměním v trosky, zpusťoším vaše svatyně a nebudu moci cítit vaši příjemnou vůni. Zpusťoším zemi, takže se jí budou brozdit vaši nepřátelé, kteří v ní budou bydlet. Rozptýlím vás mezi národy, vytasím za vámi meč, vaše země se stane pustinou a vaše města se stanou troskami. Lev 26:27-33

K tomuto rozptýlení jistě došlo za Asyřanů a Babyloňanů...

Běda Asýrii, metle mého hněvu hůl v jejich ruce je má proclivost! Vypravil jsem je proti bezbožnému národu, poslal jsem je na lid, jenž ve mně budí zlost, aby se vrhli na kořist, aby sbráblí lup, aby je pošlapali jak bahno v ulicích.

Iz 10:5-6 B21

A Hospodin řekl: Protože opustili můj zákon, který jsem jim předložil, a neposlouchali mě a nežili podle zákona, ale žili podle svého umíněného srdce i chodili za baaly, jak je to naučili jejich otcové. Proto takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, nakrmím tento lid pelyňkem a dám jim pít otrávenou vodu. Rozptýlím je mezi národy, které neznali oni ani jejich otcové. Pošlu za nimi meč, dokud s nimi neskončuji.

Jer 9:13-16

I když Izrael opustil Boha a obrátil se k jiným bohům, Hospodin slíbil prostřednictvím svých proroků, že shromáždí Izrael znovu podruhé.

I stane se v onen den, že Panovník podruhé přiloží svou ruku, aby získal ostatek svého lidu, který zůstal v Asýrii, v Egyptě, v Patrosu, v Kúši, v Élamu, v Šineáru, v Chamátu a na mořských ostrovech. Iz 11:11

Kdy se toto shromáždění uskuteční? Možná jste si všimli, že Bůh řekl, že potrestá Izrael sedmkrát za jeho hříchy. Ve vztahu k prorockému času (1 čas = 1 prorocký rok = 360 let) těchto sedmkrát (7x 360) činí 2520 let.

Izrael byl po Šalomounovi rozdělen na dvě království. Severní království bylo vzato do zajetí Asýrií v roce 723 př. Kr. a král Jižního království, Menaše, byl vzat do Babylonu v roce 677 př. Kr.

Proto na ně Hospodin přivedl velitele armády asyrského krále. Ti zajali Menašeho s háčky, spoutali ho bronzovými okovy a dovedli ho do Babylonu. 2 Let 33:11

Připočítáme-li od roku 723 př.Kr. a 677 př.Kr. 2520 let máme data 1798 a 1844. Rok 1798, který jsme objevili, je významný, protože papež byl v tomto roce zajat a v důsledku toho došlo k velkému probuzení studiem knihy Daniel, které se snažilo pochopit tuto velmi významnou událost.

Toto rozhořčení se bude překlénovat od doby doslovného Izraele až do doby duchovního Izraele. Posloupnost tohoto rozhořčení je nastíněna v Danielovi 10 až 12.

Daniel 11 mluví o různých mocnostech v průběhu věků, které ovládaly Boží lid a různými způsoby mu bránily věrně uctívat Boha. Daniel 11:36 mluví přímo o římské církvi a jejím spojení s rozhořčením:

Ten král si bude dělat, co se mu zlíbí, pozvedne se a vyvýší nad každé božstvo. I proti Bohu bohů bude říkat mimořádné věci a prosadí se, dokud neskončí rozhořčení, neboť rozhodnutí se uskuteční. Daniel 11:36

Studenti Daniele 11 chápou, že časová posloupnost plyne od roku 539 př. Kr. za Medo-Persií, a pokračujíc časem až do konce světa. Tento posun od doslovného Izraele k duchovnímu Izraeli je důležitý. Pisatelé Nového zákona jasně představili duchovní pojetí Izraele:

Neboť pravý Žid není ten, kdo je jím navenek, a pravá obrázka není ta, která je zjevná na těle; ale pravý Žid je ten, kdo je Židem uvnitř, a pravá obrázka je obrázka srdce Duchem, nikoli literou. Ten má chválu ne od lidí, nýbrž od Boha. Řím 2:28-29

Nebot' všichni jste synové Boží skrze víru v Kristu Ježíši. Vždyť vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste oblékli. Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení. Gal 3:26-29

Poté, co Kristus přišel a učil lid, občanství v Božím království nebylo založeno na narození, ale na duchovním učení Krista, těch, kteří dodržují přikázání Boží a mají víru Ježíše. Pravdou je, že Izrael byl vždy duchovní skrze víru v Mesiáše. Ale předtím, než Kristus přišel, poznání Mesiáše bylo uchováváno s fyzickým národem Izraele. Národ vzal poznání, které obdržel, aby se vyvýšil, když pravdou je, že pouze ti, kteří měli víru, byli součástí pravého Božího Izraele.

To jest: Božími dětmi nejsou děti těla, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbení. Řím 9:8

S tímto vědomím vidíme doslovný národ Izrael jako učebnici, abychom se dozvěděli, co se stane, když je pravda přijata nebo odmítnuta. Stejně jako doslovný Izrael byl rozptýlen doslovným Babylonem; tak duchovní Izrael byl rozptýlen duchovním Babylonem. Celý tento proces bude trvat 2520 let a skončí v roce 1844.

V této době Bůh shromáždí Izrael podruhé, stejně jako to udělal poprvé. Poprvé shromáždil Izrael z Egypta; dal jim svá přikázání, dal jim Svatyni a vedl je prorokem Mojžíšem k mnoha dalším důležitým pravdám týkajícím se zdraví, vzdělání a občanského života. Shromáždit Izrael podruhé znamená, že to všechno udělá znovu. A to je to, co se stalo kolem roku 1844.

B. Vzestup adventního hnutí

Jedním z mužů, kteří po roce 1798 velmi pečlivě studovali Bibli, byl William Miller. Miller byl deista, což je někdo, kdo věří, že Bůh nechá své stvoření napospas. Neboli Bohem, který stvoří svět a pak člověka nechá ať si poradí sám. Ale poté, co bojoval v americké milici v bitvě u Plattsburghu a viděl, jak v značně početném oslabení síla Američanů porazila dobře uspořádané Brity, začal přemýšlet, zda se Bůh ve skutečnosti nezapojil do lidských záležitostí, protože se mu zdálo nemožné, aby Američané tuto bitvu vyhráli.

Jak William Miller studoval, stanovil některá velmi důležitá pravidla pro interpretaci. Vzhledem k tomu, že nebyl spojen s žádnou z existujících církví své doby, nebyl přímo ovlivněn jejich učením. William Miller viděl důležitost důsledné metody výkladu Písma. Spolu se svými deistickými přáteli původně věřil, že Bible je plná omylů a nesrovnalostí. Po zkušenostech v Plattsburghu cítil, že potřebuje zjistit, zda dokáže všechny tyto nesrovnalosti sladit. K tomu potřeboval důslednou metodu studia Bible. Kdyby mohl použít metodu, která by byla konzistentní, a pak rozluštit všechny zjevné nesrovnalosti Bible, našel by odpovědi, které hledal. Úplný seznam výkladových pravidel Williama Millera je obsažen v přílohách, ale zde se o některých zmíníme:

PRAVIDLO I.

Každé slovo musí mít svůj správný vztah k tématu uvedenému v Bibli.

PRAVIDLO II.

Celé Písmo je nezbytné a může být pochopeno pilným uplatňováním a studiem.

PRAVIDLO IV.

Chcete-li porozumět nauce, spojte všechna Písma na téma, které chcete znát; pak necht' každé slovo má svůj správný vliv, a pokud dokážete vytvořit svou teorii bez rozporu, nemůžete se mýlit.

PRAVIDLO V.

Písmo musí být svým vlastním vykladačem, protože je pravidlem samo o sobě. Pokud jsem závislý na učiteli, aby mi to vysvětlil, a on by měl hádat význam, nebo si přál, aby to tak bylo kvůli jeho sektářskému vyznání, nebo aby byl považován za moudrého, pak jeho hádání, touha, vyznání nebo moudrost je jeho pravidlem, ne pravidlem Bible.

PRAVIDLO VI.

Bůh zjevil věci budoucí, viděními, v postavách a podobenstvích, a tak se tytéž věci často zjevují znovu a znovu,

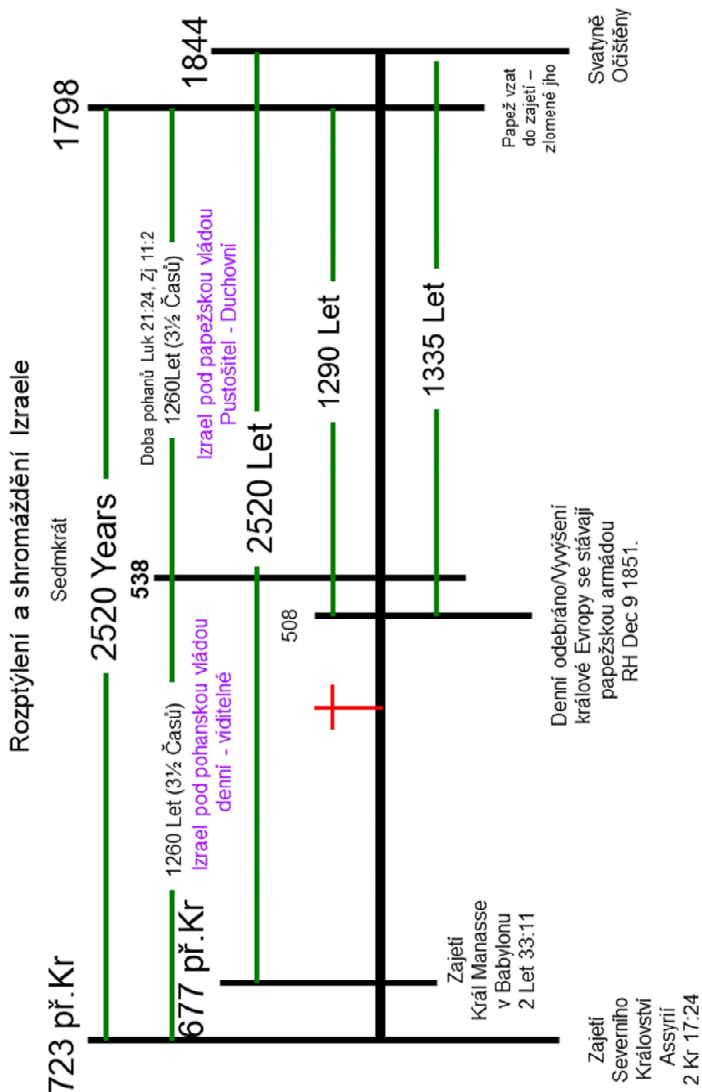
různými viděními nebo v různých osobnostech a podobenstvích. Pokud jim chcete porozumět, musíte je všechny spojit do jednoho.

Pečlivou a důslednou metodou začal William Miller studovat Daniele 8 a začal přemýšlet o významu 2300 dnů.

Všiml si, že nebylo stanoveno počáteční datum pro 2300 dní, a že na konci Daniele 8 Daniel stále nerozuměl vidění týkajícímu se tohoto časového období. Prostřednictvím řady spojení mezi Danielem 8 a 9 viděl, že počáteční čas sedmdesáti týdnů Daniele 9 byl také počátečním obdobím pro 2300 dní.

Stejně jako sedmdesátitýdenní proroctví, důsledné uplatňování vyžadovalo, aby 2300 prorockých dnů bylo také považováno za 2300 let. Po dlouhém studiu sedmdesáti týdnů mu bylo zjeveno datum 457 př. n. l. Když William Miller poprvé provedl výpočet, zahrnul do výpočtu rok nula z přechodu před Kristem do po Kristu. To ho přivedlo k roku 1843.

William Miller také věrně studoval proroctví týkající se rozhořčení a zjistil, že "sedmkrát" z Lev 26 také skončilo v tomto roce 1843. Přidaná proroctví o letech 1290 a 1335, která se nacházejí v Danielovi 12, také spojují toto datum. Podrobná analýza těchto proroctví je nad rámec této knihy, ale William Miller určil, že 1290 let skončilo v roce 1798 a že 1335 let, počínaje stejnou dobou, skončilo v roce 1843.

William Miller byl ohromen tím, že v roce 1843 dokončil několik řádků proroctví, přičemž používal konzistentní metodu studia Bible.

Ohned po tomto objevu se cítil nucen podělit se o svá zjištění se světem, ale stejně jako Mojžíš se bál a nechtěl to udělat. Myslel si, že se může mýlit a chtěl mít jistotu. Tento objev byl učiněn v roce 1818 po 2 letech usilovného studia Bible, ale William Miller strávil dalších 12 let tím, že se snažil zjistit, zda jeho uvažování není nějakým způsobem chybné. Hledal všechny možné důvody, aby vyvrátil to, co našel, ale nemohl najít nic významného.

Nakonec v roce 1831 po zápase s Pánem začal kázat. Zpočátku začínal pomalu, ale po několika letech začal kázat ve velkých městech.

William Miller kázal, že očištění Svatyně v roce 1843 musí být příchodem Krista, aby shromáždil svůj lid. Je pravda, že Bůh shromáždí svůj lid, ale muselo dojít k obnovení pravdy o zákoně a Svatyni dříve, než událost nastane.

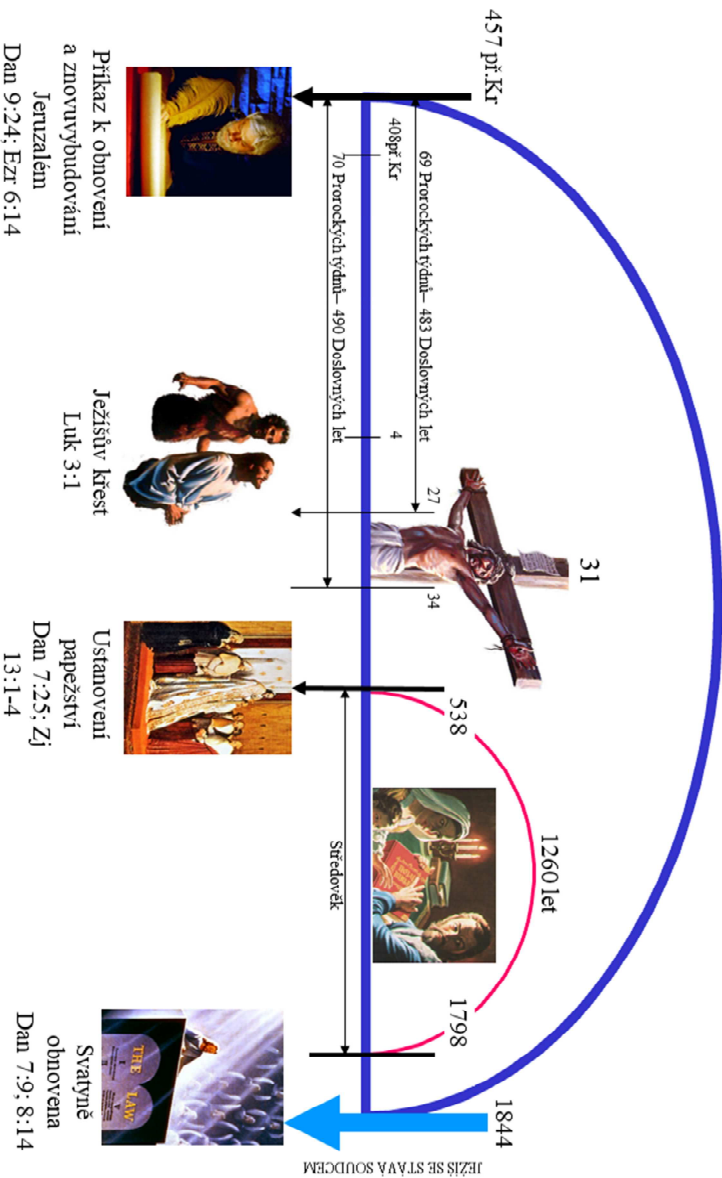
Po roce 1843 si Miller a mnoho tisíc lidí, kteří nyní věřili, uvědomili, že rok "0" byl přidán nesprávně a skutečné datum bylo 1844, nikoliv 1843.

Toto poselství bylo přeneseno na každou misijní stanici na světě. Jiní učenci kromě Williama Millera také objevili konec tohoto období. Všude byli lidé voláni k odpovědnosti. Poselství pokračovalo, že přišla hodina Božího soudu a že lidé se musí připravit.

Millerité byli žel zklamáni, protože Ježíš se v roce 1844 nevrátil. Měli pravdu v datu, ale mýlili se v události. Stejně jako doslovný Izrael potřeboval vyjít z Egypta, dozvědět se pravdu o Svatyni, Zákonu a Sobotě a pak jít do Zaslíbené země, tak duchovní Izrael musel udělat totéž.

Kdy se Ježíš stává soudcem

2300 Let

I. Obnova nebeské svatyně

Po velkém zklamání milleritů mnozí z těch, kteří prohlašovali, že věří v hnutí, odpadli. Ale malá skupina badatelů Bible si po mnoha modlitbách a zpytování srdce začala uvědomovat, že událost na konci 2300 dnů byla dílem, které Ježíš musel vykonat v nebi v nebeské Svatyni. Muž jménem Hiram Edson spojil dílo popsané v Danielovi 7 o soudu, o moci rohu s událostmi popsanými v Židům 8 týkajícími se nebeské Svatyně. Viděl také spojení se Zjevením 14 a hodinou soudu, která tam byla popsána.

To podstatné na tom, co je řečeno, je toto: Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk.
Žid 8:1-2

V roce 1844 byla nebeská Svatyně obnovena v myslích skupiny křesťanských věřících. Obnovení této Svatyně pravdy ukončilo rozptýlení Izraele a shromažďování mohlo nyní začít. Nemohlo by dojít k žádnému shromáždění Izraele bez Svatyně na jeho správném místě. Jak je uvedeno v Danielovi 8:14 a 8:19, Svatyně nemohla být očištěna, dokud rozhořčení neskončilo. Nyní, když tato malá skupina křesťanů vzhlížela k nebeské Svatyni, mohli získat větší spojení s přítokem požehnání, protože se soustředili na jeho zdroj.

II. Obnovení Božího zákona

Cílem Svatyně bylo zapsat Boží zákon do našich srdcí, aby přítok požehnání od Boha mohl být chráněn. Tato skupina lidí, nyní nazývaná adventisté, začala chápat důležitost Božího zákona více než kdy předtím, ne proto, že byl napsán na kameni před tisíci lety, ale proto, že zákon nyní sídlil v nebi ve Svatyni. Už to nebyla událost, která se stala v minulosti, ale něco, co bylo velmi aktuální. Zkušenost Božího lidu, který vidí Boží zákon, popisuje Jan, když říká:

Tu byla otevřena Boží svatyně [, která je] v nebi, a byla vidět schránka jeho smlouvy v jeho svatyni; ... Zj 11:19

Poznání Božího zákona je přivedlo k dalšímu důležitému objevu – Sobotě.

III. Znovuzřízení Soboty

Nyní, když adventisté hleděli na nebeskou Svatyni a na dílo, které Ježíš konal v nebi, jejich mysl byla zaměřena na pasáž z Daniele 7:

Přiblížil jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý. Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn -- plamen ohně, jeho kola -- oheň hořící. Proudí a od něho vychází obniva řeka. Tisíců na tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy. Dan 7:9-10

Pro Izrael se toto dílo soudu konalo jednou za rok v Nejsvětější Svatyni. Paralelní pasáž v Danielovi 8 poskytl více vodítek k tomu, o čem tato událost byla.

A řekl mi: Až do večera i jitra dvoutisícího třístého, a napravena bude svatyně. Dan 8:14

Soud v Izraeli byl očištěním Svatyně. Byla to jedna a tatáž událost. Tento soud byl založen na zákoně nacházejícím se v arše v Nejsvětější Svatyni. Tento koncept soudu byl dále rozvinut rozpoznáním varujících andělů ze Zjevení 14, kteří přichází těsně před Kristovým Druhým příchodem, aby varovali před nastávajícím soudem.

Tu jsem uviděl [jiného] anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: "Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod." Zj 14:6-7

Popis soudu ve Zj 14 je přímo spojen s uctíváním toho, kdo stvořil nebesa a zemi. Jediným místem, kde je tento koncept zjeven v kontextu zákona a soudu, je 4. přikázání týkající se Soboty.

Znovuzřízení Soboty znovu otevřelo mysl lidí zdroji přítoku požehnání. Přítok požehnání by nemohl správně plynout bez jasného pochopení toho,

odkud život pochází a jak je udržován. Je to přikázání o Sobotě, které nás učí těmto věcem.

IV. Pochopení stavu mrtvých a Druhý příchod

Víra v Sobotu způsobila, že adventisté viděli Boha jako jediný zdroj života. To způsobilo, že zpochybnili víru v nesmrtelnost duše. Dalším důvodem, proč se museli podívat na toto učení, je to, že nyní věřili v dobu, kdy se v nebi odehraje soud. Počátek, jak jsme si všimli, nastal v roce 1844. Během soudu bylo rozhodnuto, kdo obdrží věčný život a kdo ne.

Většina křesťanů věřila, že když věřící zemřou, půjdou přímo do nebe, ale to by bylo nemožné, kdyby soud začal v roce 1844. Pak si všimli, co Ježíš řekl na konci Zjevení:

“He, přijdu brzy a moje mzda se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké je jeho dílo. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.” Zj 22:12

Odměna věčného života by nebyla udělena až do druhého příchodu Krista na konci světa. Proto lidé nemohli obdržet svou odměnu, dokud Kristus nepřišel v oblacích slávy. Všimněte si, co říká Bible:

Nebot' toto vám říkáme slovem Pánovým: My žijí, kteří jsme tu ponecháni do příchodu Pána, jistě nepředejdeme ty, kteří zesnuli, protože za zvuku přikazujícího zvolání, blasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. Potom my žijí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem. A tak už navždy budeme s Pánem. 1 Tes 4:15-17

Bible jasně říká, že když se Kristus vrátí, mrtví jsou vzkříšeni jako první a pak ti, kteří jsou naživu, jsou vychvázeni spolu s nimi. Pán musí nejprve sestoupit, aby přijal svůj věrný lid, dříve, než vystoupí do nebes.

Avšak muž zemře a bezvládně leží; člověk vydechl naposled a kde je mu konec? Vody z jezera zmizely, řeka se vsákne a vyschne. Tak i muž ulehl a nevstane až do zániku nebes. Nepochitnou a neprobudí se ze svého spánku. Kéž se stane, že mě schováš v podsvětí, skryješ mě, než se odvrátí tvůj hněv; určíš pro mě lbůtu a pak se na mě rozpomeněš. Job 14:10-13

Jak říká Job, tento člověk znovu nevstane, dokud nebesa již nebudou, a tato událost nastane při druhém příchodu.

Pánův den přijde jako zloděj [v noci]. V něm nebesa s rachotem pominou, prvky se žárem uvolní a země a její činy budou spáleny. Když se toto všechno [takto] rozplyne, jací musíte být ve svatém způsobu života a zbožnosti [vy], kteří očekáváte a urychlujete příchod Božího dne! Kvůli němu se nebesa rozplynou v ohni a prvky se žárem roztaví. Podle jeho zaslíbení očekáváme nová nebesa a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. 2 Petr 3:10-12

Stav mrtvých byl životně důležitou pravdou, která měla zlomit lež hada, která říkala, že "určitě nezemřeš". Také to posílilo pravdu, že život pochází pouze od Boha a že ho můžeme přijmout pouze v úzkém vztahu s Ním.

V. Obnovení vztahu Otce a Syna

Další životně důležitou pravdou, která se adventistům stala zřejmou, bylo, že pasáže v Danielovi 7 mluvily o dvou Bytostech v nebeské Svatyni, které působily při soudu.

*Přiblížil jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl **Věkovitý**. Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn -- plamen ohně, jeho kola -- oheň hořící. V těch nočních viděních jsem přiblížil a hle --s oblaky nebes přicházel **Synu člověka** podoben, přiblížil se až k Věkovitému a před něj směl předstoupit. Byla mu dána vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také jeho království, jež nebude zničeno.*

Dan 7:9, 13,14

Toto panství, které bylo dáno Kristu, je paralelou skály, která rozbila sochu v Danielovi 2. Soud z Daniele 7 popisuje uzdravení Kristovy církve a uvedení do rodinného království, které nikdy nepomine. Éra bezcenného vládnoucího tyрана skončila! Chvála Bohu.

Ale jak jsme již zmínili, Bible popisuje Věkovitého a Syna Člověka jako pracující v doslovné Svatyni v nebi. Tato skutečnost způsobila, že adventisté skutečně přemýšleli o vztahu mezi Otcem a Synem. Všimněte si, co o tom řekl James White, jeden ze zakladatelů adventistického hnutí:

Prorok Daniel říká: "Čekal jsem, dokud trůny nebyly svrženy, a posadil se Věkovitý, jehož roucho bylo bílé jako sníh a vlasy na jeho hlavě jako čistá vlna, jeho trůn byl jako ohnivý plamen a jeho kola jako hořící oheň." Kapitola VII, 9. "Viděl jsem v nočním vidění a hle, jeden podobný Synu člověka přišel s nebeskými oblaky a přišel k Věkovitému, a přivedli ho před něho, a bylo mu dáno panství a sláva a království." Verše 13, 14.

Zde je vznešený popis působení dvou osobností; Bůh Otec a jeho Syn Ježíš Kristus. Popřete-li jejich osobnost pak uvedené citáty z Daniele nejsou věrohodné. V souvislosti s tímto citátem si přečtěte apoštolovo prohlášení, že Syn je výslovným obrazem osoby svého Otce. *"Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto dnech mluvil nám skrze Syna svého, kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil. Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby Jeho..." (BKR) Žid.1:1-3.*⁴⁸

"Svatyně svatých, obsahující archu deseti přikázání byla poté otevřena pro našeho Velkého Velekněze, aby vstoupil, aby učinil smíření pro očištění Svatyně. Dovolíme-li si říci, že neexistuje doslovná Archa, která by obsahovala Desatero přikázání v nebi, můžeme jít jen o krok dále a popřít doslovné Město a doslovného Syna Božího. Adventisté by si jistě neměli volit duchovní pohled, spíše než ten, který jsme předložili. Nevidíme žádnou střední cestu, kterou bychom měli zaujmout."

49

⁴⁸ The Personality of God, Page 3 and 4

⁴⁹ J. S. White, The Parable, str. 16

Abychom správně porozuměli výrokům v Danielovi 7, Otec a Syn musí být chápáni jako dvě oddělené osoby, jinak by to nedávalo smysl. Jejich pohled na Boha byl interpretován skrze jejich chápání systému nebeské Svatyně.

Římská církev, která zablokovala přítok požehnání tím, že zmátla mysl lidí ohledně zákona, Svatyně a stavu mrtvých, vyvinula velmi podivný pohled na Boha, který nazývali Trojicí. Tři osoby v jedné podstatě (substanci), podivné mystické spojení, které se vzpírá rozumu a musí být přijato jako nepochopitelné. A to je přesně to, co to je – mimo chápání.

Tento pohled na Boha, který Řím nazýval Trojicí, znemožnil věřit v dílo Svatyně v nebi. Aby Boží lid znovu získal nebeský pohled na systém Svatyně, potřeboval správné pochopení osobností v Danielovi 7, jinak by to nikdy neviděl a shromažďování lidu by nemohlo začít. Jsou mnozí, kteří dospívají k závěru, že názor těchto raných adventistů byl mylný a potřeboval se rozvíjet. Vždy existuje prostor pro rozvoj, ale klíčovým bodem je, že pro správné pochopení učení Svatyně musí být správně pochopen vztah Otce a Syna; a každý vývoj, ke kterému došlo, musel být v souladu se správným pohledem na vztah Otce a Syna.

Dalším důvodem, proč bylo třeba pochopit jejich vztah, bylo to, že získali správný pohled na zásady vůdcovství a poddajnosti. Adam a Eva byli stvořeni k obrazu Otce a Syna. Obraz zahrnoval principy vůdcovství a poddajnosti. Přítok požehnání nemohl správně plynout s nesprávným pohledem na božského pokorného činitele. Božský poslušný zástupce, jak jsme si všimli, je Kristus, zplozený Syn. Naštěstí pochopení práce v nebeské Svatyni obnovilo všechny tyto životně důležité body.

C. Pevná platforma

Kousky skládačky se začínaly skládat dohromady. Svatyně, zákon, soud, stav mrtvých a druhý příchod, to vše se spojilo, aby vybudovalo platformu, na které by mohl být shromážděn duchovní Izrael. Poslední varovná zpráva, která má přivést lidi na tuto platformu, se nachází v Zj 14:6-12. Běžně se tomu říká Poselství tří andělů a každé poselství je jako krok, který vás vede na pevnou platformu.

Platforma pravdy

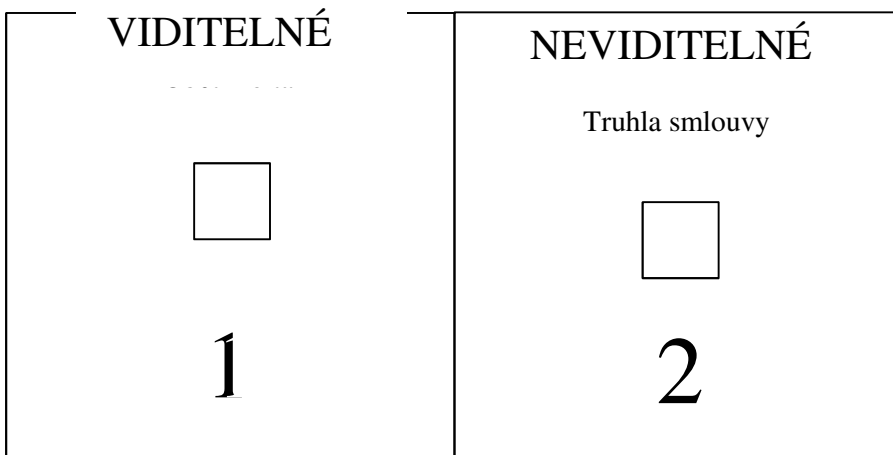
Prostřednictvím adventního hnutí Bůh položil platformu, aby shromáždil svůj lid a obnovil zásady svého rodinného království. Cesta byla nyní připravena pro to, aby ochranné zásady zákona byly plně zapsány do srdce, abychom mohli být schopni vzdát slávu Tomu, který stvořil nebesa a zemi.

23. Manželství na Nejsvětějším místě – Soud

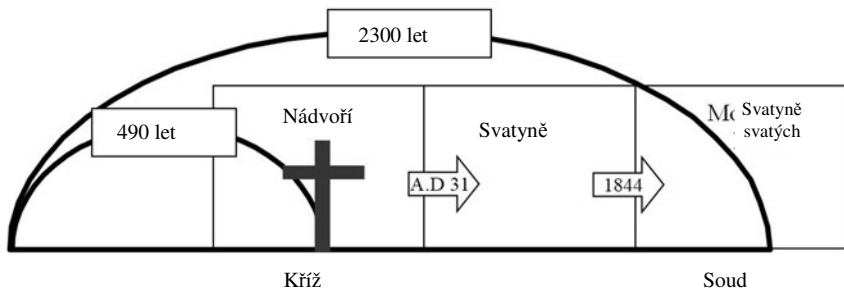
A. Manželství plně otevírá přítok

Jak jsme poznamenali, systém Svatyně byl vyvinut Bohem, aby do našich srdcí zapsal pro naši ochranu Svých Desatero přikázání, abychom s Ním vždy zůstali ve spojení a zůstali v přítoku požehnání.

Tato cesta začíná na nádvoří a vrcholí v Nejsvětější Svatyni. Toto je místo, kde je Boží zákon zapečetěn do myslí Jeho lidu a přítok požehnání je trvale propojen. Abychom zapečetili zákon v našich myslích, muselo dojít k posunu od viditelného k neviditelnému, jak již bylo zmíněno.

Časová prorocství z Daniele 8 a 9 stanovila klíčové body této cesty. Do středu viditelného čtverce se dostanete během sedmdesáti týdnů v knize Daniele 9. kapitole. Střed neviditelného čtverce je dosažen skrze prorocství o 2300 dnech.

Příchod do Svatyně Svatých, jak jsme poznamenali, je zapečetěním zákona do myslí Božího lidu. Protože tento zákon je odrazem Krista, je tento proces pečetění přirovnáván k manželství, kde se dva stávají jedním. Mysl Krista a mysl Jeho lidu se stávají jedním.

Jak jsme již několikrát uvedli, neděje se to proto, že Boží lid je dost dobrý, ale tento stav jednoty znamená, že přítok požehnání je nyní plně otevřen a Kristova mysl plně proudí k Jeho lidu. Jak řekl Ježíš:

aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli [jedno], aby svět věřil, že jsi mne poslal ty. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my [jsme] jedno Jan 17:21-22

Tato jednotu pochází přímo z dokonalé podřízenosti životu, který plyne od Otce. Když se církev plně podřizuje Kristu, přítok dokonale proudí a Kristus se zjevuje ve své nevěstě:

neboť muž je hlavou ženy, jako je Kristus hlavou církve; on [je] zachráncem těla. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak i ženy ve všem svým mužům. Ef 5:23-24

Sňatek Krista s církví je také vyjádřen jako manželství mezi Kristem a městem Jeruzalémem. Toto město představuje Boží lid, který je plně podřízen zásadám rodinného království a přítoku požehnání.

A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem uviděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže. A uslyšel jsem

mocný blas z trůnu, který řekl: "Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi [a bude jejich Bohem]. Zj 21:2-3

Manželství je také popsáno Ježíšem v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25. Ti, kteří vstupují do manželství, jsou ti, kteří zůstávají spojeni s přítokem požehnání symbolizovaným olejem, kterým je Duch Kristův. Z nějakého důvodu polovině panen došel olej. Odpojili se od zdroje a ztratili ze zřetele Ducha Kristova, který je připraví na manželství a zpečetí zákon v jejich srdcích.

Úžasné manželství Krista a Jeho nevěsty plně spojuje přítok požehnání a Duch Kristův plně proudí do Jeho poddajné nevěsty a plodí ovoce tohoto Ducha.

kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy. Kol 1:27

Zavaž svědectví a zapečet' zákon mezi mými učedníky. Iz 8:16

B. Mnozí to svatební pozvání odmítají

Každý je povolán na tuto svatbu, ale žel mnozí nepřijdou, buď proto, že milují zásady satanova království vrozené moci, nebo se cítí nehodni kvůli zaměření na svou vlastní neschopnost konat; což je ve skutečnosti totéž – zaměření na vrozenou moc. Ježíš mluví o těch, kteří odmítají svatbu následujícím způsobem:

"Království Nebes je podobné králi, který vystrojil svatbu svému synu. A poslal své otroky, aby zavolali pozvané na svatbu; ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné otroky se slovy: "Řekněte pozvaným: Hle, přichystal jsem svou hostinu, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, přijďte na svatební hostinu." Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní se zmocnili jeho otroků, ztýrali je a zabil. Král se rozhněval, poslal svá vojska, zhabil ony vrahy a jejich město vypálil. Potom řekl svým otrokům: "Svatba je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte tedy na křižovatky cest a každého, koho naleznete, pozvete na svatební

hostinu." I vyšli ti otroci na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré. A svatební síň se naplnila stolovníky. Mat 22:2-10

Jak smutné je, že mnozí si vyberou temnotu místo světla; raději budou lpět na lásce k vrozené moci, než aby se podřizovali božskému poddajnému činiteli a byli naplněni pokojným a milujícím Duchem Božím.

C. Vyšetřování způsobilosti

Ježíšovo dílo v Nejsvětější Svatyni spočívá ve zkoumání těch, kteří v Něho skutečně věří a ztratili veškerou důvěru v hadovu lež o vrozené moci. Byli učiněni střízlivými pravdami zákona, Svatyně, Soboty a stavu mrtvých a rozhodli se věřit, že Kristus je učinil hodnými; protože vírou věří, že Ježíšova vítězství na zemi jsou jim dána zdarma a věří, že jsou velmi milováni jako děti Boží.

Velkou zkouškou soudu je tatáž zkouška, kterou prošel Ježíš na poušti pokušení. Věříme, že jsme děti Boží jen proto, že to Bůh řekl ve svém Slově, protože věříme, že učinil všechna nezbytná opatření; nebo o něm budeme pochybovat a zaměříme se na naše selhání, chyby, slabost a nedostatek dobrých skutků? Prostá víra, že jsme děti Boží a že Bůh nás může obnovit ke svému obrazu, je to, co nás činí hodnými. Nemá to nic společného s ničím, čeho můžeme dosáhnout nebo co můžeme vykonat sami, protože nemáme žádnou vrozenou moc udělat ani jeden jediný dobrý skutek.

Víra, že jsme Božími dětmi vírou, je symbolizována nošením zvláštního oděvu, který nám Bůh dal na svatbě.

Když král vstoupil, aby se na stolovníky podíval, spatřil tam člověka, který na sobě neměl svatební šat. I řekl mu: "Příteli, jak jsi sem vešel bez svatebního roucha?" A on oněměl. Tehdy řekl král služebníkům: "Svažte mu nohy a ruce a vyhoďte ho do nejzazší temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů." Neboť je mnoho pozvaných, ale málo vybraných. Mat 22:11-14

Bible jasně říká, že král zkoumá hosty, aby viděl, že na sobě mají svatební roucho. Toto zkoumání je soud popsany v Danielovi 7, kde jsou otevřeny knihy a každý je zkoumán, aby bylo zřejmé, že má na sobě svatební oděv.

Když Bůh zkoumá hosty, nevynáší nad nimi soudy. Hosté se soudí ve světle zjevení Božího charakteru.

Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechnen soud svěřil Synu. Jan 5:22

Vy soudíte podle těla; já nesoudím nikoho. Jan 8:15

Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. A jestli někdo uslyší má slova, a nezachová je, já ho nesoudím. Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale abych svět zachránil. Kdo mne odmítá a nepřijímá moje slova, má svého soudce. Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den. Jan 12:46-48

Ani Bůh, ani Jeho Syn nikoho při soudu neodsuzují. V procesu posuzování si každý člověk plně uvědomuje své hříchy, když si uvědomuje pravou krásu Božího charakteru. Bůh si přeje odpustit každému člověku jeho hříchy, ale každý člověk se sám rozhodne, zda mu Bůh může odpustit nebo ne.

*Tu [k němu] učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: "Učiteli, tato žena byla přistižena při činu cizoložství. V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?" Těmi slovy ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: "Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen." A opět se sklonil a psal po zemi. **Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, [zahanbeni ve (svém) svědomí,]** starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. Jan 8:3-9*

Muži, kteří přivedli ženu k Ježíši k soudu, byli v Jeho přítomnosti usvědčeni svým vlastním hříchem. Kristus je přiměl vzpomenout si na jejich hříchy, aby je mohli vyznat a opustit, ale oni to neudělali. Cítili se provinile, ale nechtěli to vyznat, odešli z Jeho přítomnosti usvědčeni z hříchu, ale bez odpuštění.

Bez jasného pochopení, že jsou božími dětmi a bez hodnot, které z toho vyplývají, jejich sebezkoumání by muselo být ořesnou zkušeností. Ti, kdo lpí na konceptu nějaké formy vrozené moci, by nikdy nechtěli být takto souzeni. Odmítnutím vzdát se hadí lži, raději přijali rozhodnutí věřit, že

k žádnému takovému soudu nedochází. Raději věří, že Ježíš pro ně udělal všechno a mohou se tak pod Jeho jménem svobodně skrývat se všemi svými špinavými hříchy.

V onen den se chopí sedm žen jednoho muže se slovy: Budeme jíst vlastní pokrm a budeme si oblékat vlastní oděv, jen ať jsme nazvány tvým jménem; odejmi naši potupu! V onen den bude výhonek Hospodinův nádherný a slavný, plod země pýchou a okrasou pro ty z Izraele, kteří vyvážnou. I stane se, že ten, kdo zůstane na Sijónu a bude ponechán v Jeruzalémě, bude nazván svatý -- každý zapsaný ke životu v Jeruzalémě. Když Panovník smyje nečistotu dver sijónských a vypláchne krev Jeruzaléma z jeho středu duchem soudu a duchem obnivé očisty, Hospodin stvoří nad každým sídlem hory Sijón a nad jejími shromážděními oblak ve dne a kouř a zář plápolajícího ohně v noci; protože nad vši slávou bude baldachýn. Iz 4:1-5

Izaiáš nám říká, že celá církev (sedm žen) se snaží uchopit muže (Ježíše) a říci Mu, budeme žít z vlastních prostředků, jen chceme, aby nám tvé jméno pomohlo přestat se cítit provinile za naše hříchy. Tito chudí lidé jsou ti, kteří si říkají Židé, ale nejsou.

Hle, dávám ti ze synagogy Satanovy ty, kdo o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a pokloní se před tvýma nobama; a poznají, že já jsem si tě zamiloval. Zj 3:9

Tato pasáž výše hovoří o církvi ve Filadelfii, která prorocky žije v době, kdy začíná soud.

Pasáž v Izaiáši 4 dále říká, že Bůh smyje špínu a spálí naše hříchy, abychom s Ním mohli být skutečně spojeni.

Musíme být zkoumáni, abychom zjistili, zda v nás stále existují nějaké pozůstatky hadí lži. Tyto principy jsou tak hluboko v lidském srdci, že bez výzvy k soudu bychom se nikdy nedozvěděli, že tam jsou. Jako poštilé panny jsme mohli přijít ke dveřím s očekáváním vstupu a šokujícím způsobem nám bylo oznámeno, že Ježíš nás nikdy neznal.

Díky Bohu za soud, který nás připravuje na manželství. Zpívejme s Davidem:

*Zjednej mi právo, Hospodine! Žil jsem bezúhonně, doufal jsem v Hospodina, nebyl jsem v tom nejistý. Zkoumej mě, Hospodine, zkoušej mě, proveď mě ledví i srdce! Vždyť tvé milosrdenství mám před očima, chodím ve tvé pravdě. Nesedávám s podvodníky, nechodím mezi pokrytce. Nenávidím shromáždění zlovolníků, nevysedávám s ničemy. Umývám si ruce v nevinosti a držím se při tvém oltáři, Hospodine,
Ž 26:1-6*

Stejně jako David se nemusíme bát soudu, jako děti Boží můžeme být opravdu sebejistí. Ale jediný způsob, jak být v bezpečí jako děti Boží, je věřit Božímu poselství, které říká: "Jsi mé milované dítě, v němž se mi dobře zalíbilo." Musíme obrátit svá srdce k Otci a důvěřovat Mu, jinak se budeme příliš bát vstoupit do Nejsvětější Svatyně a čelit zkoumání. Když poznáme Boží lásku, nebudeme sami sebe odsuzovat, ale přijmeme Boží odpuštění.

24. Poslední den války proti rodině – ostatek Božího rodinného království

A. Rodinná jednotka versus Nový světový řád

Soud vrcholí oslavou manželství, kdy je přítok požehnání otevřený. Pod vlivem požehnání se Boží děti soudu nebojí, ale vítají ho.

Očekávali bychom, že satan nebude nečinně přihlížet, zatímco se koná tento sňatek. Chce udělat vše, co je v jeho silách, aby narušil manželský proces a zabránil co největšímu počtu lidí, aby se stali součástí nevěsty.

Drak se na tu ženu rozžuril a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. Zj 12:17

Satan je horlivým studentem biblických proroctví a věděl, kdy začne soud. Věděl, že kdyby dokázal přerušit přítok požehnání tím, že by narušil rodinnou jednotku a zmátl role manžela a manželky, mohl by snadněji vtáhnout lidi do hodnotového systému založeného na výkonu a následně způsobit, že lidé nebudou připraveni na soud manželství, a to buď strachem ze soudu, nebo odmítnutím celého konceptu jako nekřesťanského.

Stejně jako v dobách Nimroda, ti, kteří jsou dnes zakořeněni v modelu vrozeného zdroje života, si uvědomují, že pro kontrolu společnosti musí být jakákoli struktura autority nebo loajalita, která stojí v cestě vládě nebo jí konkuruje, považována za hrozbu a musí být odstraněna. Je dobře známo těm, kteří zkoumají, že existují malé skupiny vlivných lidí, kteří chtějí vytvořit Nový světový řád. Chtějí se posunout od rozdělených národních států ke globálnímu systému s jednou vládou, jednou ekonomikou a jedním systémem uctívání.

Bible mluví o tomto přicházejícím systému v posledních dnech takto:

A bylo jí dáno, aby vložila ducha do obrazu té šelmy, takže obraz šelmy promluvil a způsobil, aby byli zabití všichni, kteří se nepokloní obrazu šelmy. A působí, aby všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, byl dán cejch na pravou ruku nebo na čelo [a] aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má cejch: jméno šelmy nebo číslo jejího jména. Zj 13:15-17

Nebudeme se zabývat tématem znaku této moci, ale spíše skutečností, že získává moc zabíjet nebo udržovat naživu. Vnucuje systém uctívání každému a může lidem zabránit v nákupu nebo prodeji, takže v podstatě ovládá sílu života a smrti, peněz a náboženství po celém světě.

Vytvoření takového systému by bylo nemožné, pokud by si lidé udrželi silné rodinné vazby a věrnost. Bylo by také nemožné vnutit takový systém lidem "pro jejich vlastní ochranu před terorismem", pokud mají silný koncept sebeúcty prostřednictvím rodinného systému.

O co tedy jde? Zatímco Bůh připravuje svatbu pro svého Syna s církví, satan tvrdě pracuje na budování světového řádu, který neumožňuje fungování rodinného systému.

Všimněte si následujícího textu Henryho Makowa o plánu Nového světového řádu.

Tento "plán" vyzývá ke zničení všech "kolektivních" sil schopných odporu. Těmito silami, které podporují naši lidskou identitu, jsou rodina, rasa, náboženství a národní stát. Mají být zlikvidovány prostřednictvím kampaně "tolerance", která stírá resp. maže rozdíly mezi nimi. Pokud přijmete všechno, nakonec se stanete ničím.

Tak máme ekumenikalismus v náboženství, míšení v rase a regionalismus v národních státech. Rodinu zničíte tím, že smažete rozdíly mezi pohlavími. Jejich cílem je jedna světová vláda, jedna rasa, jedno náboženství a nakonec jedno pohlaví, hetro-homo.

Rodiny dávají lidem smysl života, identitu a pocit sounáležitosti. Poskytují hodnoty a určitou míru sociální, duchovní a finanční nezávislosti. Cílem komunismu a tzv. Nového světového řádu bylo vždy zničení rodiny. To nutí lidi získávat pocit sounáležitosti z médií, politických kauz nebo produktů řízených elitami.⁵⁰

⁵⁰ Henry Makow PHD. *Cruel Hoax – Feminism and the New World Order* (Published by Silas Green, 2007) Page 11.

Makow správně rozpoznal, že právě rodinná jednotka stojí v cestě jednomu světovému systému ve stylu Nimroda. Pokud jednotlivci získávají své hodnoty prostřednictvím rodinné sociální sítě, kanálem napojeným přímo na nebe, pak takové lidi nemůžete snadno ovládat. Opět cituji Makowa:

Manželství je základním stavebním kamenem společnosti. Pokud si muži a ženy nejsou věrní, neexistuje základ společenské stability. Neexistuje základ pro rodinu. **Rozbijete-li manželství, rozbijete i společnost a učiníte ji zranitelnou vůči politické kontrole.**⁵¹

Podíváme-li se na společnost, vidíme nárůst míry rozpadu rodiny? Myslím, že to je pro většinu lidí docela zřejmé, ale tady je citát od Jima Conwaye:

V roce 1950 byl rozvod relativně neobvyklý a stále nebyl společensky přijatelný. To se v následujících dvou desetiletích drasticky změnilo. V polovině šedesátých let skončilo každé třetí manželství rozvodem. V roce 1980 byla tato míra jedna ze dvou.⁵²

Conway podrobně popisuje několik studií o dopadu rozbitých rodin na děti a jejich schopnost žít přiměřeně šťastný a úspěšný život. Opět citace z Conwaye:

Když jsem četl tyto studie, uvědomil jsem si, co se mi stalo. Pochopil jsem, proč jsem si vždycky myslel, že se musím "víc snažit", aby mě lidé měli rádi. Kousky skládačky se začínaly skládat dohromady. Nakonec existovaly důvody pro moje pocity. A nebyl jsem jediný – miliony lidí cítily to, co jsem cítil já.⁵³

⁵¹ Tamtéž, 15

⁵² Jim Conway. *Dospělé děti právního nebo emocionálního rozvodu* (vydalo nakladatelství Monarch Publications LTD, 1990) Strana 23.

⁵³ tamtéž, 37

B. Organizované zničení rodiny

Tento rozpad rodiny nebyl náhodný. Dá se očekávat, že před koncem časů, až hřích dosáhne svého plného rozsahu, přijdou všechny druhy násilí proti našemu přechodu do systému požehnání boží rodiny. V naší moderní době je na rodinu vyvíjeno tolik různých tlaků a my chceme zdůraznit několik z nich, abychom si mohli být vědomi satanových manévřů. Jejich vynesení na světlo nám může pomoci lépe se připravit na světské vlivy, které brání procesu soudu a manželství, který chce Bůh dokončit před návratem Ježíše, aby si nárokoval svou věrnou nevěstu.

i. Revoluce ve vzdělávání

Moderní montážní linka školního systému, kde děti pasivně sedí po většinu svého dne, dokud jim není alespoň 18 let, aby byly považovány za řádně socializované, začaly až na počátku roku 1900. Tento systém, který připomíná továrnu nebo ještě hůře vězení, nebyl tím, co učili vůdci jako Washington, Franklin, Lincoln, Jefferson, vynálezci jako Thomas Edison, spisovatelé jako Melville, Conrad a Twain, ani kapitáni průmyslu jako Carnegie a Rockefeller (omluvte zde americké zaměření, protože většina informací pocházela z USA).

Mnoho pedagogů si uvědomuje, že náš moderní školní systém je rozbitý ve své schopnosti učit děti. Většina z nás, kteří strávili roky ve škole, ať už jako student nebo jako učitel, ví, že základní charakteristikou školní docházky je *nuda*. Ale co když škola dělá přesně to, co ti, kteří jsou u moci, chtějí, aby dělala?

Na počátku roku 1900 chtěly níže postavené třídy populace větší právo v řízení společnosti. Stará aristokratická elita se cítila ohrožena vzestupnou mobilitou nižších tříd, zejména v Americe, která se rychle stávala modelem aspirace pro utlačované v jiných zemích. Dlouhá staletí malých změn během temných věků, 1260 let, jak jsme poznamenali dříve, byla charakterizována feudální sociální strukturou a nižší třídy byly vycvičeny k poslušnosti a neschopnosti činit vlastní rozhodnutí.

Reformace, osvícenství, demokracie, rozšiřující se média a víra, že člověk má svobodu svědomí, aby mohl sám soudit, přinesly do lidské rasy velké změny a pozvedly ho z temnoty negramotnosti a nevědomosti. Po roce 1844 byly roky dobou velkého pokroku. Ale staré síly temného věku se cítily touto změnou ohroženy.

Jedním z klíčových způsobů, jak rozdrtit kritické myšlení, zvědavost a touhu po dobrodružství svobodného dítěte, byl školní systém. Znamý školní kritik a učitel roku, státu New York, John Taylor Gatto vysvětluje:

"Začal jsem nejdříve neochotně přemýšlet, jestli je možné, že být ve škole samo o sobě je to, co je ohlupuje. Bylo možné, že jsem byl najat ne proto, abych rozšiřoval vědomosti dětí, ale abych ji zmenšil? Na první pohled to vypadalo šíleně, ale pomalu jsem si začal uvědomovat, že zvonění a omezování, šílené sekvence, věková segregace, nedostatek soukromí, neustálý dohled a všechny ostatní národní osnovy školství byly navrženy přesně tak, jako by se někdo rozhodl zabránit dětem, aby se naučily myslet a jednat, přimět je k závislosti a závislému chování."⁵⁴

Jedná se o masivní téma a v žádném případě nechceme působit jako odbytá kritika, ale chceme vytýčit několik bodů, aby bylo jasné, jak je možné, že moderní vzdělávání rozvrací systém rodinných vztahů. Je to opak Božího vztahového království, protože je navržen tak, aby produkoval lidi, kteří zapadají do korporátní společnosti založené na efektivitě státu. Gatto mluví o čtení knihy *Dítě, rodič, stát* od Jamese Bryanta Conanta, který po dobu dvaceti let byl předsedou Harvardu a géniem 20. století, a který zmiňuje tuto školní revoluci na počátku roku 1900. Conant nasměruje čtenáře ke knize s názvem *Principy sekundárního vzdělávání* napsané v roce 1918 Alexanderem Inglisem, dřívějším předním harvardským pedagogem.

V této knize Inglis vytyčuje 6 funkcí školy a Gatto k nim dává svůj komentář:

⁵⁴ John Taylor Gatto. *Dumbing Us Down: Skryté kurikulum povinné školní docházky*. (New Society Publishers 2005)

1. Seřizovací nebo adaptivní funkce. Školy mají vytvořit pevné návyky reakce na autoritu. To samozřejmě zcela vylučuje kritický úsudek. To také do značné míry ničí myšlenku, že by měl být vyučován užitečný nebo zajímavý materiál, protože nemůžete testovat reflexivní poslušnost, dokud nevíte, zda můžete děti naučit a dělat přitom hloupé a nudné věci.
2. Integrační funkce. To by se dalo nazvat " funkcí souladu", protože jejím záměrem je, aby si děti byly co nejvíce podobné. Lidé, kteří se přizpůsobí, jsou předvídatelní, a to je velmi užitečné pro ty, kteří chtějí využít a manipulovat s velkou pracovní silou.
3. Diagnostická a direktivní funkce. Škola má určit správnou společenskou roli každého studenta. To se provádí protokolováním důkazů matematicky a anekdoticky na kumulativních záznamech. Stejně jako ve "vašem trvalém záznamu". Ano, máte jeden.
4. Rozlišovací funkce. Jakmile je jejich sociální role "diagnostikována", děti mají být seřazeny podle role a vyškoleny pouze do té míry, do jaké si to jejich cíl v sociální mašinérii vyžaduje – a ne o krok dále. Tolik k tomu, aby děti mohly dosáhnout jejich osobního maxima.
5. Selektivní funkce. To se vůbec netýká lidské volby, ale Darwinovy teorie přírodního výběru aplikované na to, co nazýval "upřednostňovanými rasami". Stručně řečeno, myšlenkou je pomoci věcem tím, že se vědomě pokusí zlepšit chovnou populaci. Školy mají za úkol označovat nezpůsobilé – se špatnými známkami, nápravným umístěním a dalšími tresty – dostatečně jasně, aby je jejich vrstevníci přijali jako podřadné a účinně je vyloučili z reprodukčních loterií. To je to, k čemu byli určeni od první třídy všichni ti malí ponížení: ke spláchnutí jako špína do kanalizace.
6. Propedeutická funkce. Společenský systém implikovaný těmito pravidly vyžaduje elitní skupinu správců. Za tímto účelem se malý zlomek dětí bude tiše učit, jak řídit tento

pokračující projekt, jak dohlížet a kontrolovat populaci záměrně otupělou a prázdnou, aby vláda mohla postupovat bez námitek a korporace by nikdy neměly nedostatek poslušné pracovní síly.

To je žel účelem povinného veřejného vzdělávání v této zemi. A abyste nebrali Englise za izolovaného blázna s poněkud příliš cynickým pohledem na vzdělávací podnik, měli byste vědět, že nebyl sám, kdo tyto myšlenky prosazoval. Conant sám, stavící na myšlenkách Horace Manna a dalších, neúnavně bojoval za americký školský systém navržený ve stejném duchu. Muži jako George Peabody, který financoval povinnou školní docházku na celém Jihu, jistě chápali, že pruský systém je užitečný při vytváření nejen neškodných voličů a servilní pracovní síly, ale také virtuálního stáda bezduchých spotřebitelů. Časem si velké množství průmyslových titánů uvědomilo obrovské zisky, které lze získat kultivací a péčí o takové stádo prostřednictvím veřejného vzdělávání, mezi nimi Andrew Carnegie a John D. Rockefeller.⁵⁵

Nemusíme přiznat velké spiknutí, abychom viděli, že pro mnoho lidí u moci jsou tyto funkce škol velmi atraktivní. I kdyby se školy změnily, začaly s výukou později v životě a měly méně hodin, jako mnohem lepší školské systémy ve skandinávských zemích, moderní společnost takovou reformu ztěžuje. Školy fungují jako místa pro hlídání dětí pro rodiče, kteří oba potřebují pracovat, aby měli dostatek peněz na živobytí (na rozdíl od minulosti, kdy jeden živitel rodiny mohl vydělat dost), platy učitelů jsou nízké a stále více se na ně klade další administrativní zátěž, která jim bere energii z výuky, a společnost, která různými způsoby povzbuzuje děti k neúctě k autoritám. Gotto poukazuje na toto:

Ony [důvody tohoto neúspěšného školského systému] mohou pramenit čistě ze strachu nebo z dnes již známého přesvědčení, že "efektivita" je prvořadou ctností, spíše než

⁵⁵ John Taylor Gatto. *Proti školám* (Harper's Magazine, 2003)

láska, svoboda, smích nebo naděje. Především mohou pocházet z prosté chamtivosti.

Konec konců, v ekonomice založené na masové výrobě a organizované tak, aby upřednostňovala velké korporace před malým podnikem nebo rodinnou farmou, bylo potřebou vydělat obrovské bohatství. Masová výroba však vyžadovala masovou spotřebu a na přelomu dvacátého století většina Američanů považovala za nepřírozené a nerozumné kupovat věci, které ve skutečnosti nepotřebovali. Povinná školní docházka byla v tomto ohledu darem z nebes. Škola nemusela děti v žádném přímém smyslu vychovávat, aby si myslely, že by měly konzumovat nepřetržitě, protože to udělalo něco ještě lepšího: povzbudilo je, aby vůbec nepřemýšlely. A to z nich udělalo snadný terč pro další velký vynález moderní éry – marketing.

Nyní nemusíte studovat marketing, abyste věděli, že existují dvě skupiny lidí, které lze vždy přesvědčit, aby konzumovali více, než potřebují: závislí a děti. Škola nejen odvedla docela dobrou práci, když proměnila naše děti v závisláky, ale odvedla velkolepou práci, když proměnila naše děti v děti. Opět to není náhoda. Teoretici od Platóna přes Rousseaua až po našeho Dr. Inglise věděli, že kdyby děti mohly být uzavřeny s jinými dětmi, zbaveny odpovědnosti a nezávislosti, povzbuzovány k tomu, aby rozvíjely pouze bagatelizující emoce chamtivosti, závisti, žárlivosti a strachu, zestárnou, ale nikdy skutečně nevyrostou. Ve vydání své kdysi známé knihy *Public Education in the United States* z roku 1934 Ellwood P. Cubberley podrobně popsal a ocenil způsob, jakým strategie postupného rozšiřování škol prodloužila dětství o dva až šest let, a přitom nucená školní docházka byla v té době ještě zcela nová. Tentýž Cubberley – který byl děkanem Stanfordovy pedagogické školy, editorem učebnic v Houghton Mifflin a Conantovým přítelem a dopisovatelem na Harvardu – napsal v roce 1922 ve své knize *Public School Administration* následující: "Naše

školy jsou . . . továrny, ve kterých mají být suroviny (děti) tvarovány a vyráběny. . . A úkolem školy je budovat své žáky podle stanovených specifikací."

Z naší dnešní společnosti je naprosto zřejmé, jaké byly tyto specifikace. Zralost byla nyní vykázána téměř ze všech aspektů našeho života. Snadné rozvodové zákony odstranily potřebu pracovat na vztazích; snadné úvěry odstranily potřebu fiskální sebekontroly; snadná zábava odstranila potřebu naučit se bavit se; snadné odpovědi odstranily potřebu klást otázky. Stali jsme se národem dětí, které rády odevzdají své posouzení a svou vůli politickým blamážím a komerčnímu lichocení, které by skutečně dospělé jen urážely.⁵⁶

Boží rodinné království vyžaduje zralé dospělé, kteří chápou zodpovědnost autority, aby byli schopni žehnat těm, kteří jsou pod nimi ve vztahovém království. Kvůli školní docházce mnoho lidí nenávidí autority, protože autorita je po celé dětství nutila do třídy, aniž by měli svobodu nebo možnost říci, jak je jejich čas využíván nebo co mohou studovat. Mnoho dětí tráví málo času učením se svými rodiči, kteří je milují a starají se o ně, a mnoho času se učí od učitelů, kteří to často dělají jen za peníze a mají malou motivaci a energii věnovat specializovanou pozornost konkrétnímu dítěti. Po letech výcviku v tom, jak se učit nazpaměť, spíše než se učit, s hlavami plnými nesouvisejících informací a malým kritickým myšlením, mají muži a ženy moderní společnosti velké potíže s dlouhodobými nápaditými a morálními výpočty nezbytnými k vybudování společenství zbožnosti a rozhodnutí připojit se ke Kristu v Nejsvětější Svatyni.

Semena revoluce šedesátých let byla položena v podkopávání tradičních struktur rodinné autority od roku 1920 až do roku 1950. Byla to vzpoura proti zatuchlým institucím a neinspirované dříně moderního života. Tato revoluce měla některé dobré kritiky, ale satan byl schopen nasměrovat tuto mladickou vášň a frustraci proti rodině, proti Bohu a proti jakémukoliv druhu autority. Obrovský vliv na myšlenku této nové mladé generace, která

⁵⁶ Gotto, *Against Schools* (Harper's 2003)

žila v novém světě hojnosti v kontrastu s válkou zmítanou érou nedostatku svých rodičů, byla hudba.

II. Hudební revoluce

Plato už dávno prohlásil: "Dovolte mi, abych psal písně a je mi jedno, kdo vytváří zákony." Není nic, co by mohlo pohnout srdcem jako hudba. Pokud může být hudba národa ovlivněna, pak máte přímou schopnost pohnout srdcem národa. Satan ve válce proti Božímu rodinnému království věděl, že kdyby mohl ovládat hudbu, mohl by ovládat srdce mužů a žen a dále jim zabránit, aby se chtěli zúčastnit svatby v Nejsvětější Svatyni.

Nevhodná hudba podkopává stávající autoritu a zejména autoritu rodičů. Tento popis je historií Rokenrolu. Po druhé světové válce prostřednictvím svobod rozvoje nahrávek, rádia byli mladí lidé napříč západními společnostmi vystaveni fenoménu rockové hudby. Mezi generacemi vypukla kulturní válka a živá přitažlivost rockové hudby vzala novou generaci padesátých let na cestu, kde tradiční rodinné hodnoty byly nahrazeny komunikací s populární kulturou, což vyvrcholilo fenoménem "Woodstocku".⁵⁷

S pomocí tranzistorového rádia mohli dospívající poslouchat novou hudební formu ve svých ložnicích a vstřebávat principy kontrakultury. Podstatou hudby byla anti-autorita, anti-rodina, svoboda jednotlivce dělat si co se mu líbí, a klást důraz na přítomnost okamžiku než uvažovat o budoucnosti.

Hudba byla také extrémně feminizovaná⁵⁸ prostřednictvím výrazů dlouhých vlasů, vysokého hlasu a zvýšeného emocionálního výrazu v mužské podobě. Tato záměna pohlaví a nespoutané sexuální projevy s ním spojené byly klíčovým faktorem, který rozbíjí a ničí principy vůdcovství a poddanosti v tradiční rodinné struktuře.

⁵⁷ Woodstock byl přelomový Rokenrolový festival, který se konal v Bethelu v New Yorku od 15. do 18. srpna 1969 a stal se ikonou kontrakulturní hudby roku 1969.

⁵⁸ Derek B. Scott. *Music, Culture and Society* (vydalo Nakladatelství Oxford University Press, 2000) Strana 69 "Úpadek rokenrolu spočíval na procesu feminizace."

Bůh stvořil rodinu tak, aby lidé měli obraz Jeho vlády a Jeho oddanosti vztahům. Manželství bylo na celý život, kvůli dětem. Sex byl svatý, protože dítě mohlo vyjít ze svazku a výchova dítěte nebyla žádná hra. Ale pokroky v antikoncepci, zejména antikoncepční pilulka, umožnily lidem zapomenout na potenciální dítě, když měli pohlavní styk. Mohli by se odevzdat pouze svým žádostem a nemyslet na dlouhodobé důsledky svých činů. Nebylo třeba příliš přemýšlet o svém partnerovi. Hédonismus se normalizoval; a drogy a alkohol se přidaly do tohoto prostředí, kde okamžité uspokojení bylo prvořadé a vina a hanba byly odsunuty.

Vliv popkultury prostřednictvím nových zábavních technologií, kromě rozšířené dětinskosti a potřeby přizpůsobit se svým vrstevníkům ve škole, vyvíjel rostoucí tlak na rodinu. K tomu se přidala další revoluce a tradiční rodina byla v naprostém převratu.

III. Feministická revoluce

Tato revoluce je pravděpodobně nejlépe symbolizována písní Helen Ready "I am Woman" (Já jsem žena), která vyburcovala miliony žen po celém světě, aby bojovaly za svá práva a byly osvobozeny z otroctví domácích prací. Je třeba připustit, že úděl žen byl ztížen mnoha muži v éře před rokem 1970 a že některé sociální reformy byly prospěšné. Nestabilní muži, žijící ve společnosti, kde moc a výkon jsou vším a kdokoliv může být hrozbou, jsou často neschopní milovat a starat se o ženy a děti. Místo toho, aby zmírnili své nejistoty, snaží se nadřazovat a ovládat.

Feministická revoluce však problém vyřešit nepomohla. Přilila jen olej do ohně války mezi pohlavími. Přidala k soutěživosti, hořkosti a způsobila rostoucí nedorozumění mezi muži a ženami. Muži jsou ženami považováni za nespolehlivé a ženy jsou muži považovány za potměšilé. Pohrdání muži je i v prohlášení hollywoodské herečky Leny Dunhamové:

"Upřímně raději spadnu do milionu otvorů kanalizace, než aby mi jeden chlápek řekl, abych na sebe dávala pozor."

Prohlášení, jako je toto, ukazuje, jak rozbité jsou vztahy mezi mužem a ženou a jak jsme se učili, že se můžeme spolehnout pouze na sebe a na nikoho jiného. Starat se o sebe a dělat všechno na vlastní pěst je nesmírně obtížné a vyčerpávající a není to to, co pro nás Bůh zamýšlel. On ustanovil

rodinu, kde nás bezpodmínečná láska a důvěra ochrání před výzvami tohoto světa; a založil církev, aby dělala totéž pro komunity.

Feminismus však učí, že ženy to zvládnou samy. Bez ohledu na to, čemu věříte politicky, lze bezpečně předpokládat, že rodina s jedním rodičem, bez ohledu na to, jak je milující, není tak optimální jako dva milující rodiče.

Čtyřicet procent amerických dětí se nyní rodí svobodným matkám. Tato míra nemanželských porodů v kombinaci s vysokou rozvodovostí v zemi znamená, že přibližně polovina všech amerických dětí stráví část svého dětství v domácnosti s jedním rodičem. Sociální vědci napříč politickým spektrem se shodují, že tento rodinný chaos je destruktivní. V roce 2017 byla míra chudoby u rodin s dětmi vedených ženami 36,5 procenta, ve srovnání s 22,1 procenta u otcovských rodin a 7,5 procenta u rodin vedených manželským párem. A hojná data ukazují, že ženatí dospělí jsou šťastnější, zdravější a bohatší než svobodní.

Sexuální revoluce prošla institucí manželství a zanechala miliony žen bez lásky, emocionálního a finančního zabezpečení, které ony a jejich děti tak potřebují. Nebyl to piknik ani pro muže.

Nedávné studie o účincích otcovství odhalily, že vzestup rodin s jedním rodičem (což obvykle znamená pouze pro matku) měl ještě horší důsledky pro chlapce než pro dívky. Absence otce v afroamerických domovech vede k větším problémům s duševním zdravím a chováním chlapců, podle studie MIT, dvou ekonomů, kteří se zabývají bratry a sestrami narozenými na Floridě v letech 1992 až 2002. "Zdá se, že vyrůstání v domácnosti jednoho rodiče výrazně snižuje pravděpodobnost školní docházky u chlapců, ale nemá podobný účinek na dívky." Zjistili i další znepokojivé účinky. "Chlapci bez otce jsou méně ambiciózní, méně nadějní a s větší pravděpodobností se dostanou do problémů ve škole než dívky bez otce."

Vše je propojeno. Když více chlapců vyrůstá bez otců, je méně mladých mužů, kteří se stanou takovými dospělými, které si ženy chtějí vzít – vzdělanými, zaměstnanými, neužívajícími drogy a bez záznamu v trestním systému. Bez pevného manželství se muži odpojují od společnosti. Asi 22 procent mužů v nejlepším věku (25 až 54 let) nepracuje nebo nehledá práci. Svobodní muži jsou v této skupině nadměrně zastoupeni. Naproti tomu u ženatých mužů s pouze středoškolskými diplomy je mnohem pravděpodobnější, že budou zaměstnání, než svobodní muži s nějakou vysokou školou nebo přidruženým titulem.

Nemoci zoufalství – alkoholismus, předávkování, sebevraždy – rostou mezi bílými Američany z dělnické třídy, což je stejná populace, která byla v posledních několika desetiletích svědkem prudkého poklesu stability rodiny.

Většina žen chce a potřebuje bezúhonné, dobře přizpůsobené a spolehlivé muže, kteří by byli spolupartnery zdravých a šťastných rodin. Feministické hnutí bylo hluboce svedeno, když se zaměřilo na manželství. Na rozdíl od utlačování žen, nabízí bezpečný základ pro plný život.⁵⁹

Jak se principy takzvané svobody a nezávislosti šíří po celém světě, následují rozvody, zoufalství a problémy se zneužíváním návykových látek. Manželské páry pracují celý den, často se stýkají mnohem více se svými spolupracovníky než mezi sebou navzájem, což otevírá dveře k mnoha příležitostem nevěry, - zejména proto, že moderní muži a ženy jsou nejistí a používají tlak a tah svádění a touhy cítit se cenní a zvyšovat vzrušení v nudných zaměstnáních (kterých se snažili dosáhnout roky nudné školy). To je místo, kam nás zavedla lež o vrozené moci: rozbitý svět, ve kterém si většina nedokáže představit žádný jiný způsob života.

⁵⁹ Mona Charen. "Feminismus destabilizoval americkou rodinu." (NY POST: 7. července 2018)

To neznamená, že všechna selhání společnosti jsou sváděna jen na tyto 3 revoluce. Průměrné množství peněz, které lidé vydělávají, upravené o inflaci, stagnuje, zatímco náklady na mnoho zboží a služeb se zvýšily, což je velkým tlakem na jednotlivce a rodiny. Dluh prudce vzrostl. Přesun do měst odřízl mnoho lidí od přírody, hodně na úkor jejich duševního zdraví. Výživa se zhoršila. Televize a videohry nahradily fyzickou hru a interakci. Lidé se častěji stěhují, ztrácejí kontakt s rozšířenou rodinou a přáteli z dětství. Lidé žijí vedle sebe, ale nemají spolu žádnou historii. Seznam pokračuje dál a dál.

Není třeba se příliš rozhlížet kolem, abychom viděli, že satan v těchto posledních dnech docela snadno zvítězil nad Božím systémem rodinného království. Naštěstí poslední kapitola již byla napsána – semínko ženy zvítězí nad semenem hada a všechny plány světových tyranů nakonec selžou.

Těsně předtím, než se Pán vrátí, aby dosáhl konečného rodinného shledání, Bůh pošle poselství, které probudí lidi k rodinným hodnotám a důležitosti systému přítoku požehnání prostřednictvím role otce.

A v tomto poselství budeme pokračovat.

25. Návrat Eliáše

Stručně jsme analyzovali nedávné historické trendy, které se brání očištění Svatyně, a je snadné vidět, že svět je nyní do značné míry "zotročen" systémem, který slouží a chrání zájmy několika málo lidí, kteří jsou na vrcholu globální hierarchie. Principy Božího rodinného království byly přemoženy, a to zanechalo lid světa zcela zranitelný vůči nadvládě a vedení těch, kteří si přejí moc pro sebe na základě hadí lži o vrozené moci.

Stejně jako byl Izrael zajat babylonským národem, tytéž principy vedly celý svět do vztahového a duchovního zajetí. Duchovní Babylon opět vládne světu. Prorok Jeremiáš vysvětluje, jak se celý svět nakazil touto touhou po moci. Nazývá ho babylonským vínem.

*Babylon byl zlatým kalichem v Hospodinově ruce, opíjel celou zemi.
Národy pily z jeho vína, proto národy zeshlély. Jer 51:7*

Duchovní Babylon je v knize Zjevení zmíněn stejným symbolem:

Tu přišel jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm misek, a promluvil se mnou: "Pojď, ukážu ti soud nad tou velikou smilnicí, která sedí na mnohých vodách, se kterou smilnili králové země a vínem jejího smilstva se opili obyvatelé země." Zj 17:1-2

Bůh nenechává své děti samotné napospas jejich vlastní zkáze. Stejně jako Bůh v minulosti slíbil vysvobození doslovnému Izraeli, dnes Bůh slibuje vysvobození svému lidu na konci časů. Všimněte si pozorně:

Slyš! Utečenci a uprchlíci z babylonské země přicházejí oznámit na Sijón pomstu Hospodina, našeho Boha, pomstu za jeho chrám....Toto praví Hospodin zástupů: Synové izraelští jsou utlačováni spolu se syny judskými. Všichni, kdo je odvedli do zajetí, je pevně drželi a nechtěli je propustit. Jejich Vykupitel je silný, jeho jméno je Hospodin zástupů. Jistě povede jejich spor, aby dal odpočinutí zemi, ale znepokojil obyvatele Babylona. Jer 50:28,33-34

*Potom jsem uviděl jiného anděla sestupovat z nebe: měl velikou pravomoc a země byla ozářena jeho slávou. Zvolal mocným hlasem:
"Padl, padl veliký Babylon a stal se příbytkem démonů, vězením všech*

nečistých duchů a vězením každého nečistého a nenáviděného ptáka; neboť z vášnivého vína jejího smilstva pily všechny národy, i králové země s ní smilnili a obchodníci země zbohatli z moci jejího zhyralého přepychu.” Tu jsem uslyšel jiný hlas z nebe, který říkal: “Vyjděte z ní, můj lide, abyste neměli účast na jejích hříších a nedostali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomenul na bezpráví, které činila. Odplat’te jí, jako i ona odplatila vám; a odplat’te jí dvojnásobně podle jejích skutků! Do číše, kterou namíchala, namíchejte jí dvojnásob;”

Zj 18:1-6

Tak jako Bůh potrestal doslovný Babylon a způsobil, aby byl Jeho lid osvobozen, tak v posledních dnech přijde poselství osvobození skrze mocného anděla (posla), který osvíti zemi svou slávou. Pod tímto poselstvím bude moc duchovního Babylonu zlomena a padne.

Když Bůh poslal Mojžíše, aby připravil Izrael na opuštění egyptského otroctví, po němž následovala řada ran, tak v posledních dnech Bůh slibuje, že pošle Eliáše, aby připravil Boží lid na únik ze spárů Babylonu, a pak na Babylon bude pršet řada ran a Boží lid bude vysvobozen.

A. Obrácení srdcí dětí k Otcům

Toto poselství Zjevení velmi ovlivní celou populaci Země. Bude to strhující zpráva, která přivede lidi k rozhodnutí. Jediný muž ve Starém zákoně, který vykonal toto dílo, byl prorok Eliáš. Bůh nám říká, že dílo proroka Eliáše bude v posledních dnech znovu zapotřebí, aby přivedlo svět k rozhodnutí. Všimněte si pozorně:

Pamatujte na zákon mého otroka Mojžíše, který jsem mu dal na Chorebu, ustanovení a nařízení pro celý Izrael. Hle, pošlu vám proroka Elijáše, dříve, než přijde Hospodinův den, velký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nepřišel a nestihl zemi klatbou. Mal 3:22-24

V posledních dnech Bůh posílá poselství v duchu Eliáše, které způsobil, že lidé budou znovu získávat rodinné hodnoty. Toto poselství by znovu objevilo pravé principy vůdcovství a poddajnosti a zejména roli božského

pokorného prostředníka – Syna Božího. Toto poselství přivede svět k rozhodnutí, zda budou uctívat Boha Bible a Jeho výslovný obraz – Božského Syna – a budou součástí Jeho rodinného království; nebo uctívat šelmu a její obraz a zůstat součástí vlastního systému síly.

Studujeme-li pozorně dílo proroka Eliáše, udělal několik věcí:

- 1). Varoval, že po určitou dobu již nebude pršet (přítok požehnání). Tím byli falešní bohové plodnosti – Bálové – odhaleni jako podvod. (1. Královská 17:1)
2. Postaral se o ženu a jejího syna, kteří neměli žádné semeno ani přítok požehnání – postaral se o děti bez otce a vdovy. (1. Královská 17:8-24)
- 3). Odhalil skutečnost, že Boží lid opustil přikázání – systém ochrany zdroje života. (1. Královská 18:18)
- 4). Přivedl je k rozhodnutí, kterého Boha a systém uctívání budou následovat. (1. Královská 18:21)
- 5). Opravil oltář Hospodinův, který byl pobořen. (1. Královská 18:30)
- 6). Osvobodil lid od falešného systému uctívání tím, že odstranil Bálovy proroky. (1. Královská 18:40)
- 7). Přimlouval se za to, aby byl obnoven déšť (přítok požehnání). (1. Královská 18:42-46)

Shrneme-li dílo Eliáše, vidíme, že:

1. Odhalil falešný systém uctívání.
2. Chránil a staral se o rodiny, které se staly zranitelnými – obnovil přítok požehnání pro tyto rodiny tím, že jim poskytl chléb a olej, který je symbolem semene (Krista) a oleje (Ducha).
3. Vyzval k návratu k přikázáním Božím.
4. Obnovil srdce systému Svatyně opravou oltáře.
- 5). Přivedl lidi k rozhodnutí, koho budou následovat.

V Eliášově díle vidíme klíčové složky pro obnovení Božího rodinného království: příkázání včetně Soboty, Svatyně, stejně jako přímou praktickou roli v péči o sirotky a vdovy.

Toto poselství je popsáno pro Boží lid posledního dne jako Poselství tří andělů. Je to řada poselství, která je mají připravit na to, aby byli osvobozeni z otroctví a vstoupili do nebeského Kanaánu.

B. Trojandělské poselství

Poselství tří andělů jsou Poslední Boží výzvou světu, aby se spojil se systémem požehnání. Pojdme si je přečíst, abychom přesně viděli, co říkají.

Tu jsem uviděl [jiného] anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěštoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: "Bojte se Boha a vzdějte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod."

A jiný, druhý anděl ho následoval a volal: "Padl, padl veliký Babylon, který napájel všechny národy vášnivým vínem svého smilstva."

A jiný, třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: "Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředené v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem. Dým jejich muk vystupuje na věky věků a dnem i nocí nemají odpočinutí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a ti, kdo přijímají cejch jejího jména." Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží příkázání a Ježíšovu víru. Zj 14:6-12

První poselství vyzývá lidi, aby uctívali Stvořitele (zdroj požehnání), byli ochotni vstoupit vírou do sňatkové komnaty s Ježíšem během soudu v Nejsvětější Svatyni (Svatyně), a volali ostatní ke stejné úžasné příležitosti. Toto je poselství věčného evangelia, které odstraňuje hadovu lež z našich srdcí a udržuje nás plně spojené s přítokem požehnání s Kristem. Výzva vzdát Mu slávu je výzvou k přijetí Otcova krásného charakteru, jak se odráží v Ježíšově životě. Výzva k hodině soudu je výzvou pro nás, abychom soudili

pravdu o Božím charakteru; neboť jako my soudíme Jeho, tak zakusíme Boží soud, neboť tak nám řekl Ježíš.

‘Nesudíte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno. Mat 7:1-2

Výzva uctívat Toho, který stvořil nebe a zemi, moře a prameny vod, je přímým odkazem na čtvrté přikázání týkající se Soboty. Tato výzva k uctívání Boha je výzvou k tomu, abychom pamatovali na to, že veškerý život pochází od Boha; je to samotné srdce systému vztahového království. To přesně popisuje práci, kterou Eliáš vykonal, když lidem připomínal Boží přikázání a když opravoval Oltář Páně. Sobota je znamením Boží moci nás posvěcovat (viz Ezechiel 20:12,20). V Sobotu je Duch Boží vyléván s větší mocí a všichni, kdo věří v tento dar, ho obdrží.

Poselství druhého anděla je varováním před babylonským systémem, který byl poprvé postaven Nimrodem a pokračoval ve většině národů země. Také varuje před duchovním Babylonem, který je mocí rohu z Daniele 7 a 8. Tato síla, jak jsme poznamenali, byla zodpovědná za zablokování systému přítoku požehnání a udržovala lidi zaměřené na vrozený mocenský systém v souladu se lží hada. Také varuje před snahou potěšit Boha svými skutky, abychom dokázali, že jsme hodni Jeho schválení. Všimněte si, jak mluví o babylonském víně; toto víno je lež hada o vrozené moci, která⁶⁰ rozhněvala národy. Eliáš odhalil falešný systém uctívání Izraele tím, že způsobil, že přestalo přšet a odhalil, že tento systém nemá vůbec žádnou moc.

Poselství třetího anděla varuje před následováním systému Nového světového řádu ustanoveného králi země, který se v posledních dnech bude snažit zakotvit vrozený systém životní síly a přimět každého, aby poslouchal, stejně jako to dělal Nebúkadnesar v době Babylonu. Začátek této zprávy začíná slovem "pokud", což znamená, že je vyžadováno rozhodnutí. Pokud budete postupovat podle tohoto systému, stane se to. Vzhledem k tomu, že oba systémy jsou ve svém nejvzdálenějším vývoji, důsledky obou jsou v jejich nejextrémnější fázi. Následování Babylonu vede k naprosté katastrofě; proto se nyní rozhodněte následovat Boha.

⁶⁰ Rasa nebo kmen lidí.

Když studujeme příběh Eliáše, vidíme, že lidé jasně viděli, kdo je pravý Bůh, díky ohni, který spadl z nebe na oběť. V této poslední bitvě obou systémů se satan pokusí oklamat lidi tím, že vytvoří zázraky, které způsobí, že si budou myslet, že falešný systém je ten správný. Povšimněte si:

Činí veliká znamení, takže nechá i oběť z nebe před zraky lidí sestupovat na zem, a svádí obyvatele země znameními, která jí bylo dáno učinit před očima šelmy. Říká obyvatelům země, aby učinili obraz šelmy, která měla ránu od meče a ožila. Zj 13:13-14

Pro mnohé bude obtížné rozeznat mezi pravým a falešným systémem uctívání; rozlišovat mezi uctíváním Stvořitele a Jeho Obrazu (Jeho Syna) nebo šelmy a jejího obrazu. Není však třeba se nechat oklamat, pokud se pečlivě řídíme biblickými zásadami týkajícími se rodiny.

Vidíme tedy, že Poselství tří andělů odrážejí právě tu práci, kterou Eliáš vykonal, když se snažil bojovat proti systému uctívání vrozené moci své doby.

1. Výzva k uctívání Stvořitele skrze obnovení přikázání, systému uctívání Svatyně a zvláště Soboty.
2. Povolání vzdávat Bohu slávu, což znamená odrážet Jeho charakter. Tento odraz charakteru přichází prostřednictvím obnovy systému rodinných přítoků. "Sláva dětí je jejich otec." (Př 17:6)
3. Jsou odhalením falešného systému uctívání Babylonu a jeho systému vrozeného zdroje životní energie.
4. Výzva k volbě – Jak dlouho budete pokulhávat mezi dvěma názory? (1. Královská 18:21)

A co modlitba za obnovení deště? To přichází v poselství čtvrtého anděla, který mocně mluví o duchovním pádu Babylonu. Toto poselství jde s velkou mocí pod vedením Ducha Božího. Toto vylití Ducha symbolizuje dešť.

Buďte tedy trpěliví, bratři, až do Pánova příchodu. Hle, rolník očekává vzácný plod země, trpělivě na něj čeká, až se mu dostane podzimního a jarního [deště]. Jak 5:7

Toto poselství, které jde ruku v ruce s mocí, mluví o pádu Babylonu. Stejně jako Babylon držel lidi duchovně jako otroky vlastního mocenského systému, toto poselství způsobí, že lidé budou s radostí osvobozeni z tohoto bezcenného, bezútěšného systému víry, takže budou křičet: "Babylon padl a teď jsem svobodný". To je přesně to, co se stalo Marii Magdaleně, když vylila drahocenný parfém na nohy Ježíše. Její radost nemohla být potlačena a její radost způsobila, že se učedníci styděli, zvláště Jidáš. Velmi brzy se světem rozezní volání po svobodě, až se lidé vrátí do Božího rodinného systému a získají svou hodnotu pouze od Něho.

C. Zjevení Otce v plamenech pekla

Než budeme pokračovat, musíme se zabývat několika texty v závěrečné části třetího andělského poselství. Někteří lidé věří, že tyto texty učí, že Bůh spálí lidi v pekle navždy. Je to skutečně obraz milujícího Otce? Co tyto verše skutečně znamenají? Podívejme se blíže na Zj 14:10 a 11 znovu.

bude také pít z vína Božího rozhoření, které je nalito neředitelné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem. Dým jejich muk vystupuje na věky věků a dnem i nocí nemají odpočinutí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a ti, kdo přijímají cejch jejího jména." Zj 14:10,11

Co je ono "víno Božího hněvu, které se bez zředění vylévá do kalichu Jeho rozhoření"? To jsou důsledky a trest pro ty, kteří odmítli Boha a Jeho rodinné království. Klíč k tomuto kalichu můžeme najít, když se podíváme na trest, který Ježíš zaplatil za ty, kteří se rozhodli následovat Boha. Povšimněte si, co Ježíš říká o svém zážitku těsně před svou smrtí:

Ježíš odpověděl: "Nevíte, co žádáte. Můžete pít kalich, který mám pít já?" Řekli mu: "Můžeme." Mat 20:22

Ježíš řekl Petrovi: "Schovej meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec? Jan 18:11

Sám se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, poklekl na kolena a modlil se: "Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň." Luk 22:41-42

Kalich, o kterém Ježíš mluvil, byla zkušenost odloučení od Otce na kříži. Když Ježíš zemřel s hříchy světa na Sobě, místo aby cítil radost a lásku svého Otce, pocítil hněv svého Otce vůči hříchům, které nesl. Cítil, jak Ho Jeho Otec ponechává osamoceneného. Když Ho přítomnost Jeho Otce opouštěla, zvolal:

Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: "Eli, Eli, lema sabachthani?" To jest: "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?"
Mat 27:46

Slovo "opustit" znamená zanechat nebo opustit. V kontextu všeho, o čem jsme diskutovali v přítoku požehnání a Bohu jako zdroji života a požehnání, to musí být ta nejděsivější možná událost. Všimněte si pozorně, že nejbolestivější a nejmučivější událostí ve vztahovém království je přerušení vztahu. Ježíš nekřičel "hřeby a bití mě bolí" – zvolal: "Proč mě opouštíš?" To je kalich hněvu, Boží rozhořčení, které Ježíš musel vypít.

Trápení těch, kteří odmítají Boha, je plným uvědoměním si toho, koho odmítají a jak moc ublížili svému nebeskému Otcí. Bůh jim plně zjeví, jak moc je miloval a jak vzácní pro Něj byli; a teď se musí rozloučit. Povšimněte si, jak Bible popisuje lásku v Písni Šalomounově:

*Chovej mne jak pečatidlo u srdce, měj mě jako pečatítko při ruce.
Vždyť láska je silná jako smrt, žárlivost jako zábrobí tvrdá, žář její
žářem ohně zbrdá. Píseň 8:6*

Když je Boží láska plně zjevena těm, kteří Ho odmítají, je to jako žhavé uhlíky, které je spalují. Trápení a agónie způsobují, že pláčou a skřípou zuby:

*avšak synové království budou vyvrženi do nejzářší temnoty; tam bude
pláč a skřípění zubů." Mat 8:12*

Dalším důležitým bodem je, že pokud Ježíš zaplatil celý dluh za hřích a tento dluh byl snášet úplné odloučení od Boha, pak byl dluh splacen v plné výši. Má-li dluh navždy hořet v pekle, pak by Ježíš měl být stále v pekle a platit za to cenu.

Dalším bodem, který lidé přehlížejí, je, že život pochází pouze od Boha a že jakmile jste od Něj odděleni, přestanete existovat. Je to lež hada, která způsobuje, že lidé věří, že lidé mohou žít navždy a navěky v plamenech

pekla. Žádný spravedlivý člověk by nemohl potrestat člověka, aby trpěl navždy za krátký život v hříchu. To by bylo nespravedlivé; taková víra dělá z Boha krutého tyрана, podobného Nimrodovi.

Pamatujte, že Boží království je království ve vztazích a trest bude vztahový. Trestem je bolest z odloučení od nejmilejší Bytosti ve vesmíru a vina za odmítnutí takové osoby. Znamená to vidět bolest, kterou jsme způsobili druhým po celý náš život mimo Boží vůli, odmítání vstoupit do Boží lásky a přinést uzdravení sobě i těm kolem nás.

Je pravda, že fyzický oheň očistí zemi a ti, kteří odmítnou Boha, budou proměněni v popel, ale to není ohniskem trestu, to je následek, kdy je země očištěna. Ježíš měl také fyzickou bolest, ale byla to Jeho duchovní bolest, která Mu způsobovala více utrpení.

Neboť hle, přichází den planoucí jako pec a všichni domýšlivci i všichni, kdo pácbají ničemnost, se stanou strništěm. Ten přicházející den je spálí, praví Hospodin zástupů, nezanechá z nich kořen ani větev. Mal 3:19

A co "dým jejich muk vystupuje na věky věků"? (Zj 14:11) To znamená, že účinek oddělení je trvalý. Jak jsme poznamenali, je nemožné žít odděleně od Boha, takže lidé nemohou žít dál a trpět. Slovo navždy v Bibli znamená "dokud trvá" nebo "dokud není dokončeno". Všimněte si, jak se v Jonášovi používá slovo navždy:

Voda mě obstoupila až k duši, obklopila mě hlubina, chaluba ovázala mou hlavu. Sestoupil jsem k základům hor, země za mnou navěky zavřela své závory, ale ty jsi vyvedl můj život z jámy, Hospodine, můj Bože. Jon 2:6-7

Když Izaiáš mluví o soudech proti různým národům v době Izraele, píše několik známých slov:

Protože to je den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudním sporu Sijónu. Jeho potoky se změní ve smolu a jeho prach v síru; jeho země se stane planoucí smolou. V noci ani ve dne neubasne, navěky bude vystupovat její kouř; z generace na generaci zůstane v troskách, na věky věků jí nikdo nebude procházet. Do vlastnictví ji dostanou pelikán a

syjček, usídlí se v ní vřr a havran; rozstáhne na ní šňůru marnosti a zřávažř prřřzdnoty. Iz 34:8-11

Pokud dnes cestujete třmíto zemřmí, neuvídíte oheň hořřící ve mřstech a mřstech, které byly zmřněny. Oheň nebyl zastaven; dokonřil své dřlo zkřzy a řcinek byl trvalř. Když řteme Bibli pozornř, můžeme břt vdřční, ře Břh není pomstychtivř tyran jako Nimrod, ale milujřící Otec. Jeřřř za nřs zaplatil cenu za odlouřenř, abychem mohli řřt vřčně s nařřm nebeskřm Otcem a Jeho Synem. Vyberte si dnes, ve kterřm krřlovstvř budete řřt. Budete nřsledovat pravřho Boha, zdroj veřkerřho řivota? Nebo vřřit satanovř lři, vřřit, ře řivot je v tobř samřm a řelit mukřm konečnřho odlouřenř a pak přestat existovat?

26. Rodinnř setkřnř – Druhř přřchod (Křmen)

Od chvřle, kdy Kristus vystoupil na nebesa po svřm ukřřřovřnř a vzkřřřenř, se Jeho nřsledovnřři řzkostlivř třřřili na Jeho zaslřbenř Druhř přřchod. Druhř přřchod Krista je v Novřm zřkonř zmřněn vřce neř 300krřt. Je to řas, na kterř se vřřichni Bořř nřsledovnřři třřř, protoře poprvř v lidskřch dřřinřch bude celř lidskř rodina pohromadř a my řř nikdy nebudeme rozdřleni. Pavel nřm řřkř, ře Kristus se zjevř podruhř, aby zřřskř zpřt své dři.

tak i Kristus, kdysi byl jednou obřtovanř, aby vynesl hřřchy mnohřch, podruhř se bez hřřchu ukřřře ke zřřchranř třm, kterřř ho ořekřvřjř.
Řd 9:28

Jeřřř mluvil o svřm opřtovnřm přřchodu a o domovř, kterř pro nřs přřpravuje:

“At se vaře srdce nechvřje. Vřřřite v Boha, vřřře i ve mne. V domř mřho Otcu jsou mnohř přřřbytky. Kdyby nebyly, řekl bych vřm to. [Neboť] vřm řdu přřřravit mřsto. A odeřdu-li a přřřravit vřm mřsto, opřt přřřřdu a vezmu vřs ke sobř, abyste i vy byli tam, kde jsem jř. A kam jř řdu, [vřte, i] cestu zřnřte.” Jan 14:1-4

Kristus řekl: "Přřřřdu znovu." Někdy dřvřme sliby, které kvřli okolnostem nemřžeme dodřřzet. Ale zaslřbenř Jeřřře Krista jsou jřřř

– naplní se, a jedna věc, která je naprosto jistá, je skutečnost, že Kristus se jednoho dne vrátí na tuto zemi.

A. Způsob Ježíšova návratu

I. Viditelná událost

Existuje mnoho lidí, kteří věří v příchod Ježíše, ale mnozí jsou zmateni tím, jak se to skutečně naplní. Někteří věří, že Ježíš přijde tajně a soukromě, ale pozorně si všimněte, co Ježíš říká:

Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. A když se upřeně dívali do nebe, jak odchází, ble, stáli vedle nich dva muži v bílých šatech a řekli: "Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru [do nebe], přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe." Sk 1:9-11

Toto je záznam vzestupu. Učedníci Ho viděli stoupat a dva muži v bílém oděvu (pravděpodobně andělé) řekli, že "tentýž Ježíš" se vrátí stejnou cestou. Učedníci viděli na vlastní oči Ježíše stoupat. Byla to viditelná událost; Jeho návrat nebude tajný, ale viditelný.

Potom se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdy se budou bít v prsa všechny kmeny země. A uvidí Syna člověka přicházejícího na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. Mat 24:30

Bude viditelný nejen pro věrné Boží děti, ale také pro ty, kteří Boha odmítají. Pozorně si všimněte, co říká kniha Zjevení:

*"Hle, přichází s oblaky" a "užří jej každé oko, i ti, kteří jej probodli", a "budou se pro něho bít v prsa všechny kmeny země".
Ano, amen. Zj 1:7*

II. Slavná událost

Až Ježíš přijde, bude to zářivě viditelné. Nikdo to nepropásne.

"Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni [svatí] andělé s ním, tehdy je posadí na trůn své slávy; Mat 25:31

Bible mluví o tváři jednoho anděla, který je jako jas blesku. Dokážete si představit jas všech andělů v kombinaci s jasnem Otce a Syna? Nebude možné si toho nepovšimnout; jas Jeho příchodu bude nad tisíc sluncí zářivější.

III. Událost, která mění svět.

Až Ježíš přijde, svět se obrátí vzhůru nohama.

a nebe zmizelo, jako když se svinuje svitek, a každá hora i každý ostrov se pohnuly ze svého místa. Králové země i velmoži a vojevůdci, boháč i mocní, každý otrok i svobodný, se ukryli do jeskyní a do horských skal a říkali těm horám a skalám: "Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka! Neboť přišel veliký den jejich hněvu; kdo bude moci obstát?" Zj 6:14-17

Každý ostrov a hora budou přesunuty ze svého místa. Toto není nějaká tajná událost. Povšimněte si také proctví daného králi Nabúkadnezarovi:

Za dnů oněch králů ale Bůh nebes nastolí království, jež nebude zničeno navěky ani to království nebude přenecháno jinému lidu. Ono rozdrtí a ukončí všechna tato království, ale samo bude stát navěky, neboť jsi viděl, jak se bez rukou z té hory vylomil kámen a rozdrtil železo, bronz, keramiku, stříbro i zlato. Veliký Bůh oznámil králi, co se stane potom. Ten sen je pravdivý a jeho výklad spolehlivý. Dan 2:44-45

Toto proctví nám jasně říká, že až Ježíš znovu přijde, žádné pozemské vlády nebudou nadále existovat. Budou rozbity na kusy a semeno ženy zvítězí nad hadovou lží.

B. Bůh si nárokuje své věrné děti

Bible říká, že když se Ježíš přiblíží k zemi, hlasitě zvolá a všichni ti, kteří usnuli a věřili v Ježíše, tak budou vzkříšeni k životu a budou uchvázeni, aby se ve vzduchu setkali s Ježíšem.

protože za zvuku příkazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. Potom my živí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem. A tak už navždy budeme s Pánem. 1 Tes 4:16-17

Mnozí byli ve svých hrobech stovky let, ale nyní jsou věřící vzkříšeni k věčnému životu. Někteří, kteří žijí v době Kristova návratu a kteří samozřejmě nikdy nezažili smrt, jsou uchvázeni ve vzduchu s Pánem. Ti mají nyní věčný život; nikdy neokusí smrt a budou žít navždy s Otcem a Synem.

Jsou tací, kteří věří, že Ježíš přijde znovu na zem a bude konat zázraky a uzdravovat lidi, ale všimněte si, že Bible říká, že spravedliví jsou uchvázeni, aby se setkali s Pánem "VE VZDUCHU". Na jiném místě Ježíš komentuje:

Potom se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdy se budou bít v prsa všechny kmeny země. A uvidí Syna člověka přicházejícího na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. A pošle své anděly s mohutným [zvukem] polnice a ti shromáždí jeho vyvolené ze čtyř větrů, od jednoho nejzazšího konce nebes až k jejich druhému nejzazšímu konci." Mat 24:30-31

Andělé shromáždí Boží lid ze země jako kombajny, které sbírají vzácné obilí.

C Boží děti trvale spojené se Zdrojem Života

Jak jsme již několikrát uvedli, člověk nemá na této zemi nesmrtelný život. Jeho život je okamžik za okamžikem závislý na daru Ježíšova života v jeho prospěch. Když přijde Ježíš a hadova lež je mrtvá a není nic, co by nás odvedlo od Boha, kanál života k nám bude proudit natrvalo, přímo z Božího trůnu. Budeme žít věčně.

Hle, říkám vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice. Zazní polnice, a mrtví vstanou jako neporušitelní a my budeme proměněni.

Neboť toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. Když toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční slovo, které je napsáno: "Smrt byla poblcena ve vítězství." 1 Kor 15:51-54

Jaká nádherná myšlenka; žít navždy s naším úžasným Bohem beze strachu ze smrti, bez nemoci a bez ztráty milovaných. Vztahy nebudou nikdy přerušeny a všichni budou mít dokonalou lásku a péči jeden o druhého.

Lež hada je přemožena; budeme svobodně pít z vod života plynoucích z Božího nebeského trůnu a Boží zákon bude trvale zapečetěn v našich myslích. Je zajímavé si povšimnout, že je to symbol zdroje života, který je zapečetěn do našich myslí, aby zajistil, že už nikdy nezabloudíme a neupadneme do hrůz hříchu.

Tedy pohlédl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíce majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých. Zj 14:1 BKR

Je to jméno Otce, které je zapečetěno do našeho myšlení. Vždy si budeme pamatovat, abychom Ho uctívali a vzdávali mu slávu, navždy si pamatujeme, že z Něho plyne veškerý život.

27. Život v Božím rodinném království v posledních dnech

V první kapitole, po prozkoumání tragické situace v rodině, jsem přidal toto vyjádření:

Jaké principy jsou ve hře ve společnosti, které způsobují toto zhroucení při budování rodinného pokladu vzpomínek? Co je hnací silou rostoucí úrovně izolace, deprese a sebevražd? Mohli bychom nabídnout nějakou povrchní reakci na to, že potřebujete trávit více času společně, a mohl bych vám dát seznam věcí, které je třeba

udělat (které už znáte), které by mohly velmi prospět vašemu vybudovanému rodinnému pokladu, ale myslím, že by to bylo jako nabídnout hadr, který by uklidil nepořádek, spíše než ukázat na místo, kde můžete zavřít kohoutek. Věřím, že problémy jsou mnohem hlubší než jednoduchý seznam věcí, které je třeba udělat.

Měli jsme velmi komplexní pohled na hnací síly, které trhají rodiny na kusy. S těmito zásadami můžeme nyní nabídnout několik návrhů a ukazatelů pro vybudování rodinného pokladu vzpomínek.

A. Vztah manžela a manželky

Jak jsme jasně ukázali, vše závisí na správném formování vztahu manžela a manželky do struktury požehnání. Tato struktura požehnání je vytvořena tím, že si manžel uvědomí svou roli hlavy, žehnajícího rozséváče v domově a manželka si uvědomí svou důležitou roli jako poddajného výchovného činitele, který přijímá požehnání. Jak toho tedy dosáhnout v každodenním životě?

1. Manžel a otec

Uvědomte si svou výsadu a zodpovědnost žehnat své ženě a dětem. Máte pravomoc z nebe modlit se a pronášet požehnání do jejich života. Modlete se každý den, aby život vaší ženy a dětí byl naplněn požehnáním a pokojem. Modlete se za jejich ochranu, moudrost a úspěch. Váš postoj a vnímání sebe sama v tomto modlitebním procesu je životně důležité. Modlete se se smyslem pro účel a věřte, že je to rozhodující část vaší role v domácnosti a že Bůh skutečně požehná vaší rodině.

Pamatujte na sílu svých slov. Vaše slova jsou mocná semena, která budou sklízet úrodu ve vaší ženě a dětech.

V moci jazyka je smrt i život, kdo ho miluje, nají se jeho ovoce.

Př 18:21

Využijte každé příležitosti a pronášejte povzbudivá slova své ženě a dětem. Vaše rodina potřebuje slyšet tato slova zasévání; jsou na nich závislí. Vyhněte se pokušení odvolat své požehnání, když je vaše autorita zpochybněna. Pamatujte, že vaše cena a hodnota pochází od Boha. Učte svou

rodinu biblickým zásadám proudu požehnání a tomu, jak je důležité, aby v něm zůstali.

Na konci každého dne se přimlouvejte za své děti a prostě Pána, aby vám odpustil chyby vašich dětí. To je zásadní princip vůdcovství. Jste zodpovědní za jejich chování, dokud nedosáhnou věku odpovědnosti. Musíte jednat jejich jménem.

Pamatujte na to, že vaše rodinné království spočívá na postoji poddajnosti, který k vám má vaše žena. Učiňte její život sladkým a radostným. Vynaložte veškeré úsilí, abyste ocenili její práci v domácnosti a podporovali ji všemi možnými způsoby. Modlete se za svou ženu a modlete se za moudrost, jak ji nejlépe vést. Pamatujte, že věří, že vaše vedení bude řízeno Bohem a že bude požehnána pod vašim vedením. Modlete se, než ji požádáte, aby něco udělala. Ujistěte se, že to, o co ji žádáte, je to, co by chtěl Bůh.

Nekřičte ani hlasitě nezvyšujte hlas na svou rodinu v hněvu. Zvýšení hlasu naznačuje ztrátu identity z vaší strany; znamená to, že spoléháte spíše na sebe než na Boha. Slova vyslovená v hněvu manželem a otcem jsou extrémně škodlivá pro emocionální zdraví vaší rodiny. Vaše slovo je semeno a slovo zaseté v hněvu sklídí vichřici ve vašich dětech. Satan vás bude pravidelně pokoušet, abyste mluvili v hněvu a proklínali svou ženu a děti. Pokud neustále pocítujete potřebu to dělat, musíte posoudit, zda skutečně nacházíte svou hodnotu ve svém nebeském Otci a vidíte sami sebe jako vůdce svého domova.

Můžete být v situaci, kdy se vás vaše žena snaží ovládat. Spíše než reagovat stejným způsobem, převezměte svou vedoucí roli a modlete se o požehnání v životě vaší ženy. Žena, která ovládá a dominuje, se ve skutečnosti cítí nejistá. Potřebuje požehnání a uznání, aby pomohla zahojit rány, které možná dostala od svého otce nebo od vašeho špatného vedení v minulosti. To bude vyžadovat hodně trpělivosti a modlitby, ale odměny stojí za to.

Pamatujte na to, že je vaší zodpovědností učit svou rodinu o zásadách přítoku požehnání. Pravidelně se scházejte, a vyučujte zásadám, které se nacházejí v Bibli. Učte je o Bohu, zdroji veškerého života, a o tom, jak s tímto zdrojem zůstáváme ve spojení. Učte je o hadí lži a nebezpečích samostatného jednání.

Zachovávejte Sobotu jako zvláštní rodinný den k uctívání Boha a pamatujte na všechny úžasné věci, které pro vás a vaši rodinu udělal. Sobota nám

přináší samotný odpočinek Spasitele, když odpočívá ve svém Otci. Tímto zvláštním darem Ducha svatého se nám připomíná, že veškerý život pochází od Boha a my máme život pouze ve vztahu s Ním.

Učte svou rodinu o cestě Svatyně od dvora k Nejsvětější Svatyni a o tom, jak Bůh slíbil, že do našich srdcí napíše svých Desatero přikázání, které nás ochraňuje, abychom s Ním měli trvalé spojení.

Udržujte svůj domov co nejsvobodnější od filmů, hudby a vzdělávacích programů inspirovaných Novým světovým řádem, které podkopávají přítok požehnání. Dávejte si pozor na televizní programy, které podkopávají vůdcovství role otce.⁶¹ Při posuzování materiálu přicházejícího do vašeho domova mějte na paměti tento text:

A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude strážít vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, uslechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála. Fil 4:7-8

Jsou věci, které sledujete nebo čtete, pravdivé a upřímné? Většina fiktivních programů se nekvalifikuje jako pravdivé. Jsou spravedlivé, čisté a krásné? Kolik programů je naplněno sprostým jazykem, nemorálním chováním a násilím? Je důležité si uvědomit, že i když zabráníte svým dětem, aby se dívaly na tyto věci, ale sami je sledujte, duch, který navštěvuje tyto filmy, bude je filtrovat přes vás k vašim dětem.

Je snadnější udržet tyto věci venku, když jsou děti malé, ale těžší, jak stárnou. Jak rostou, pracujte s nimi, abyste viděli nebezpečí, spíše než jen bránit jim v přístupu k věcem. Musí se naučit činit vlastní rozhodnutí; nemůžete za ně dělat všechna jejich rozhodnutí.

Pamatujte, že když se jako hlava domu zapojíte do světských činností, otevřete dveře celé své rodině, aby byla ovlivněna světským duchem. Pamatujte, že pokud sledujete materiál, který má ducha vzpoury, můžete do svých dětí zasít ducha vzpoury. Když se pak proti vám vzbouří, může to být

⁶¹ Velmi populární program "Simpsonovi" je toho jasným příkladem. Zjistíte, že většina programů nějakým způsobem podkopává skutečné rodinné hodnoty.

spíše vaše chyba než jejich chyba. Pečlivě rozlišujte důležitost své role ochránce rodiny před vnějšími vlivy.

Především zůstaňte nablízku svému příkladu a Mistru – Ježíši Kristu. Když s Ním zůstanete ve spojení v modlitbě a studiu, budete naplněni potřebnou moudrostí, milostí a pokojem, abyste mohli vést svou rodinu. Pokud vám vaše práce brání v tom, abyste měli dostatek času na modlitbu a rozjímání – najděte si jinou práci. Je mnohem lepší ztratit práci než ztratit rodinu. Vaše rodina je pro vás vším.

2. Manželka a matka

Jak jsme již několikrát poznamenali, klíč k úspěchu rodinného království spočívá v klíčové roli manželky a matky. Pokorný duch, kterého přináší do domova, zakládá žehnající pravomoc jejího manžela a mocně ovlivňuje její děti zásadou podřízenosti. Bůh je zdrojem veškerého života a podřízení se Jemu je prostředkem, kterým přijímáme život, ale to je obecně neviditelné. Legitimní podřízenost je klíčem k životu v rodině a je kanálem k pochopení podřízenosti Bohu.

Úlohou manželky a matky je pečovat o semeno svého manžela jak fyzicky, tak duchovně. Moudrá manželka přitáhne požehnání svého manžela na sebe a na své děti.

Nejlepší způsob, jak může manželka zajistit požehnání pro sebe a své děti, je modlit se za svého manžela, který by mohl vést s moudrostí a rozvážností. Modlete se za něj, aby učinil pečlivě promyšlená rozhodnutí, která budou prospěšná pro celou rodinu.

Moudrá manželka nebude zpochybňovat rozhodnutí svého manžela ani nepřebírat odpovědnost za to, že bude mít poslední slovo. Nebude se snažit manipulovat se svým manželem slzami nebo lichotivými slovy nebo manželskými laskavostmi. Takový podvod a manipulace sklídí sklizeň ve vašich dětech a naučí je, aby byly mazané v dosažení své vlastní cesty.

Někdy ti Pán ukáže věci, které neukáže hned tvému manželovi, stejně jako Pán dovolil Rebece, aby rozpoznala, že Jákob byl duchovnějším mladík než Ezau. Toto je zkouška, zda se budete modlit za svého manžela a pokorně se na něj odvolávat, nebo zda budete důvěřovat ve své "vyšší znalosti", že způsobí změnu, stejně jako to udělala Rebeka, když způsobila, že Jákob

oklamal svého otce. Výsledkem bylo, že svého oblíbeného syna už nikdy neviděla.

Když se podřizujete svému manželovi, podřizujete se Pánu kvůli Jeho zásluhám. Pokud váš manžel není věřící, využijte každé příležitosti k tomu, abyste upevnili jeho vůdcovství tím, že budete ve svém postoji pokorné. Jak říká Bible:

Stejně se i vy, ženy, podřizujte svým mužům, aby i ti, kdo neposlouchají slovo, byli beze slova získáni jednáním svých žen, ať zpozorují vaše čisté chování v bážni. Vaše ozdoba ať není vnější: spletené vlasy, navlékání zlatých šperků, oblékání šatů, nýbrž skrytý člověk srdce v nepomíjitelnosti tichého a pokojného ducha, který je před Bohem vzácný. Tak se kdysi zdobily i svaté ženy, které doufaly v Boha a podřizovaly se svým mužům; jako Sára poslouchala Abrahama a nazývala ho pánem. Vy jste se staly jejími dcerami, jednateli dobře a nedáte-li se ničím zastrašit. 1 Petrův 3:1-6

Pamatujte si, že podřízenost není pasivní proces, kdy děláte jen to, co manžel říká, je to aktivní proces modlitby za moudrost vašeho manžela, apelování na něj ohledně otázek, které jsou pro vás důležité. Usilujte o jeho radu a vedení a důvěřujte, že Pán dá vašemu manželovi moudrost, aby vás vedl. Pokud vás váš manžel výslovně požádá, abyste porušili přikázání Boží, jemně se na něj obraťte, že tato přikázání jsou pro vás velmi důležitá a že tím, že vás žádá, abyste je porušili, vás žádá, abyste porušili své svědomí, a jestli je to opravdu to, co chce. Pokud neustoupí, pak musíte tiše a pevně říci, že to nemůžete udělat a modlit se, aby přestal se svou žádostí. Nevyzývejte ho, nekřičte na něj ani se ho nepokoušejte manipulovat, abyste změnili názor. Věřte, že Bůh nedovolí, abyste byli pokoušeni nad to, co jste schopni snést.

Nemluvte špatně o svém manželovi s ostatními za žádných okolností. Nekritizujte ho ani ho neznevažujte; neboť to je nejjistější cesta, jak přivodit svou vlastní zkázu. Pokud se vyskytnou problémy, obraťte se na svého manžela, a kromě této výzvy na vedoucí vaší církve nebo rodinné komunity, aby vám pomohli – ne za účelem ospravedlnění, ale za účelem pokoje.

Pokud váš manžel nepřijímá svou kněžskou povinnost učit a vést rodinu v duchovních záležitostech, nepřebírejte tuto roli automaticky. Požádejte svého manžela o svolení k obsazení této role, pokud má pocit, že to nemůže

udělat. A pokračujte v modlitbách, aby se k této roli vrátil nebo začal co nejdříve.

Jste královnou svého domova a můžete udělat hodně, aby se domov stal krásným místem. Prostřednictvím pečujících darů pohostinnosti můžete ze svého domova udělat místo, kde váš manžel, děti a přátelé milují trávit svůj čas. Buďte veselí ve své práci a pamatujte, že čistota vašeho domova, i když je důležitá, není důležitější než blízkost vašich rodinných vztahů: Domov byl stvořen pro člověka, ne člověk pro domov.

Usilujte o moudrost od Pána a skrze svého manžela, abyste učili své děti, zejména v raném věku. Je vaší výsadou udávat tón a základy jejich charakterů. Všítipit jim důležitost příkázání, přítok požehnání a potřebu respektovat a ctít svého otce. Jak říká Bible:

Podobně starší ženy at' se chovají uctivě, nejsou pomlouvačné ani nejsou zotročeny přílišným pitím vína, ale at' vyučují mladé ženy v dobrém a vedou je k tomu, aby měly rády své muže a děti, byly rozvážené, cudné, pracovité v domácnosti, dobré, poddané svým mužům, aby slovo Boží nebylo haněno. Tit 2:3-5

Existuje zvláštní práce, kterou je třeba vykonat pro matky s jejich dcerami a duchovní ženy s mladými ženami v církvi; a to je udržovat zásady rodinného království biblické poddajnosti. Rodinné království závisí na tomto učení a vy jste na nejlepším místě, abyste udrželi toto království aktivní. Proto Otec poslal svého Syna jako hlavního zprostředkovatele, aby zachránil rodinné království, protože nikdo nezná zásady podřízenosti lépe než Syn Boží.

V této moderní době, kdy se svět snaží vychovávat mladé ženy, aby byly nezávislé a vůbec neposlušné, máte posvátnou povinnost vychovávat mladé ženy, které jsou mírné a jemné; které vědí, jak čerpat z ducha Božího spíše než z hořkého a agresivního ducha satana. Hodně záleží na této životně důležité práci výchovy mladých žen. I když vesmír zcela závisí na podřízení Ježíše Otci, naše rodiny závisí na rozvoji mladých moudrých žen, které chápou moc podřízenosti pro rodinné království.

Především pozorně sledujte svého Spasitele a studujte jeho příklad podřízenosti. V mnoha ohledech jste byli stvořeni k Jeho obrazu a mějte radost z mocného zjevování Jeho charakteru světu.

B. Zvláštní časy a události požehnání

Největší radostí a zodpovědností pro rodiče je vychovávat šťastné, moudré a produktivní děti. Úspěch rodinného království závisí na požehnaném semínku, které otec zasadí do srdce vašich dětí a bude vyživováno matkou. Tuto práci lze konat den za dnem, ale existuje řada zvláštních příležitostí, kdy může být vykonán formální obřad požehnání, aby se požehnané semínko zapečetilo v srdcích vašich dětí.

1. Početí a těhotenství

I když se dítě nenarodilo, přítok požehnání je stále velmi aktivní. Váš postoj k nenarozenému dítěti stále zasévá základy emoční stability tohoto dítěte. Manžel i manželka by měli společně hledat Pána v poděkování za nenarozené dítě. I když to dítě byla z jejich strany "nehoda", nebyla to nehoda z Boží strany. Prvním požehnaním je postoj touhy a radosti pro dítě. Bylo by dobré mít zvláštní oslavu události, kterou můžete natáčet nebo fotografovat, abyste dětem - až budou starší- ukázali vaše nadšení z jejich početí a vývoje.

2. Narození

Narození dítěte je nejradostnější událostí. Neupadněte do pokušení toužit po chlapci nebo dívce. Přijměte pohlaví dítěte jako Boží dar pro vás. Jakýkoliv náznak zklamání bude okamžitě proudit přítokem do emocionální paměti a bude jej proklínat.

Jakmile to bude možné, uspořádejte zvláštní obřad zasvěcení, abyste se zavázali vychovávat toto dítě v zásadách Božího rodinného království. Můžete to zařídit v kostele nebo komunitní skupině, nebo jednoduše se svou rozšířenou rodinou.

3. Batole a raná léta

Poskytněte svému dítěti spoustu lásky a náklonnosti v domácím prostředí, jak nejlépe můžete, bez konfliktů a neshod. Během těchto let dítě otestuje vaše odhodlání plnit vaše příkazy. Nekřičte na své děti ani jim nevyhrožujte, takové chování pochází z nedostatku znalostí, kdo jste. Klidně a pevně upozorněte na povinnost svých dětí a ujistěte se, že je dodržují. Někdy to zabere více času, než jste ochotni dát, ale je to životně důležité. Pamatuje, že když vaše dítě pomalu poslouchá nebo odmítá poslouchat, satan pracuje na zotročení jeho vůle. Spíše než jim nadávat, modlete se neustále, aby Bůh

osvobodil jejich vůli, aby mohli poslouchat vaše příkazy. V některých případech se satan pokusí použít strach v srdci vašeho dítěte, aby způsobil, že neposlechne – to je často případ konzumace určitých potravin. Opět, v některých případech to není dítě, které touží být neposlušné, ale strach skrze satana je sevřel a ztížil jim poslušnost. Trpělivě je ved'te v modlitbě, týkajících se těchto obav a povzbuzujte je, aby důvěřovali Bohu.

Během těchto let je ranní a večerní bohoslužba vynikajícím časem pro požehnání. Navrhuji, abyste v předvečer každé Soboty, když vedete doma program uctívání, přivedli své děti k sobě a jako otec na ně vložili ruce a požehnali jim. Řekněte jim, že jsou výjimeční a že vy je milujete a Bůh je miluje. Tyto události pomohou zapečetit semínka požehnání ve vašich dětech.

4. Adolescence

Začátek dospívání nebo dospívajících let je nesmírně důležitý čas. Signalizuje přechod z dětství do dospělosti. Během této doby se dítě začne fyzicky měnit na muže nebo ženu. Je to také v této době, kdy dítě bude hledat zvláštní potvrzení týkající se jeho identity, účelu a osudu. Během těchto let se role otce stává nesmírně důležitou. Vzpomeňte si na biblický verš, který říká:

Korunou starců jsou vnuci, okrasou synů jejich otcové. Př 17:6

Když dítě vstupuje do dospívajících let, navrhuji, aby byl pro dítě uspořádán zvláštní obřad uznání v přítomnosti rodiny a přátel; něco jako biřmování nebo obřad Bar Micva. Klíčovou částí obřadu jsou vyznání lásky a otcovo uznání před shromážděním. To silně zasadí semínka Božího rodinného království a pomůže jim to ochránit je před mnoha nebezpečími, kterým dospívající čelí, když se snaží jednat jako dospělí.

5. Dospělost

Dítě dosáhne dospělosti obvykle ve věku od 18 do 21 let, ale to se liší podle každého dítěte. Mnoho kultur uznává potřebu oslavit něco jako 21. narozeniny. I zde může otec hrát klíčovou roli v takové oslavě a uvolnit svého syna nebo dceru do mužství nebo ženství. Když nám náš otec říká, že jsme nyní mužem nebo ženou, je to nesmírně významné, a proto by bylo moudré mít v této době takovou oslavu.

6. Manželství

Pokračování rodinného království zcela závisí na výběru správného partnera do manželství pro vaše dítě. Pokud jste pilně žehnali svému dítěti a učili ho zásadám vůdcovství a podřízenosti, s větší pravděpodobností si vybere partnera, který také zastává tyto hodnoty. Modlete se upřímně za své děti, aby učinily moudré rozhodnutí, a modlete se, aby mohly požádat o radu ohledně partnera. Vyhněte se vnučování svého názoru na životního partnera, a když se rozhodnou, buďte opatrní, abyste silně nekritizovali jejich výběr potenciálního společníka.

Když se po konzultaci a modlitbě rozhodnou pokročit k manželství, podpořte rozhodnutí svého dítěte; nepodkopávejte je, protože by to mohlo zničit manželství od samého začátku.

Snažte se sblížit se svým zetěm nebo snachou. Přivítejte je ve své rodině a nechte jim otevřené dveře. Svatební den by měl být nesmírně radostnou událostí. Vyžaduje to hodně modliteb a úsilí, aby tomu tak bylo. Žehnejte svým dětem, když se vezmou, protože bez vašeho požehnání bude jejich manželství zápasem. Dokonce i když máte pocit, že existují problémy, nadávání přinese jen vzpouru a tehdy, když se rozhodnou, odříznou vás od toho, abyste jim byli blízcí. Dělejte vše pro to, aby přítoky požehnání zůstaly otevřené; vaše děti stále potřebují vaše požehnání, i když mají své vlastní děti.

7. Vnoučata

Prarodič má v požehnání svou roli. Nezapomeňte, že korunou starců jsou jejich vnoučata. Pokud jste blízko svého syna nebo dcery, doufejte, že k vám přijdou pro radu, jak se vypořádat se svým dítětem v určitých situacích. Vzhledem k tomu, že naše děti jsou jako my, prarodiče mají zvláštní vhléd do povahových rysů vnoučat. Vyhněte se nabízení rad týkajících se výchovy dětí, pokud o to není požádáno. Žehnejte svým vnoučatům při každé příležitosti a povzbuzujte je v duchovních věcech. Vnoučata mohou být takovým požehnáním pro prarodiče a trávení času s vnoučaty, která vás milují, může být nejuvětším požehnáním.

c. Život na venkově Jistě si vzpomenete, že jsme provedli několik srovnání mezi filozofiemi Abrahama a Nimroda. Zde je ta tabulka ještě jednou.

Abraham	Nimrod
	
1. Rodinná struktura (Gen 18:19)	1. Individuální diktátor/tyran (Gen 10:10)
2. Kočovní obyvatelé venkova (Žd 11:8-10)	2. Stavitelé a obránci měst (Gen 11:4)
3. Identita rodičovským požehnáním (Gen 12:2)	3. Identita v proslulosti (Gen 11:4)
4. Dodržujte Sobotu a Příkázání (Gen 26:5)	4. Následujte osobní touhy (Řím 1:21-32)
5. Víra ve smrt a vzkříšení (Žd 11:17-19)	5. Víra v nesmrtelnost Duše (Gen 3:4)
6. Spasitel jako pokorný obnovovatel života - Zjeveno v zabitém Beránkovi (Jan 11:25)	6. Spasitel jako pyšný osvoboditel a podmanitel Nacházejíce sílu uctíváním slunce a přírody
7. Zaměření uctívání na neviditelné	7. Zaměření uctívání na viditelné

Jedním z bodů, které jsme si všimli, bylo, že rodinné království funguje nejlépe ve venkovském prostředí obklopeném Božími věcmi. Města byla nejprve postavena Kainem a poté Nimrod rozšířil tyto principy. Města jsou obvykle plná zločinu, násilí a sebeuspokojujícího davu milujícího potěšení. Město není místem pro výchovu dětí v rodinném království. Bible nám říká: "Ztište se a vězte, že já jsem Bůh." Je těžké být v klidu, když žijete v rušném městě.

Když jste obklopeni stromy a kopci, horami a řekami, neustále vám připomínají Boží systém požehnání. Spíše než abyste kvůli vaší vodě záviseli na člověku, vy jste závislí na dešti z nebe. Vaše děti budou blíže přírodě a naučí se oceňovat věci přírody. Pokud nežijete ve venkovském prostředí, povzbuzuji vás modlit se za to, abyste se odstěhovali co nejdříve. Nechcete být úplně izolováni od lidí. Bydlení v blízkosti malého města by bylo vhodnější. Kéž vám Bůh při modlitbě daruje moudrost v těchto záležitostech, když se snažíte budovat své rodinné království.

d. Poklad rodinných vzpomínek

Když se s modlitbou snažíte uplatňovat zásady uvedené v této knize, doufám a věřím, že pro sebe a své děti vybudujete velký poklad vzpomínek. Jedna věc, kterou si jako otec uvědomuji, je nahrávat na kameru a video zvláštní rodinné události a přehrávat je své rodině ve smysluplných časech, například kolem prázdnin na konci roku.

Pravidelně mám fotografie v prezentaci, které hrají na mém počítači jako "spořič obrázků", a často vidím, jak se moje žena a děti zastavují a dívají se na ty obrázky. Je dobré si připomenout šťastné časy, které jsme spolu v průběhu let strávili. Tyto vzpomínky zůstanou s vašimi dětmi a ochrání je před strašlivou tragédií, která se stala mladému muži v První kapitole. Ochrání je také před potřebou mnoha neřestí a vzpoury, do nichž se dnes mladí lidé zapojují, když se vypořádávají s kletbami, které přišly do jejich životů skrze hadovu lež o vrozené moci.

Chci se modlit za vaši rodinu, aby byla požehnaná, radostná a odolná proti útokům satana ve světě, který dosáhl neblahého ovoce hříchu. Povzbuzuji vás, abyste se podíleli na dodržování příkázání Božích a víry Ježíšovi. Těším

se také na dobu, kdy my všichni jako děti Boží budeme stát kolem Jeho trůnu a uctívat Ho, který je zdrojem veškerého požehnání.

Příloha A. Pravidla výkladu Williama Millera (včetně celých biblických pasáží)

Z Pamětí Williama Millera od Sylvestera Blisse 1853, strany 70-72

Viz také Review and Herald 16. března 1868

"Abychom mohli postupovat chytře, ... Uvedu jeden nebo dva výňatky z výkladových pravidel pana Millera, která jsou v podstatě výkladem každého rozumného vykladače Božího slova."

James White – RH 16. září 1851

Při studiu Bible jsem zjistil, že následující pravidla jsou pro mě velmi užitečná, a nyní je dávám veřejnosti neboť o ně byla velká žádost. Každé pravidlo by mělo být dobře prostudováno, v souladu s odkazy na Písmo, aby z nich měl mít badatel Bible prospěch.

PRAVIDLO I.

Každé slovo musí mít svůj správný vztah k tématu uvedenému v Bibli.

DŮKAZ: Matouš 5:18

PRAVIDLO II.

Celé Písmo je nezbytné a může být pochopeno pilným uplatňováním a studiem.

DŮKAZ: 2 Tim 3:15-17

PRAVIDLO III.

Nic zjeveného v Písmu nemůže být nebo nebude skryto před těmi, kteří prosí ve víře a nepochybují.

DŮKAZY: Dt 29,29; Matouš 10:26-27; 1. Kor 2,10; Filip 3:15; Iz 14:11; Matouš 21:22; Jan 14:13; Jakub 1:5-6; 1Jan5:13-15

PRAVIDLO IV.

Chcete-li porozumět nauce, spojte všechna Písma na téma, které chcete poznat; pak dovoluňte at' má každé slovo svůj samostatný vliv, a pokud dokážete vytvořit svou teorii bez rozporu, nemůžete se mýlit.

DŮKAZY: Iz 28,7-29; Iz 25:8; Př 19:27; Lukáš 24:27,44-45; Řím 16,26; Jakub 5:19; 2 Petr 1:19,20

PRAVIDLO V.

Písmo musí být svým vlastním vykladačem, protože je pravidlem samo o sobě. Pokud jsem závislý na učiteli, aby mi to vysvětlil, a on by měl hádat o jeho významu, nebo si přeje, aby to tak bylo kvůli svému sektářskému vyznání, nebo aby byl považován za moudrého, pak se mým pravidlem stává jeho hádání, touha, vyznání nebo moudrost, a nikoliv Bible.

DŮKAZY: Ž 19,7-11; Ž 119,97-105; Matouš 23:8-10; 1. Kor 2,12-16; Ez 34:18-19; Lukáš 11:52; Mal 2:7-8

PRAVIDLO VI.

Bůh zjevil věci budoucí, viděními, v symbolech a podobenstvích, a tak se tytéž věci často zjevují znovu a znovu, různými viděními nebo v různých symbolech a podobenstvích. Pokud jim chcete porozumět, musíte je všechny zkombinovat dohromady.

DŮKAZY: Ž 89,19; Oz 12,10; Abak 2:2; Skutkové 2:17; 1. Kor 10:6; Žd 9:9; Ž 78:2; Matouš 13:13; Gn 41,1-32; Dan kapitoly 2, 7 a 8 (Obraz, nečistá zvířata, čistá zvířata); Skutky 10:9-16

PRAVIDLO VII.

Vize jako takové jsou vždy pojmenované.

DŮKAZ: 2Kor 12:1

PRAVIDLO VIII.

Symbyly mají vždy obrazný neboli symbolický význam a jsou často používány v proroctví, aby představovaly budoucí věci, časy a události; například horami jsou míněny vlády; šelmy/zvířata znamenají království. Vody jsou lidé. Světlo znamená Slovo Boží. Den znamená rok.

DŮKAZY: Dan 2:35; Dan 7:8; Ž 119,105; Ez 4:6

PRAVIDLO IX.

Podobenství se používají jako porovnání k ilustraci témat a musí být vysvětlena stejným způsobem jako symboly podle tématu a Bible.

DŮKAZ: Marek 4:13

PRAVIDLO X.

Symboly mají někdy dva nebo více různých významů, protože např. den se používá v obrazném smyslu k reprezentaci tří různých časových období.

DŮKAZY

1. Nekonečné. Kaz 7:14
2. Konečné, den za rok. Ez 4:6
3. Den jako tisíc let. 2 Petrův 3:8

Jestliže připravíte správnou strukturu výkladu, bude to v souladu s Biblí a bude to smysluplné, jiným způsobem to nebude dávat smysl.

PRAVIDLO XI.

Jak zjistit, kdy je slovo použito obrazně (symbolicky). Pokud slovo dává dobrý smysl tak, jak je, a nenarušuje jednoduché zákony přírody, pak musí být chápáno doslovně, pokud nedává smysl, tak obrazně. **DŮKAZY:** Zj 12:1-2; Zj 17:3-7

PRAVIDLO XII.

Chcete-li se dozvědět skutečný význam symbolů, hledejte toto obrazné slovo ve své Bibli a tam, kde ho jinde najdete vysvětlené, nahraďte ho symbolem a pokud to dává dobrý smysl, nemusíte hledat dál, pokud ne, hledejte dále.

PRAVIDLO XIII.

Jak poznat, zda máme pravou historickou událost pro naplnění proroctví: Pokud zjistíte, že každé slovo proroctví (jsou-li symboly pochopeny) je doslova naplněno, pak můžete vidět, že vaše historie je skutečnou událostí. Pokud však jedno slovo postrádá naplnění, pak musíte hledat jinou událost, nebo počkat na její budoucí vývoj. Neboť Bůh se stará o to, aby historie a proroctví souhlasily, aby pravé věřící Boží děti nikdy nebyly zahanbeny.

DŮKAZY: Ž 22:5; Iz 45:17-19; 1. Pt 2:6; Zj 17:17; Skut 3:18

PRAVIDLO XIV.

Nejdůležitějším pravidlem ze všech je, že musíte mít víru. Musí to být víra, která vyžaduje oběť, a pokud by se o to pokusila, vzdala by se nejdražšího předmětu na zemi, světa a všech jeho tužeb, charakteru, života, zaměstnání, přátel, domova, pohodlí a světských poct. Pokud by nám něco z toho bránilo věřit jakékoliv části Božího slova, ukázalo by se, že naše víra je marnivá. Nikdy není možné uvěřit, dokud jeden z těchto motivů číhá v našich srdcích. Musíme věřit, že Bůh nikdy nevysloví své slovo nadarmo. A máme mít důvěru, že ten, kdo si všimá vrabce a má sečené i naše vlasy na hlavě, bude střežit překlad svého vlastního slova a ohradí ho zdí a ochrání ty, kteří upřímně důvěřují Bohu a bezvýhradně důvěřují jeho Slovu - i když možná nerozumí hebrejštině nebo řečtině – ochrání je od těch, kteří chybují a jsou daleko od pravdy.

To jsou některá z nejdůležitějších pravidel, která mi Boží slovo opravňuje k přijetí a následování, abych je přijal a dodržoval, abych zajistil systém a pravidelnost. A pokud se nemýlím, našel jsem Bibli jako celek, jednu z nejjednodušších, nejjasnějších a nejsrozumitelnějších knih, které kdy byly napsány, obsahující samy o sobě důkazy o jejím božském původu a plnou všech znalostí, které by si naše srdce mohlo přát poznat nebo se z nich těšit. Našel jsem poklad, který si svět nemůže koupit. Dává klid a pokoj ve víře a pevnou naději do budoucna. Udržuje mysl v protivenstvích a učí nás být pokorní v prosperitě. Připravuje nás k tomu, abychom milovali druhé a činili jim dobro, a abychom si uvědomili hodnotu duše. Činí nás odvážnými a statečnými pro pravdu, abychom se postavili proti omylu. Dává nám mocnou zbraň k rozbití nevíry a dává poznat jediný protijed na hřích. Učí nás, jak bude smrt přemožena, a jak musí být zpretrhána pouta hrobu. Vypráví nám o budoucích událostech a ukazuje přípravu nezbytnou k jejich

setkání. Dává nám příležitost vést rozhovor s Králem králů a odhaluje nejlepší kodex zákonů, který byl kdy uzákoněn

A to je jen chabý přehled jeho hodnoty; Ale kolik hynoucích duší s ním zachází se zanedbáváním, nebo, co je stejně špatné, zachází s ním jako se skrytým tajemstvím, které nelze poznat. Ach, můj milý čtenáři, udělej ze Slova své hlavní studium. Vyzkoušejte to, a zjistíte, že je to všechno tak, jak jsem řekl. Ano, stejně jako královna ze Sáby, řeknete, že ani polovina vám nebyla řečena.

Náboženství vyučované v našich školách je vždy založeno na nějakém sektářském vyznání. Je to jako by vzali čistou mysl, a vtiskli do ní to sektářství, vždy to však skončí náboženským fanatismem. Svobodná mysl se nikdy nespokojí s názory druhých. Kdybych byl učitelem náboženství pro mládež, nejprve bych si zjistil, jakou mají schopnostem a mysl. Kdyby byly dobré, přiměl bych je, aby sami studovali Bibli, a poslal bych je svobodně, aby konali dobro světu. Ale kdyby neměli žádnou mysl, zapečetil bych je myslí někoho jiného, na čelo bych jim napsal *fanatický stoupenec* a poslal je pryč jako otroky!

V této knize Adrian Ebens představuje tzv. kanál (přítok, prostředek) požehnání, jenž plyne od Boha coby zdroje veškerého života, a který může být zachován pouze je-li splněn velmi klíčový princip: podřízenost. Láskyplný vztah mezi Bohem a Jeho Synem, jenž se projevuje obzvláště v dobrovolném podřízení se Syna vůči Otci, je božským pravidlem, bez něhož toto požehnání nelze ustanovit.

Rádi byste se dozvěděli co je vaší rolí v tomto kanálu požehnání a na jaké místo patříte? Chcete, aby vaše okusila Boží požehnání ve velké míře? Chcete být šťastní?

Tato kniha otevírá na pohled vyšší perspektivu pro tento božský vzorec onoho „kanálu požehnání“. Na základě biblické historie kniha ukazuje důležitost božsky posílených rodinných struktur stejně jako důsledky neustálé satanovy snahy o zničení tento kanál požehnání, aby požehnání od Boha nedopadalo na svět jako celek, ale ani na rodiny.

V této knize najdete mnoho odpovědí včetně těch, jež jste nepožadovali, neboť božská zásada požehnání ještě nebyla uznána v nezbytné jasnosti. Proto ti, kteří jsou duchovně lační a chtějí lépe poznat Boží způsoby, tak se jim doporučuje, aby si tuto jedinečnou přečetli. Zkušenosti typu „Aha“ jsou do knihy naprogramovány předem jako vedlejší efekt.

Adrian Ebens, fatheroflove.info